

1 Tesaloniceni - comentarii T. Popescu

Introducere - 1 Tesaloniceni

Face să ne amintim de felul cum se scriau epistolele odinioară. Ele nu se scriau cum se face astăzi. Câteodată cunoaștem după scris cine ne-a scris; altădată, mai ales când avem mai multă corespondență, trebuie să ne uităm la urmă ca să vedem cine iscălește. Salutările și dorințele bune sunt scrise de obicei la urmă. De mult însă nu era așa. Atunci nu se scria pe hârtie, cum scriem noi acum, ci pe piele, care se făcea sul. Dacă scrisoarea era lungă și iscălitura era la sfârșit, trebuia să desfăci tot sulul ca să vezi cine scria. De aceea, cine scria își pune numele la început, apoi veneau salutările, dorințele pe care le avea și abia după aceea începea cuprinsul scrisorii.

Cine a scris aici? Pavel, Silvan și Timotei. Cui i-au scris? Către biserica din Tesalonic și le dorește „har și pace.” Apoi începe cuprinsul propriu-zis al epistolei. Despre Pavel, știm. Silvan este totuna cu Sila, pe care îl întâlnim în altă parte. Despre Timotei, iar știm.

Aceasta este prima epistolă pe care o scrie Pavel, din cele 13 sau 14, numărând și epistola către Evrei, care nu are în grecește decât titlul: „Către Evrei”, nu spune că este a lui Pavel. Unii pun epistola către Evrei pe seama lui Pavel, alții pe seama altuia care, din smerenie, n-a vrut să-și dea numele. Alții își dau părerea că este a lui Apolo, alții a lui Barnaba. Aceasta nu înseamnă că ea n-a fost insuflată de Duhul Sfânt și nu ar avea aceeași valoare ca întreg Cuvântul lui Dumnezeu.

Când întâlnim o epistolă adresată unei adunări dintr-o localitate sau alta este bine să ne aducem aminte din Cuvântul lui Dumnezeu cum s-a format acea adunare. Traducătorul întrebuințează cuvântul de biserică, pentru ca să nu se certe cu alții, care i-ar fi găsit vină dacă nu întrebuința acest cuvânt; mai exact ar fi tradus însă, dacă în loc de biserică pune cuvântul adunare (eclezia).

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune cum s-a format adunarea din Tesalonic, astăzi Salonic. În Faptele Apostolilor 17 citim:

„Pavel și Sila au trecut prin Amfipoli și Apolonia și au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor. Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei. Trei zile de sabbat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind și lămurind că Hristosul trebuia să pătimească și să învieze din morți. „Și acest Isus, pe care vi-l vestesc eu”, zicea el, „este Hristosul.” Unii din ei și o mare mulțime de greci temători de Dumnezeu și multe femei de frunte au crezut și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila. Dar Iudeii care nu crezuseră, de pismă au luat cu ei niște oameni fără căpătâi din mulțime, au făcut gloată și au întârât cetatea. S-au năpustit asupra casei lui Iason și căutau pe Pavel și pe Sila, ca să-i aducă afară la popor. Fiindcă nu i-au găsit, au târât pe Iason și pe vreo câțiva frați înaintea dregătorilor cetății și strigau: „Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului și spun că este un alt împărat: Isus.”

Acesta este istoricul adunării din Tesalonic. Trei săptămâni a stat Pavel acolo. El totdeauna se adresa întâi Iudeilor, deși era apostolul Neamurilor. După trei săptămâni a trebuit să plece de acolo. Focul se aprinsese și lucrarea mergea crescând, adunarea se închegase. Plecând, a lăsat acolo pe Timotei, care va fi stat mai în rezervă, părând doar un însoțitor al celor doi. El a rămas acolo, i-a strâns pe frați laolaltă și alte suflete s-au adăugat.

Pavel a trăit acolo trei săptămâni de muncă încordată, zi și noapte, și a trecut prin clipe foarte grele. Dar adunarea din Tesalonic i s-a scris pe inimă și se gândea cu mult drag la credincioșii de acolo. Ce-or fi făcând? Nu cumva vor fi dat unii înapoi? A căutat să aibă știri de acolo; și, potrivit cu veștile primite, scrie epistola aceasta, care în general este plină de bucurie.

Epistola a fost scrisă pe la anul 51 sau 52 după Domnul Hristos.

Nu se știe dacă vreo altă scriere din Noul Testament va fi fost scrisă mai înainte de această epistolă; poate vreuna din Evangheliile. Sigur este că aceasta este cea dintâi epistolă a apostolului Pavel.

În stilul epistolar, omul care scrie dă mai mult pe față felul lui de a fi, caracterul lui. Dacă cineva vrea să afle caracterul unui om și să alcătuiască istoria vieții acelui om, o monografie, adună scrisorile pe care le-a scris acela. În ele se arată omul. În studii, în tipărituri, omul nu se vede așa cum se vede în scrisori. În scrisori se vede dacă este un om rece sau cald, dacă este clar sau întunecat, dacă este un om cu talent sau nu. Luați seama cum vă scrieți scrisorile! Nu scrieți scrisori cu condeiul muat în cerneala Diavolului, zicea cineva.

Așa sunt scrisorile cu înțepături, cu insulte și jigniri. Se cade deci ca toți credincioșii să fie foarte atenți când scriu scrisori. În ce mă privește, am obiceiul să nu pun îndată orice scrisoare la cutie. Pe câte una, după ce o scriu, o las deoparte ca s-o citesc din nou. Într-un loc este de șters ceva, într-altul de adăugat ceva; un cuvânt este prea rece și trebuie pus unul mai cald, un gând nu este spus bine și trebuie ceva mai lămurit.

Înțelegerea prin scrisori este adesea destul de grea. Omul poate să ia cuvintele într-un înțeles care nu i-a fost în mintea celui ce a scris. Când eram copil, oamenii începeau scrisorile așa: „Doresc ca mica mea epistolă să te găsească în momentele cele mai fericite.” Este bine ca scrisoarea să-l găsească, pe cel ce o primește, într-o stare bună, căci dacă-l găsește într-o altfel de stare, poate să ia pe dos cele mai duioase cuvinte, căci aceleași cuvinte pot să capete înțelesuri deosebite, după felul cum le citești.

Un părinte avea un băiat plecat la școală, într-o altă localitate. Băiatul era foarte cheltuitor. Se înhăitase cu alți cheltuitori, cum se întâmplă adesea cu tinerii. Când scria acasă, nu știa decât să ceară bani. Odată, a trimis o scrisoare, care a sosit acasă într-un timp când tatăl lui era cam supărat. A citit cu un ton poruncitor: „Tată, te rog să-mi trimiți și de astă dată o sumă de bani, că-mi este foarte necesară...” Ce-mi scrie el așa? zice tatăl și aruncă scrisoarea din mână. Soția lui s-a uitat și ea la scrisoare și a început să citească, însă cu un ton duios: „Tată, te rog să-mi trimiți și de astă dată o sumă de bani.” „Așa scrie?” zice soțul. „Da, așa scrie,” răspunde soția. „Atunci, să-i trimitem,” adăugă soțul. Aceleași cuvinte, citite într-un fel deosebit, pot să dea naștere la înțelesuri deosebite. Unii spun, în puține cuvinte, multe lucruri, dar sunt și alții care întrebuințează multe cuvinte pentru puține gânduri. Tot așa, când este vorba de o vizită, unul spune scurt ce are de spus și capătă

lămuriri; altul vine ca să omoare vremea, sub cuvânt ca „să ne mai vedem și să ne bucurăm împreună". Cel ocupat, când este întrebat: „Nu cumva vă deranjez?" răspunde: „Da, sunt ocupat. Dar, pentru că ai făcut atâta drum, poftim." Frații care vin de departe sunt mai bine primiți de cei ce au la dispoziție timp mult.

Din epistolele lui reiese ce fel de om era apostolul Pavel. Acolo îi vezi inima, cum se văd pietrele pe fundul unei ape limpezi. El era un om înflăcărat, entuziast, o minte ageră, un suflet plin de dragoste, un om neobosit, plin de îndrăzneală, de înțelepciune, de viață și răspândind viață din belșug. Ce frumoasă este figura lui așa cum reiese ea din scrisorile lui! Pentru aceasta, cei ce citesc Cuvântul lui Dumnezeu și mai citesc și scrierile altor oameni credincioși, nu găsesc pe nici unul pe care să-l poată pune alături de apostolul Pavel. Cercetători serioși ai Cuvântului lui Dumnezeu spun că Pavel a fost unul dintre cei care au călcat cei mai aproape pe urmele Domnului Hristos. Desigur, nu-i rânduim noi pe oamenii lui Dumnezeu, care este mai sus și care este mai jos, pentru că toți sunt înaintea lui Dumnezeu. Figura apostolului Pavel ne este însă foarte simpatică, foarte dragă. De el S-a servit Dumnezeu pentru întemeierea multor adunări creștine. Ce a scris el unora din aceste adunări, ocazional, Dumnezeu a găsit cu cale să ni se păstreze și nouă, pentru învățătura noastră. El a călătorit mult. Se numără cel puțin patru călătorii misionare. A fost prin Asia, pe la Ierusalim, pe la Antiohia, pe la Roma, poate și în Spania. După ce credincioșii din Ierusalim au fost persecutați și au fost nevoiți să plece de acolo, Antiohia a devenit centrul din care a pornit lucrarea de răspândire a evangheliei. Intre cei de care S-a servit Dumnezeu, Pavel a fost primul și alții împreună cu el. După vreo 25 sau 30 de ani de activitate, se zice că i s-a tăiat capul la Roma. Ultimele lui cuvinte, când capul i-a căzut de pe tăietor, se zice că ar fi fost: „Isus, Isus, Isus!" A murit deci moarte de martir și a primit frumoasa cunună a martirilor și desigur și alte cununi.

Numele Silvan nu se mai găsește în altă parte din Cuvânt. „Silva" pe latinește înseamnă pădure. Nu știu dacă numele acesta vine de la silva. Silvan este numele lui întreg, dar mai pe scurt el se numea Sila. Pe cât se pare, Sila ocupa un loc de frunte în adunarea din Ierusalim. El a fost trimis la Antiohia cu o scrisoare din partea apostolilor din Ierusalim și cu lămuriri.

Inima lui Pavel s-a lipit de Sila. Fiind în Antiohia, Pavel va fi zis lui Sila: „Sila, vrei să mergi cu mine ca să vizităm adunările?" Și au plecat amândoi. La început, Pavel a fost cu Barnaba, dar mai pe urmă s-a despărțit de Barnaba și a luat cu el pe Sila. Când era în Listra, Pavel a luat cu el și pe Timotei. Mama lui Timotei era credincioasă și bunica lui era credincioasă. Poate că amândouă vor fi fost câștigate pentru Domnul Isus de apostolul Pavel sau poate vor fi fost credincioase mai dinainte. Pavel numește pe Timotei „copilul meu în credință". În numele acestor trei, deci, Pavel scrie această scrisoare și anume din Corint, nu la mult timp după întemeierea adunării din Tesalonic.

Adresa este: „Către biserica (adunarea) Tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace." Erau și comunități evreiești și comunități păgâne, și de aceea numește Pavel pe cea din Tesalonic că este: „în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos".

Poate că cititorul epistolei se întreabă: de ce Pavel n-a pus numai adunarea care este în Domnul Hristos? Cuvântul „Tată" înseamnă dulceață. Cine a primit pe Domnul Isus ca Stăpân, acela are pe Dumnezeu ca Tată și se bucură de Dumnezeu. Pe buzele și în inima unui astfel de om, cuvântul Tată sună dulce și plăcut. În adevăr, dulce este cuvântul „Ava", „Tată".

Un soldat credincios venise de pe front și s-a dus la adunare. Cineva l-a rugat să spună și el ceva din timpul petrecut pe front. Ei bine, el a spus că tot timpul cât gloanțele și ghiulele vâjâiau în jurul lui, i-a răsunat în inimă mereu cuvântul Tată, Tată iubit, Tată scump, Dumnezeul meu și Tatăl meu! Așa a rămas în pace în cele mai grozave atacuri.

Mă întreb și vă întreb: Răsună dulce și în inimile noastre cuvântul de Tată? Să răspundă fiecare. El răsună dulce în toți câți au pe Domnul Isus ca Stăpân și Mântuitor. De când am trecut de partea lui Dumnezeu, nu mai suntem de capul nostru, nu mai facem ce vrem noi. Avem un Stăpân de care ascultăm în toate. — Hai cu noi, îți va zice cineva. Hai la cutare petrecere! Tu însă îi răspunzi: „Nu pot, Stăpânul meu nu-mi dă voie." Cum asta? întreabă acela; iar tu poți să-i răspunzi: Mi-am ales să fac voia Domnului și El mă oprește de la așa ceva.

După ce S-a dat în întregime pentru noi, Domnul nostru vrea să ne aibă în întregime pentru El. Nu înseamnă că El ar putea fi mai puțin fericit fără mine; dar, pentru fericirea noastră, El vrea să fim în totul ai Lui, ca să-Și poată desfășura lucrarea și să scoată din noi chipuri asemenea Lui. El este la lucru din momentul când am spus: De acum, eu trec de partea Domnului Isus. La orice gând, la orice vorbă, la orice faptă, regula de purtare este aceasta: „Îți place Ție, Doamne, ce fac eu acum, unde merg eu acum, ce vorbesc eu acum, ce gândesc eu acum?" Pentru o inimă înțelegătoare, plină de credință și de Duh Sfânt, este destul această întrebare. Avem însă la îndemână Cuvântul lui Dumnezeu, în care ne este arătată tot mai clar voia lui Dumnezeu.

Dacă Duhul Sfânt îți spune, prin cugetul pe care ți l-a dat: „Da, Îmi place", îți dă și puterea să faci ce-l place Lui. Dacă însă îți spune: „Să nu faci", atunci îți dă și puterea să nu faci. Trecând noi de partea Domnului Isus, El este liber să lucreze în noi și să scoată din noi chipuri asemenea Lui.

Ca salutare și dorință, apostolul spune: „Har vouă și pace." Aceste două cuvinte se întâlnesc des în scrisorile apostolului Pavel. Cuvântul de har n-a intrat în vorbirea noastră de toate zilele. În grecește sună foarte dulce și este un cuvânt cuprinzător. El nu poate fi dat în românește. Unii îl dau prin milă, alții prin bunătate, alții prin dragoste. Dar nici unul din acestea nu corespunde în totul cu ce cuprinde harul. Har este tot ce vine de sus de la Părintele luminilor: toate lucrurile bune și orice dar desăvârșit (Iacov 1.17). „Am aflat har" se întâlnește de multe ori în Scriptură și înseamnă că am căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu. Harul cuprinde multe daruri de la Dumnezeu: și dragoste, și bunătate, și milă, și îndurare și toate. Acestea le dorește apostolul.

Pe de altă parte, le dorește și pace. Arătându-Se ucenicilor Săi, după înviere, Domnul Isus i-a salutat cu „Pace vouă". În ziua de azi, unii Evrei credincioși se salută cu această salutare: „Șalom", adică: pace ție! În legătură cu cuvântul pace sunt două idei de căpetenie: pacea cu Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu.

Nu poți să te bucuri de pace până nu te-ai împăcat cu Dumnezeu. Pentru asta, Domnul Isus a luat asupra Sa păcatele noastre și prin jertfa Lui de pe cruce ne-a împăcat cu Dumnezeu, săvârșind mântuirea noastră. Cuvântul spune că El este pacea noastră, pentru că El ne-a împăcat cu Dumnezeu. Prin păcatele pe care le face omul, el este în război cu Dumnezeu, război care este nenorocirea omului. În adevăr, unde are să ajungă omul cu împotrivirea lui față de Dumnezeu? Este drept că cei mai mulți nu se gândesc la lucrul acesta, dar este spre nefericirea lor.

De aceea trebuie să vină pentru orice om timpul ca, printr-o cercetare a lui Dumnezeu, prin vestirea Cuvântului sau într-altfel, să se trezească din starea în care se găsește și să se întrebe: Unde mă duc eu, trăind în păcat și în felul lumii? Unde o să ajung?... Dumnezeu îi spune atunci: Uită-te la Golgota! Acolo este locul unde Unul a murit pentru voi toți și unde păcatele v-au fost ispășite. Crezi lucrul acesta? Aceasta este pacea ta. Nu crezi lucrul acesta? Altă pace cu Dumnezeu nu este. În momentul în care sufletul crede cu adevărat și primește iertarea, se bucură de pace cu Dumnezeu, știe că între el și Dumnezeu nu mai este nimic care să-l despartă. Ai tu păcatele iertate? — Da. — De unde știi? — Domnul Isus a murit pe cruce pentru mine. — Ești sigur? — Așa mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu.

La cel care are această pace cu Dumnezeu, pentru că se știe cu păcatele iertate, vine în suflet și pacea lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu se bazează pe ascultarea de Dumnezeu. Când ascultarea este întreagă, pacea și bucuria înfloresc; când însă ascultarea lasă de dorit, pacea lui Dumnezeu se tulbură. „Cei răi n-au pace.”

Multe suflete umblă agitate, se frământă și vorbesc de rău pe alții socotind că în felul acesta își vor astupa glasul cugetului care le mustră. Dar ce, cutare nu face așa, cutare nu zice așa? Își zic ei și pace nu au. Purtarea rea a altuia nu îndreptățește păcatul nimănui.

Ascultă de Dumnezeu și atunci pacea lui Dumnezeu va fi în sufletul tău. Cu cât este cineva mai ascultător, cu atât este mai plin de pace și de bucurie. Cu cât mai puțină este ascultarea, cu atât mai puțină este pacea și bucuria inimii.

Har și pace dorea apostolul Pavel Tesalonicenilor. Acestea ni le dorim și noi unii altora.

1 Tesaloniceni 1.2-4

Este natural ca epistola să înceapă cu mulțumiri. Mai în toate epistolele sale, așa începe apostolul Pavel să scrie. Numai când a scris epistola către Galateni, apostolul fiind amărât, mulțumirea a avut un loc mai mic, pentru că îndată a trecut la muștrări pentru abaterea Galatenilor de la evanghelia harului lui Dumnezeu. Aici, apostolul își arată mulțumirea sub formă de rugăciune către Dumnezeu.

Negreșit, una este să-i mulțumești cuiva pentru bucuria pe care ți-a făcut-o fie printr-o scrisoare, fie printr-o veste bună, fie pentru altceva — și alta este să mergi înaintea lui Dumnezeu și să-l mulțumești pentru toate. A mulțumi unul altuia este lucru de bun simț. A mulțumi însă lui Dumnezeu pentru toate, aceasta numai în școala Domnului Isus se învață. Am putea noi să mulțumim acum pentru toți câți se găsesc aici de față ca frați și surori în Domnul Hristos?

Apostolul spune: „pentru voi toți”. El cunoștea pe toți Tesalonicenii credincioși. Nu era mult timp de când plecase de acolo. Vreo trei săptămâni stătuse acolo și în timpul acesta îi cunoscuse pe toți. De aceea poate să mulțumească lui Dumnezeu pentru toți. Când adunarea este mare, poate că nu-i cunoști pe toți cum ai vrea; când însă adunarea este mică, îi cunoști și poți să-i aduci înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Cine face lucrul acesta își lărgeste inima, iar Dumnezeu poate să toarne în ea tot mai multă dragoste de frați.

Cei ce au obiceiul de a vorbi de rău în dos, ar face mai bine dacă s-ar ruga pentru aceia pe care îi vorbesc și ar pune astfel capăt vorbirii de rău. Vorbirea de rău în dos este un cancer care roade unele adunări. Răul acesta ar putea fi biruit prin bine, dacă adică cei ce-l fac s-ar ruga pentru cei pe care-l vorbesc de rău în dos. Ce bine ar fi dacă cei credincioși ar ajuta la curmarea acestui rău și atunci când cineva începe să vorbească de rău pe cineva, l-ar întrerupe cu vorba: mai bine ne-am ruga pentru el decât l-am vorbi așa cum îl vorbim.

Apostolul spune Tesalonicenilor că își aduce aminte fără încetare de ei toți, înaintea lui Dumnezeu. Nu știu cât timp întrebuița Pavel în rugăciune, dar dacă aducea înaintea Domnului pe fiecare în parte, avea nevoie de mult timp.

„Ne aducem aminte fără încetare înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejzii voastre”. Aici sunt cele trei virtuți creștine: credința, dragostea și nădejdea. Credința lucrează, dragostea se ostenește și nădejdea stăruie, deci este tare.

A avea credință nu înseamnă numai a fi primit unele cunoștințe cu capul. Nu. Prin credință se face înăuntru o mare lucrare, pentru că prin ea suntem puși în legătură cu izvorul de putere care este Domnul Isus, vita cea adevărată. Și dacă El ne umple inima, atunci credința nu stă în nelucrare, căci din ce este plină inima, din aceea vorbește gura. Credința lucrează; iar dacă nu lucrează, se ofilește. De ce atâția în care s-a făcut oarecare lucrare, nu dau înainte? Pentru că se rușinează de numele Domnului Hristos și nu vor ca și alții să știe că ei sunt credincioși. Se tem ca nu cumva să le zică cineva: „Vai, ce am auzit eu despre dumneata? Mergi undeva la o adunare...” „A, nu, dragă, mă duc și eu acolo cum se poate duce oricine, orice om...” Nu este de mirare atunci că mica lumină care s-a aprins, se stinge. Unde este însă credința care trebuie să fie, abia aștepti să-ți vină cineva în casă, ca să-i poți spune ceva din cele ce-ți umplu inima.

Se întâmplă însă că dacă noi nu îndrăznim să mărturisim pe Domnul Isus, ne agață alții cu vorba și atunci trebuie să spunem ce este cu noi. Ce mare serviciu ne fac aceia care ne zgâlțâie puțin din sfiala noastră! Și ce frumos lucrează unii frați simpli care îndrăznesc și merg de-a dreptul! Unii o iau mai pe departe și până să ajungă la centru sunt trași spre alte lucruri. Așa i s-a întâmplat apostolului Pavel la Atena: „Am descoperit la voi și un altar pe care este scris: Dumnezeului necunoscut.” S-a legat de aceasta și le-a spus lucruri bune. Când însă a ajuns la centru, la Domnul Isus, Atenienii nu l-au mai ascultat. De la Atena, Pavel s-a dus la Corint. Acolo n-a mai lucrat așa, nu i-a luat pe Corinteni pe departe, ci le-a vorbit de-a dreptul despre Domnul Hristos. De aceea și spunea: „N-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2.2). Cel plin de Domnul Isus, îl și mărturisește cu îndrăzneală, încât adesea este batjocorit, este adevărat. Dar ce a pierdut el cu aceasta? De câte ori n-am fost întâmpinați cu dispreț, cu ură și batjocură! Dar dintr-asta n-am avut nici o pagubă. Ce martori ai Domnului Isus suntem noi, dacă ne lipsește curajul de a mărturisi? Urmăm oare pe cineva de care să ne fie rușine? Dacă nouă ne este rușine cu El, atunci și Lui Îi va fi rușine cu noi. El Și-a dat viața pentru noi, iar nouă să ne fie rușine cu El?

Credința lucrează. Zilele acestea am primit o scrisoare în care cel ce-mi scria spunea că s-a hotărât în sufletul lui să nu treacă zi în care să nu fi mărturisit măcar la un om pe Domnul Isus. Bună hotărâre! „Vestea s-o audă toți”. Cum s-o audă? Eu tac, tu taci, el tace? Nu merge așa. Între noi nu se pescuiește cu mreaja, ci cu undița care scoate din apă pește unul câte unul; între noi nu sunt oameni cu un talent mare, cum au fost pe vremuri în alte țări, unii care au vestit evanghelia și la câte douăzeci de mii de ascultători deodată. Dar dacă între noi nu sunt astfel de oameni, ne mulțumim a pescui și cu undița. Fiecare credincios în parte trebuie să fie un pescar de oameni. Să nu mai ținem la eul

nostru, să nu ne speriem de insulte, nici de batjocuri. Să nu râdă cineva de noi pentru că am fi niște hoți, niște bețivi, niște stricati; dar că suntem credincioși, de lucrul acesta nu ne este rușine. Domnului Isus I-au spus: „Ai demon” și El a răspuns doar atât: „N-am demon.” Nouă, dacă ne-ar spune cineva așa, ni s-ar părea îngrozitor.

„Dimineța seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ti se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune” spune Eclesiastul. Da, credința lucrează. Cei care lucrează mai fac și greșeli, însă este mai bine să faci greșeli și să înaintezi. Lucrând, înveți să lucrezi. Cei ce nu lucrează, nu sunt înviorați, ci se ofilesc.

Însă de la început, Tesalonicenii au mărturisit cu îndrăzneală pe Domnul Isus, Pavel își amintește de acest lucru și le spune: „Ne aducem aminte fără încetare înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre.” Osteneala este mai mult decât lucrare. Ea este o lucrare mai stăruitoare, pe care o face dragostea. Unde este dragoste, acolo sunt și picioare grăbite să meargă la sufletele cărora să le mărturisească pe Domnul Isus. Ce face pe acești oameni să vină până aici? se întreabă unii, iar alții răspund: „Trebuie să li se dea bani, sigur că sunt plătiți...” Unul te întreabă: „Ce te face pe dumneata să vii la mine, la patul meu de suferință?” Și nu pricepe când îi spui că dragostea te face să-l vizitezi. „De unde și până unde, că nu te cunosc, nu mă cunoști”, zice el mai departe. Nu pricepe când îi spui că are de a face cu un suflet pentru care Domnul Hristos S-a jertfit pe cruce și trebuie să afle acest lucru ca să fie mântuit, dacă crede cu adevărat.

Dragostea se ostenește. Ea dă din timpul pe care-l are. Sufletul amărât vine să-și descarce inima, nădăjduind să găsească în mine sau în dumneata o persoană față de care să-și poată spună păsul. Chiar numai faptul că i-ai dat posibilitatea să-și descarce inima înseamnă mult. Timpul este un dar prețios din partea lui Dumnezeu și a-l da pentru un lucru bun înseamnă mult.

Cei ce vestesc Cuvântul lui Dumnezeu să se întrebe mereu: Fac eu lucrul acesta din dragoste pentru suflete — sau pentru ce-l fac? Lucrurile pot să fie bune, dar motivele din care se fac pot să fie rele, când, de exemplu, cineva face acest lucru ca să arate că și el este cineva sau ca să capete laude, sau din ambiție sau din invidie pe cineva. Iată de ce am spus că cine face acest lucru trebuie să se întrebe: Din dragoste fac eu lucrul acesta sau din ce-l fac? Dacă nu este făcut din dragoste, atunci imboldul din care izvorăște el a stricat lucrarea. El nu se arată în lume așa cum este, dar pe tărâmul evangheliei când se arată este urât și păcătos, întinat și murdar, rău și încăpățânat. Iată un lucru care trebuie bine cântărit.

Aici mai amintește însă și de nădejde: „Ne aducem aminte și de tăria nădejdi voastre în Domnul Isus Hristos”. Nădejdea trebuie să fie tare ca o ancoră a sufletului. Numai că ancora la vapor se aruncă în jos, pe când ancora nădejdi este aruncată în sus, unde Domnul Isus stă la dreapta Tatălui. În Domnul Isus ne-am pus nădejdea, El este ancora sufletului nostru, El ne ține. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” La cei credincioși trebuie să se vadă o nădejde neclintită în Domnul Hristos. O astfel de nădejde nu înșală. Ea se bazează pe scumpele făgăduințe ale lui Dumnezeu și așteaptă ca ele să se împlinească la timpul lor. Înaltă și fericită nădejde pentru cel credincios este venirea Domnului Hristos! Când această nădejde este tare în suflet, ea nu te lasă să te clătini de toate valurile. Apostolul Pavel recunoaște cu bucurie că Tesalonicenii aveau aceste virtuți lucrate în ei de Dumnezeu, sau ca daruri din partea lui Dumnezeu.

Mai adaugă însă un lucru bun: „Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră,” știm că sunteți aleși de Dumnezeu. De unde știa Pavel că Tesalonicenii sunt aleși de Dumnezeu? Avea cumva în mână cartea cu numele celor scriși în cartea vieții? Dacă Pavel ar fi aici de față, ar răspunde el însuși. Totuși, din felul cum îl cunoaștem din Scriptură, putem spune că știa bine ce spune. El era un om plin de credință și de Duh Sfânt și știa să cântărească bine sufletele. Noi n-avem puterea lui de discernământ, ca să știm dacă un suflet este ales sau nu și uneori ne înșelăm, spunând despre cineva că este credincios când nu este, sau îi tăgăduim credința când acela are credință.

În ce privește alegerea, ea a dat naștere la multe discuții în tot cursul istoriei bisericii. Având în vedere că în fața mea se găsesc oameni care n-au cunoscut discuțiile acestea zise teologice, nu pot să le aduc aici în față. Au fost discuții mari și prelungite pe chestia alegerii. Unii au ajuns până acolo că au spus că unii oameni sunt predestinați din veșnicie să fie copii ai lui Dumnezeu, pe când alții sunt predestinați să piară pe veci. În chestia aceasta ne aflăm ca pe o muchie de cuțit și trebuie să ne ținem strâns lipiți de Cuvântul lui Dumnezeu. Unii au găsit o pricină de poticnire în cuvintele apostolului Pavel din epistola către Romani (capitolul 9) că „nu depinde de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă... El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea,” și au luat aceasta ca o îndreptățire pentru neînțelegerea lor la Dumnezeu. Apoi eu știu dacă sunt ales de Dumnezeu sau nu? zice câte cineva. Degeaba m-oi sili eu, dacă nu sunt între cei aleși. Nu pot să reproduc toate părerile spuse în această chestiune.

Augustin, unul din cei de demult, a preamărit harul lui Dumnezeu în mântuire. Altul, din Apus, Pelagius, a stăruit asupra meritelor omului care își dă osteneală. Catolicii spun într-un fel, Luther spune într-alt fel, Calvin într-alt fel. Apostolul Pavel spune în epistola către Efesni că cei credincioși sunt aleși înainte de întemeierea lumii. Aceasta ne uimește și ne umilește până-n țărână. Nici un credincios nu scoate din aceasta o pricină să se mândrească sau să se laude, că de aceea l-a ales Dumnezeu, că a fost mai bun decât alții. În adevăr, dacă cineva a fost ales înainte de întemeierea lumii, ce merit are el în asta? N-are nici un rost să-ți bați capul cu întrebarea: A ales Dumnezeu pe unul și nu pe altul? Am fost noi de față la sfaturile lui Dumnezeu și este Dumnezeu dator să ne dea socoteală de ce lucrează într-un fel și nu în alt fel? Este destul că ne-a împărțășit gândul Său, pe care dacă nu-l pricepem acum, îl vom pricepe altă dată. Alegerea însemnează: nici un merit din partea omului! Ea s-a făcut pe temeiul îndurării lui Dumnezeu. Dacă El găsește cu cale să aleagă pe unul și să împietrească pe altul, acesta este un act de care n-are să dea socoteală nimănui; făcând alegerea, El nu face nimănui nici o nedreptate.

Mintea noastră este scurtă și în starea noastră de azi, nu putem pătrunde tot adâncul lucrurilor. Să fim însă mulțumiți dacă, personal, ne putem încredința că facem parte dintre cei aleși, credincioși, răscumpărați. Și putem să știm că suntem aleși.

Dacă m-am recunoscut păcătos și m-am pocăit și, dacă prin credință am luat ce a făcut Domnul Isus ca făcut pentru mine și astfel sângele Lui m-a curățit de orice păcat, iar eu am fost atunci pecetluit cu Duhul Sfânt, mă știu ales de Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu mă asigură: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1.12). Iată cuvinte lămurite care nu lasă în suflet nici o îndoială. Dacă cineva a împlinit condiția aceasta, are dovada că este ales. Cuvântul nezguduit al lui Dumnezeu îmi dă siguranța mântuirii și a primirii mele înaintea lui Dumnezeu.

Dar de, Cuvântul poate să-l înțeleg greșit, în folosul meu, cum îmi convine mie, va zice cineva.

Mai este si Duhul Sfânt care ne lămurește Cuvântul. Apostolul Pavel spune: „Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Romani 8.16). Aceasta este o mărturie înăuntru. Poate să zică toată lumea că nu ești un copil al lui Dumnezeu, tu însă poți răspunde: Ziceți voi ce vreți, eu știu că Duhul lui Dumnezeu adeverește împreună cu duhul meu (sau duhului meu), că sunt copil al lui Dumnezeu.

Lucrul acesta se vede ori rămâne mereu un lucru lăuntric, nevăzut? Sigur că se vede. Credința este și ea un lucru nevăzut, și cu toate acestea se vede foarte bine. Când patru oameni au adus la Domnul Isus pe un slăbănog, neputând să ajungă la Domnul Isus din cauza mulțimii, au suit pe slăbănog pe acoperișul casei și de acolo l-au coborât în fața Domnului Isus. Domnul Isus a văzut atunci credința lor. În ce a văzut? În faptul că nu s-au lăsat până nu au adus pe slăbănog în fața Lui. Credința deci a făcut aceasta.

Credința se vede în viață. „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug." Dacă n-ai viață din Dumnezeu, viață curată, sfântă, în care să se vadă roada Duhului, atunci degeaba este cunoștință. Ea este atunci un foc de paie care mai curând sau mai târziu se va stinge. La cei care sunt aleși de Dumnezeu, credința se vede în viață și așa luminează ea tot mai mult. Ea face din omul întunecat, sălbatic, răutăcios, mândros, lăudăros, mincinos, o ființă nouă, un chip tot mai asemenea Domnului Hristos. Aceasta este lucrarea Cuvântului și a Duhului Sfânt în el. El se știe ales de Dumnezeu.

Deși noi suntem născuți mai pe urmă, am primit daruri foarte mari. Între aceste daruri este siguranța mântuirii în sângele Domnului Hristos. Fără această siguranță nici nu poți avea bucurie și pace, nu poți ști unde mergi. Iar această siguranță ne este dată prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin lucrarea Duhului Sfânt în noi.

Dar poate că va zice cineva: „Dacă la urmă voi vedea că nu sunt ales și mă voi pomeni în fața unei uși închise?" Fă dumneata ce spune Dumnezeu să faci: să te pocăiești și să crezi în Domnul Isus. Dacă dumneata ai făcut asta, El își face lucrarea de naștere din nou, de înviere totală a ființei noastre. La drept vorbind, însăși pocăința și credința, tot lucrarea Lui sunt. Viata cu Domnul Isus, viata de copil al lui Dumnezeu este așa de minunată, că parcă o iei mereu de la început; sau, cum spune apostolul Pavel, uiți ce este în urmă și te arunci spre ceea ce este înainte (Filipeni 3.13). Și astfel nu cădem de oboseală în sufletele noastre și urmărim să fim tot mai asemenea cu Domnul Isus. Duhul Sfânt este mereu de veghe în noi, ca să spună: Asta nu-Mi place, asta să n-o faci, asta să n-o mai spui. Dacă însă voi neglija Cuvântul lui Dumnezeu, Duhul nu va mai fi așa de liber ca să lucreze. Prin Cuvânt lucrează Duhul Sfânt și tot prin Cuvânt El își mărește lumina în mine. Cuvântul și Duhul Sfânt lucrează împreună în omul cel nou, în omul dinăuntru.

Apostolul caută să le facă mare bucurie Tesalonicenilor când le scrie:

„Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră. În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare încredere." Si noi am putea spune oricărui suflet care ia parte la vestirea evangheliei: Dacă Dumnezeu te-a pus în legătură cu evanghelia, care este puterea lui Dumnezeu, nu te mai îndoi că nu vei fi ales de Dumnezeu; căci dacă nu te-ar fi ales, nu te-ar fi pus în legătură cu evanghelia. Îndrăznește și te încrede în Domnul Isus, privește-L și urmează-L, și vei vedea lucruri mari și minunate.

1 Tesaloniceni 1.5-8

Încă un lucru din care apostolul Pavel deducea că Tesalonicenii sunt aleși de Dumnezeu îl spune el în cuvintele: „Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt și cu o mare încredere. Căci știți ce fel de oameni am fost noi între voi pentru voi". După aceea adaugă: „Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului".

„Evanghelia noastră" — ea este evanghelia pe care cei patru (Pavel și trei colaboratori ai lui) v-au adus-o, v-au vestit-o. Ea are ca miez pe Domnul Isus. Ea este vestea bună despre Domnul Hristos care S-a jertfit pe cruce pentru noi și prin care avem păcatele iertate și împăcarea cu Dumnezeu, dacă noi credem. Oamenii fug de evanghelie. Li se pare că o cunosc, când de fapt n-o cunosc deloc. S-au plictisit de evanghelie fără să știe ce este evanghelia. Creștinătatea de nume a încurcat sufletele, care nu mai știu ce este evanghelia. Răspunderea ei înaintea lui Dumnezeu este foarte mare. Grozav lucru este să te pretinzi conducător al altora, când tu însuți ești orb și n-ai venit la lumina minunată a Domnului Isus!

Este o mare durere pentru noi să spunem că oamenii s-au plictisit de evanghelie fără să știe ce este. Este datoria celor ce cunosc acestea să arate oamenilor pe Domnul Isus, pe care-L mărturisește evanghelia, singurul prin care putem fi mântuiți și fericiți.

Figurile ponosite nu atrag la Domnul Isus. Și dacă cineva înțelege că venind la Domnul Isus, ajungi de îți plouă și-ți ninge, că mereu trebuie să umbli îngândurat și apăsător de parcă ți-a pus cineva o piatră de moară pe umeri, a înțeles greșit lucrurile. Astfel de oameni sunt niște nefericiți. Cum să aibă pretenția ca și alții să-i urmeze? Evanghelia nu este un ciomag pe care cineva ți l-a pus în mână. Care pasăre, care animal se apropie, când stai cu ciomagul în mână? Figurile noastre trebuie să reflecte ceva din lumina și pacea Domnului Isus. Poate că nu totdeauna vom sălta de bucurie, dar cel puțin să se vadă pe fața noastră o seninătate, o mângâiere și o nădejde.

Voi ați ascultat evanghelia noastră. Ea v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere și cu Duhul Sfânt, și cu o mare încredere. Iată lucruri care nu trebuie să lipsească în vestirea evangheliei. „Credința vine din cele auzite" (Romani 10.17). Omul trebuie să audă, să știe despre ce este vorba. Dar lucrul trebuie făcut cu putere, cu convingere și cu Duhul Sfânt. Numai așa cele vestite vor intra în cap și în inimă și-și vor face lucrarea. Sunt însă mulți fricoși care spun că ei lasă să mărturisească viața și de aceea ei nu mai spun nici un cuvânt, adică nu mărturisesc pe Domnul Isus cu gura. Negreșit, cea mai bună mărturie este cea cu viața, dar ea trebuie să meargă împreună cu mărturia cu gura. Cum să știe omul despre ce este vorba, dacă nu i se va spune și cu gura? Cineva poate să numească aceasta prudență, de fapt însă este frică și este condamnată de Dumnezeu.

Pavel spune deci că evanghelia a fost vestită Tesalonicenilor nu numai cu vorbe, ci și cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare încredere. Puterea este totdeauna puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt convinge sufletele și tot El le face să ia cuvântul vestit ca vestit pentru fiecare. Vorbește cine vorbește, mărturisește cine mărturisește, dar Duhul Sfânt este Acela care înfige cuvântul în inimă. Când sufletul aude de un păcat sau altul, Duhul Sfânt îi zice: „Tu ești acela!" De unde știe omul acesta ce am făcut eu? se întreabă câte ceva și nu știe că Duhul Sfânt este la lucru în sufletul său. El încredințează pe om despre păcat și mai ales despre Domnul Hristos. Persoana și lucrarea Domnului Hristos,

numai Duhul Sfânt ne-o poate arăta așa cum se cuvine. Ce minunată ne apare jertfa Domnului Hristos, când Duhul Sfânt aruncă (proiectează) lumina Sa asupra ei! Și tot prin puterea Duhului Sfânt iei ce s-a făcut acolo pe cruce ca făcut pentru dumneata.

Când apostolul Pavel vestea pe Domnul Hristos, Duhul Sfânt lucra cu mare putere, sufletele se zguduiau și nu mai rămâneau reci și nepăsătoare. Trezite ca din somnul morții, sufletele ajungeau la hotărâri serioase pe calea cea nouă care li se deschidea înainte. Mă gândesc mereu dacă fiecare suflet care vine să asculte evanghelia, vine cu gândul: Vorbește-mi, Doamne, ce vrei să-mi spui, dă-mi ce vrei să-mi dai, căci sunt gata să primesc! Dacă cineva nu vine cu această stare de suflet, va pierde multe din cele ce i se vestesc.

Deci, apostolul Pavel le spune: Știm că ați fost aleși. În adevăr, am văzut că ni s-a dat cuvânt nouă, celor ce v-am mărturisit; am văzut de asemenea Duhul Sfânt lucrând cu putere în voi și am mai văzut și hotărâri serioase la aceia care deodată s-au smuls din felul lor desert de viață și au trecut de partea Domnului Hristos. Și în legătură cu aceasta adaugă: „Căci știți ce fel de oameni am fost noi între voi”.

Apostolul Pavel era o mare personalitate, un om în întregime de partea Domnului, un om plin de credință și de Duh Sfânt. El era cu mare băgare de seamă ca în toate privințele să dea un exemplu bun tuturor celor cu care venea în legătură. Trei săptămâni au stat în Tesalonic Pavel și însoțitorii săi, dar influența acestor oameni plini de credință și de Duh Sfânt a fost puternică și binefăcătoare. Apostolul Pavel vorbește nu numai despre el, ci și despre colaboratorii lui, căci toți își dădeau silința să aducă pe orice om la Domnul Isus.

„Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, întrucât ați primit cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt.” Iată încă o dovadă că Tesalonicenii erau aleși de Dumnezeu: ați călcat pe urmele noastre. La Efeseni 1 spune: „Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți” ce ar putea fi redat și cu cuvintele: Imitați dar pe Dumnezeu, faceți și voi ca Dumnezeu.

Imitația, dacă este numai pe dinafară, n-are nici o valoare. Aici însă Apostolul spune: „Ați călcat pe urmele noastre”, deci v-ați purtat după pilda pe care ați avut-o în noi, după cum și noi, la rândul nostru, călcăm pe urmele Domnului Hristos. Cuvântul are negreșit mare însemnătate, exemplul însă are și mai mare însemnătate. O vorbă latinească spune: Cuvintele mișcă, dar exemplele te trag după ele. Și tesalonicenii au călcat deci pe urmele celor ce le-au vestit evanghelia.

Apostolul Pavel s-a întors la Dumnezeu prin lupte mari și serioase. În trei locuri din Faptele Apostolilor ni se vorbește despre întoarcerea lui la Dumnezeu. Felul cum s-a întors el la Dumnezeu a fost multora un exemplu, ca să facă și ei același pas, să treacă adică de partea Domnului Isus: „Ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului”. Nu era de ajuns să calce numai pe urmele lui, ci trebuiau să calce și pe urmele Domnului.

Amintește și de necaz. Domnul Isus a suferit foarte mult, noi înșine am suferit, dar și voi ați suferit, deci ne asemănăm. Necaz și bucurie sunt puse alături. După mintea omenească n-ar putea să fie puse împreună, dar iată că sunt. Tesalonicenii au avut de suferit, au trecut prin necaz, totuși au rămas plini de bucurie. Unii au luat seama că sufletele câștigate pentru Domnul Isus în timp de necaz, în timp de prigoană sunt bine, solid câștigate. Ce se câștigă în zile de bucurie poate să fie ca sămânța căzută pe loc stâncos, care pentru că n-avea pământ mult, a răsărit îndată, dar cum a dat soarele, s-a veștejit și s-a uscat. Pavel le spune deci Tesalonicenilor: Voi știți ce înseamnă necazul, pentru că a și venit prigoana peste voi; dar ați rămas tari. Ceea ce i-a făcut să fie tari a fost bucuria pe care le-a dat-o Duhul Sfânt. În cartea lui Neemia spune: „Bucuria Domnului va fi tăria voastră”. Și pentru că Domnul a știut să împlinească ceea ce alții vor să vă ia prin necaz, Duhul Sfânt a venit să mărească bucuria voastră, ca să nu dați înapoi în mijlocul prigoanei. Pe cât se pare, prigoana a fost destul de aspră. De aceea, Pavel a dorit să se informeze despre situația Tesalonicenilor. Prin persecuții, oamenii caută să sperie pe credincioși și să-i facă să dea înapoi. Duhul Sfânt le-a turnat însă o bucurie mai mare decât frica de persecuție.

„Călătoria creștinului” este o carte foarte mult răspândită. Acolo spune că lângă un zid era un foc și cineva, un vrăjmaș, se silea să stingă focul acela, dar nu reușea. De ce? Pentru că de sub zid, focul era întreținut de o mână nevăzută. Așa întreține Duhul Sfânt bucuria celui credincios, ca să-l facă să treacă peste amenințări și prigoane și să rămână statornic în credință. Tesalonicenii s-au călit prin prigoană, s-au întărit. Cine n-a trăit acestea nu le va înțelege și se întreabă cu îndoială: Așa o fi, ori n-o fi așa? Cine însă le-a trăit, n-are nevoie de explicații.

Acum, apostolul spune: „Ați ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia.” Aceia știu despre voi, știu prin ce ați trecut și în ce stare vă găsiți și le sunteți o pildă. Peste aceia n-a venit încă prigoana, dar dacă va veni, vor avea în față exemplul vostru și vor rămâne tari ca și voi.

Frumos este când o adunare poate să servească de pildă altor adunări și astfel să le încurajeze! Trebuie să spunem însă cu regret că sunt și adunări care nu dau o pildă bună, ci sunt un scandal, o piatră de poticnire. Sunt puțini și se mănâncă între ei fără încetare. Fiecare caută să fie cel dintâi și se vorbesc de rău în dos. Iată un cancer care distruge multe adunări. Mă întreb: Sunt acești oameni credincioși? Nu știu. Arată însă că sunt firești, nu duhovnicești. Suntem noi oare ca pe moșia noastră (cum se zice), suntem lăsați de capul nostru, umblăm călăuziți de firea noastră, cu îndemnul ei păcătoasă? Astfel de oameni au nevoie să se îmbrace în sac și cenușă, pentru că pot să aducă pagubă unui suflet sau altul și să-l ducă la pierzare. Un singur suflet dacă ai păgubit, să-ți legi o piatră de moară de gât și să fii aruncat în adâncul mării (Matei 18.6)! Când oamenii văd astfel de lucruri, zic: ia lăsați-ne în pace, nu vedeți cum se mănâncă între ei? Spun vorbe multe și zic că mânuiesc Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu fac. Mai bine s-ar îndrepta pe ei înșiși, decât ar căuta să îndrepte pe alții... Adunările alcătuite din astfel de oameni se nimicesc singure. Când între noi se ivesc astfel de cazuri, îi lăsăm să se mănânce până la nimicire. Ce să faci unor oameni care se socotesc singuri înțelepți, cărora le lipsește și începutul înțelepciunii care este frica de Dumnezeu? Ei au nevoie să se întoarcă la Cel Prea Înalt, căci de la unele lucruri se vor fi întors, dar n-au ajuns până la Cel Prea Înalt.

Tesalonicenii alcătuiau o adunare frumoasă, care ajunsese să fie un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia. Cum au aflat aceia de Tesaloniceni? Se află și de bine și de rău. Diavolul se folosește de cele rele ca să compromită lucrarea lui Dumnezeu; dar și cele bune se află, pentru ca sufletele să fie îmbărbătate.

Tesalonicul era un port la mare. Acolo se făceau multe afaceri comerciale. Acolo erau și mulți ostasi, deci o forfotă mare. Credincioșii din alte părți care veneau pe mare să facă comerț, se interesau desigur și de adunare. Era, să zicem, duminică. Ce fac eu, marinar credincios? Mă interesam dacă acolo sunt credincioși, niște oameni mai altfel decât ceilalți... Și când dădeau peste ei, petrecea duminica în mijlocul lor. El spunea de unde este, cum merge lucrul evangheliei în cutare și cutare parte. În felul acesta, credincioșii aveau informații destul de bune.

O spun fără nici o laudă. Și noi trăim, într-o măsură, aceleași lucruri ca primii creștini. Știm de adunările care merg cu noi și cum este starea din ele; iar aceasta, prin frații care vin de acolo. Ne bucurăm când informațiile sunt îmbucurătoare, iar lucrarea lui Dumnezeu merge crescând; și ne întristăm când în lucrarea lui Dumnezeu se amestecă oameni neîntorși la Dumnezeu care încurcă lucrurile și mai curând sau mai târziu dau pe față ce sunt. Într-adevăr, Diavolul se servește de acei oameni nepocăiți, ca să aducă neînțelegeri în adunare. Când însă adunarea este bine încheată și alcătuită din suflete cu adevărat credincioase, înlătură din ea pe cei nepocăiți care sunt în mijlocul ei ca boala în trup: dacă trupul este rezistent, înlătură boala; dacă nu, boala îl doboară. Se strecoară în adunări și oameni care au prins ceva cu capul, dar nu s-a făcut în ei acea mare schimbare care trebuie. Astfel de oameni sunt niște vorbăreți, și cu vremea se arată doar buni de gură. Ei nu țin la drum, și ori se pocăiesc de-a binelea, ori se retrag cu totul. Dacă n-aș avea de gând să fiu om serios și aș trăi mai departe în păcatele mele, n-aș vrea să intru într-o adunare, unde păcatele ies la iveală mai abtîr ca oriunde. Ori mergi serios pe cale, ori dacă nu, de ce te amăgești? Experiența de mai bine de treizeci de ani mă face să vă vorbesc așa cum vă vorbesc.

În adunare sunt și unii care cad în păcat. Cu aceștia avem răbdare, dar cu fiecare cădere, încrederea noastră în ei este micșorată, încât la un moment dat nu știm ce să mai zicem despre ei. Oftăm, ne rugăm pentru ei. Știm că atunci când o înfige Dumnezeu mâna în ei, poate prin vreo suferință, vor deveni serioși pe cale. Unii poate că abia la intrarea în veșnicie se vor trezi de-a binelea. Este foarte primejdios ca cineva să se joace cu păcatul și cu evanghelia.

„În adevăr, nu numai că de la voi Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că nu avem nevoie să mai vorbim ceva." Apostolul recunoaște deci că adunarea din Tesalonic era o adunare activă. Toti mărturiseau pe Domnul Isus. Sufletele care lucrează mărturisind pe Domnul Hristos sunt suflete viioae.

Tesalonicenii credincioși erau oameni plini de râvnă și mărturiseau fără sfială pe Domnul Isus. Ei spuneau oricărui om cu care intrau în legătură cam așa: Știi că noi ne-am închinat ca și voi la idoli, dar acum am aflat pe Dumnezeul viu și adevărat. El a trimis în lume pe Fiul Său ca să ne mântuiască de păcat și să ne împace cu El... Cine nu mai auzise de așa ceva, întreba desigur: Așa să fie oare? În răspunsurile credincioșilor se vedea siguranță și convingere adâncă. Așa se deschidea discuția. Credincioșii nu căutau interesele lor, ci foloseau orice ocazie pentru ca și alții să afle despre Domnul Isus. Aveau neamuri, cunoștințe mai pe aproape sau mai pe departe și se duceau să le mărturisească pe Domnul Isus. Nu se mai speriau de amenințări, pentru că trecuseră prin prigoană. „Cuvântul Domnului a răsunat de la voi prin Macedonia și Ahaia". „A răsunat" sau „a avut ecou". Dacă te duci într-o pădure și strigi ceva, pădurea îți răspunde la fel cu strigătul tău. Acesta este ecoul. Deci cum a fost la voi Cuvântul, așa a fost și la cei care l-au auzit de la voi.

Și vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că n-avem nevoie să mai vorbim ceva. Ucenicilor, credincioșilor din Antiohia li s-a dat numele de creștini pentru prima oară. Tot așa în Tesalonic li se va fi spus că ei sunt oameni care cred în Dumnezeu, deci oameni ai lui Dumnezeu. Credinciosul de azi nu se mai mulțumește să afirme că există Dumnezeu. Aceasta nu mai spune mult. El crede în Domnul Hristos, iar aceasta spune ceva mai mult. Cred în Dumnezeu — pot să spună mulți. Cred în Domnul Hristos — mai puțini, deși numai prin El poate să fie cineva credincios în Dumnezeu (1 Petru 1.21). A avea însă o credință care n-are nici o însemnătate în viața ta, nici iertare de păcate, nici putere de a părăsi păcatul, nici nădejdea că vei merge în locul unde nu intră nimic păcătos, aceea nu este credință. De aceea apostolul Pavel spune: „Vestea despre credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni."

1 Tesaloniceni 1.8-10

Scrisoarea aceasta va fi fost scrisă la mai puțin de un an de zile după ce apostolul Pavel fusese în Tesalonic. Amintirea despre el era proaspătă în mintea Tesalonicenilor, iar apostolul apelează la amintirea lor. Apostolul se bucura că Tesalonicenii rămăneau tari în credință. În timpul scurt cât a stat între ei a putut să le dea lucrurile de căpetenie ale credinței creștine. Îndeosebi nădejdea venirii Domnului Hristos era adânc înfiptă în sufletul Tesalonicenilor. Atunci, nu este de mirare că mergeau bine în credință. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat" (1 Ioan 3.3).

Apostolul constată că Tesalonicenii sunt plini de râvnă ca să mărturisească pe Domnul Isus. Zelul neofiților, adică al celor de curând întorși la Dumnezeu, este mare. Faptul acesta bucura pe Pavel, care a aflat că de la ei Cuvântul lui Dumnezeu a răsunat prin toată Macedonia și Ahaia. Toți care au auzit de la voi, știu acum ce este întoarcerea la Dumnezeu, căci ați părăsit închinarea la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat.

Toți credincioșii trebuie să mărturisească clar pe Domnul Isus, ca să înțeleagă oamenii despre ce este vorba. Este drept că unii sunt lipsiți de pricepere, dar dacă ar cere-o cu credință, le-ar fi dată. În loc să vestească pe Domnul Isus, ca să se întoarcă sufletele la Dumnezeu, vestesc legea și zic: Dacă vrei să fii credincios, să nu mai fumezi, să nu mai furi, să nu mai înșeli, să nu mai minți, să nu te duci la petreceri... Aceasta nu este evanghelie. Dar va zice cineva: Dar acestea nu sunt după Cuvânt? — Da, după Cuvânt, răspundem noi, dar nu este evanghelie, ci lege. Evanghelia este vestea bună care se aduce la cunoștința omului încredințat măcar în parte de păcatele sale, că adică este iertare prin credința în jertfa Domnului Hristos și este cu puțință să înceapă cineva și să ducă apoi o viață nouă prin Domnul Hristos primit ca Stăpân și Mântuitor. Mulți însă vestesc legea, crezând că vestesc evanghelia. — Într-o măsură oarecare, omul știe ce este binele și ce este răul, dar nu poate să facă binele și răul stă lipit de el. Vestiți însă pe Domnul Hristos, dar așa fel încât să știe omul că i se vestește iertarea păcatelor și puțința de a trăi o viață nouă, urmând Domnului Hristos.

„De la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe fiul Său, pe care L a înviat din morți, pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare" (versetele 9 10). Creștinătatea a pierdut cele mai simple și mai folositoare lucruri ale evangheliei. De când le-a pierdut n-aș putea să spun. Că le-a pierdut este lucru sigur. Ea a pierdut lucrurile esențiale, a-b-ceul evangheliei. Spune unuia că trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, și vei vedea că nu pricepe această vorbă și nu stie ce înseamnă ea. Eu mă întreb însă dacă toți câți citesc aceste rânduri înțeleg acest lucru. Sunt sigur că mulți se vor întreba: Ce este întoarcerea la Dumnezeu? Dar ce este pocăința, ce este credința, știu oare oamenii? Ignoranța este înfrîorător de mare. Creștinătatea a căzut în forme religioase și crede că prin aceste forme ar putea să slujească Dumnezeului Celui viu și adevărat; dar grozav se înșală. Cei care am fost în starea ei, iar datorită harului Domnului Hristos am fost scoși din ea și ne-am întors la Dumnezeu, știm că toate formele religioase nu ne-au adus decât amăgire de sine. Nu voim să judecăm, dar voim să deschidem ochii oamenilor, ca să privească lucrurile clar în față. Ne-am pomenit ca un școlar din clasa a patra care n-ar ști adunarea și scăderea. Ce problemă să facă el?! Învățătorul trebuie s-o ia atunci de la început cu el și să-l învețe lucrurile

începătoare. Aceasta încercăm să facem și noi acum: să ducem pe oameni la lucrurile începătoare. „Trebuie să vă nașteți din nou", a spus Domnul Isus (Ioan. 3.7), ceea ce este totuna cu „trebuie să vă întoarceți la Dumnezeu". Cine mai știe ce este aceasta sau, chiar dacă știe, câți au făcut aceasta?

Un fost militar, fiind întrebat despre întoarcerea la Dumnezeu, a răspuns că întoarcerea la Dumnezeu constă în supunerea la trei comenzi. Prima este: „Pe loc, stai!"; a doua: „Stânga împrejur," a treia: „Înainte marș!" În cartea noastră de cântări este o cântare care începe așa: „Stai pe loc și te gândește: unde alergi așa zorit?" Trebuie să stai ca să-ți faci socoteala și să vezi în ce stare te găsești înaintea lui Dumnezeu. Și când te vei privi în lumina lui Dumnezeu, adică a Cuvântului lui Dumnezeu, te vei încredința că nu stai bine și nu poți să îi fruntea sus înaintea lui Dumnezeu. Un fior te va cuprinde și o frică de judecata lui Dumnezeu când îți vor fi puse înaintea toate păcatele, fiind acum trezit din nepăsare, fie prin ascultarea predicii evangheliei, fie prin vreo nenorocire, fie printr-o boală, fie printr-o pagubă, fie printr-un credincios. Stai atunci pe loc și te gândești unde mergi, unde tot alergi. Atunci vezi că ești prins într-o goană după lucrurile care pier. Atunci stai și te gândești: Cum sunt eu în adevăr: un păcătos, o păcătoasă?... Pe cine n-ar fi în stare să se vadă așa cum este, l-as îndemna să ceară lui Dumnezeu ca să-i arate El cum este: Doamne, eu nu sunt în stare să mă văd așa cum sunt, fă-mă Tu să mă văd cum sunt. Dumnezeu va răspunde celui sincer și serios. Vrei ceva mai mult? Pune mâna pe Cuvântul lui Dumnezeu și citește acolo cu semn de întrebare: Asa cred eu, așa fac eu, așa mă port eu? Vei vedea atunci cât de viu și de puternic este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nici aceasta nu va fi destul, atunci caută să stai de vorbă cu un credincios sau altul și mergi în adunarea unde se vestește evanghelia. Când te vei încredința măcar în parte de unele din păcatele dumitale, vei fi bucuros să afli că este iertare prin credința în jertfa de pe Golgota și este cu putință să începi o viață nouă.

Atunci vei primi a doua comandă de „stânga împrejur!" întorci spatele la ceea ce ai urmat până atunci, adică păcatului, lumii și Diavolului, iar fața o întorci spre Dumnezeu. Te-ai convins că ai umblat pe o cale care nu era bună și te ducea la pierzare și de aceea apuci acum pe o cale nouă, ascultând pe Acela pe care L-ai primit ca Stăpân și Mântuitor. Ai o viață nouă, o cale nouă, o călăuză nouă, un păstor nou, un Mântuitor puternic, Domnul Isus Hristos. Asa ascultă de a treia comandă: „Înainte, marș!"

Explicația celui fost militar mi se pare potrivită și va folosi, cred, cuiva. Nu vă mirați că apăs asupra sincerității și a seriozității. Aceasta se poate cere de la orice om. Sufletele sincere află pe Dumnezeu; dar cele neserioase nu află pe Dumnezeu. Sinceritatea este poarta prin care intră adevărul. V-ați întors de la idoli „la Dumnezeul viu și adevărat". Cei ce au trecut prin școală au o idee oarecare despre idoli de odinioară. Ce de idoli mai erau! Peste tot, în fiecare casă, pe fiecare stradă, în fiecare piață, numai idoli. Cei mai mulți erau făcuți după chipul și asemănarea omului. Dacă omul era un hoț, adora idolul hoților. Dacă o femeie era o desfrânată, se închina la zeița desfrâului. Erau idoli pentru toate felurile de păcate. Bețivii își aveau idolul lor, Bachus.

Când a fost în Atena, apostolului Pavel i s-a întărit duhul și s-a scârbit de mulțimea de idoli de acolo, statui pe care le vedea până și pe stradă. Apostolul recunoaște că Tesalonicenii s-au întors de la idoli, deci au terminat-o cu idoli. Dar oamenii zic astăzi: Asta a fost în vremea de demult, azi nu mai sunt idoli. Vorbesc așa numai cei ce nu cunosc Scriptura. Când o vor cunoaște și vor ști ce este un idol, nu vor mai vorbi așa. Sunt idoli văzuți și sunt idoli nevăzuți, interni. În profetul Ezechiel citim: „Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idoli în inimă" (14.3). Cel mai cumplit idol este eul dumi- tale, a cărui plăcere vrei s-o faci. Asta îmi place mie, asta nu-mi place mie, asta îmi convine mie, asta nu-mi convine mie — zice mereu omul. Eu, mie, al meu — toate acestea însemnează că idolul cel mare și umflat, eul, firea păcătoasă stăpânește. Acesta este cel mai cumplit dintre idoli. Ce să mai spunem de cei ce slujesc patimilor de tot felul? Mamona este idolul - banului. În evanghelie citim ca nu poate cineva să slujească lui Dumnezeu și lui Mamona.

Câți aleargă după bani, după faimă, după plăceri păcătoase și vinovate! Nu mai vorbesc de chipurile văzute. Cine a văzut pe Dumnezeu ca să-l facă chipul? Cuvântul lui Dumnezeu este clar: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești" (Exod 20.4-5). Cred că nu mai este nevoie să dau nici o explicație. În comparație cu idoli morți, care nu simt, nu văd, nu aud, apostolul le spune că s-au întors la Dumnezeul Cel viu și adevărat. Toți idoli sunt minciună, născociți de mintea omenească stricată, din îndemnul Diavolului care a încurcat mintea oamenilor până acolo că i-a făcut să se închine la niște lucruri făcute de ei și să creadă că în felul acesta slujesc lui Dumnezeu.

Apostolul ar fi putut să le spună că s-au întors de la păcat la Dumnezeu. Sunt însă și oameni care se întorc de la un păcat sau altul, dar nu ajung până la întoarcerea la Dumnezeu. A părăsi un păcat sau altul nu înseamnă că s-au întors la Dumnezeu. Aceasta este doar o cârpeală, o îmbunătățire, nu acea schimbare din temelie pe care o face adevărata întoarcere la Dumnezeu. Evanghelia nu vrea să facă oameni mai buni, ci oameni noi, făpturi noi. Trebuie naștere din nou.

Scopul întoarcerii la Dumnezeu este „să slujim Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptăm din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți, pe Isus care ne izbăvește de mânia viitoare."

Slujim Dumnezeului viu și adevărat, ascultând de El în totul. Înainte de a se întoarce la Dumnezeu, omul slujește păcatului, lumii și Diavolului. Trei stăpâni! Este destul numai unul din ei. Cine nu slujește lui Dumnezeu, slujește la toți trei. Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și păcatului, lumii și Diavolului. Acest lucru ni-l spune și mintea sănătoasă. Cu toate acestea, cum se însală oamenii! Ei cred că pot să facă pentru Dumnezeu câteva cruci, iar Diavolului, păcatului și lumii să le dea tot timpul. Slujește lui Dumnezeu numai cine ascultă de Dumnezeu. Domnul Hristos ne scoate de sub puterea lumii, a păcatului și a Diavolului, și ne face să trăim o viață nouă.

Dacă însă cineva, după ce zice că s-a întors la Dumnezeu, stăruie într-un păcat cunoscut ca păcat, atunci nu s-a întors la Dumnezeu. Negreșit, noi ne bucurăm când vedem la cineva un început cât de slab. Sunt însă și suflete care se amăgesc. A stăruie într-un păcat cunoscut ca păcat și a crede că totuși slujești lui Dumnezeu este o mare amăgeală. De această amăgeală ferește Dumnezeu pe cei sinceri care vin la El.

Apostolul mai adaugă: „Și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți, pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare." Cine slujește Dumnezeului Celui viu și adevărat, are în El o mare și fericită nădejde: că vine Domnul Isus. Creștinătatea a pierdut nădejdea aceasta a venirii Domnului Isus. Acum vreo sută de ani, Dumnezeu S-a servit de câțiva dintre cei mai aleși credincioși ai Săi, casă vestească în toată lumea venirea Domnului.

Aceștia au alcătuit ceea ce se numește „biserica trezirilor". Oamenii au fost treziți ca dintr-un somn: Vine Domnul Isus!

Și dacă noi nu facem din această așteptare a Domnului Isus o așteptare care să ne facă fericiți, apoi se însărcinează necazurile care se ivesc pe pământ, să ne facă să zicem: Oh, de-ai veni mai repede, Doamne Isus! Vino, Doamne Isus! Dar nu trebuie ca acestea să ne silească să-L așteptăm, ci să fie o dorință a dragostei noastre față de El. Mireasa trebuie să dorească după mirele ei, să-1 vadă. Tot așa trebuie ca și noi, credincioșii, să dorim după venirea Domnului Isus.

Venirea Lui are două etape: este o venire pentru cei credincioși și este o venire împreună cu cei credincioși; dar alcătuiesc o singură venire. Pentru credincioși, El vine pe nori și de acolo îi răpește. Cei ce sunt în morminte vor învia cei dintâi, iar cei ce vor fi în viață, nu vor mai trece prin moarte, ci vor fi schimbați într-o clipă, cât ai clipi din ochi, și toți vom întâmpina pe Domnul în văzduh, ca să fim totdeauna cu El. După aceea va fi pe pământ un necaz cum n-a fost de la începutul lumii și nici nu va mai fi. Acesta este „necazul cel mare”. Dar pentru salvarea poporului evreu îndeosebi, Domnul Isus vine împreună cu credincioșii Săi, ca să împărățească pe pământ.

Cititorii Cuvântului lui Dumnezeu se întreabă ce să fie „mânia viitoare”. Unii spun că această mânie trebuie să fie „necazul cel mare”. Alții însă — cu mai multă dreptate — spun că aceasta este mânia de la judecata de la urmă. Dumnezeu Se mânie? va întreba cineva. Da. Așa este scris. Într-un psalm spune că El Se mânie în orice vreme sau în fiecare zi. Mânia ține de om ca ceva păcătos, va zice cineva.

Cum să Se mânie și Dumnezeu? Da, așa este scris. Unde este dragoste multă, este și mânie multă. Dumnezeu nu este lipsit de sentimente, ca o statuie din vremea de demult, care nici nu zâmbește, nici nu plânge. Trăind în păcat, omul este sub mânia lui Dumnezeu. Păcatul nu face bucurie lui Dumnezeu. Asta o înțelege orice om.

În Evanghelia după Ioan spune că mânia lui Dumnezeu rămâne peste cei ce nu ascultă de Domnul Isus (3.36). Mânia lui Dumnezeu rămâne deci și de la judecată încolo, peste toți câți n-au voit să asculte de Domnul Hristos. Punându-vă în față acest cuvânt, mă aștept ca unii și alții să se întrebe: Sunt eu sub mânia lui Dumnezeu? După cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, omul este sub mânia lui Dumnezeu câtă vreme trăiește în păcat. Dacă însă se întoarce la Dumnezeu și capătă iertarea, atunci iese de sub mânia lui Dumnezeu și se află sub harul lui Dumnezeu, ca un copil al lui Dumnezeu. Atunci se bucură de Dumnezeu cu o bucurie negrăită și strălucită, și slujește lui Dumnezeu așteptând din ceruri pe Fiul Lui.

1 Tesaloniceni 2.1-7

Diavolul a căutat totdeauna să strice lucrarea lui Dumnezeu, încurcând sufletele. Una din lucrările lui este să lovească în cei ce vestesc evanghelia, să-i împoarte cu noroi, să răspândească împotriva lor lucruri rele și neadevărate, ca să le distrugă încrederea oamenilor. El îi vorbește de rău prin oamenii de care se slujește, în toate chipurile. Așa a fost pe timpul lui Pavel și așa va fi mereu. Noi nu suntem în necunoștință de planurile lui. Acesta este unul din meșteșugurile lui: să compromită în fața oamenilor pe cei ce vestesc Cuvântul. Nu suntem surprinși de aceasta, pentru că așa este scris mai dinainte în Cuvântul lui Dumnezeu, că adică lucruri rele și neadevărate trebuie să se spună nu numai împotriva celor ce vestesc Cuvântul, ci și împotriva fiecărui credincios (Matei 5.11), cu atât mai mult despre cei ce vestesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Se zice că în război soldații sunt învățați să țină mai ales ofițerii de la inamic, pentru ca soldații să rămână fără conducători. De aceea, ofițerii își schimbă hainele și se îmbracă la fel cu soldații. Tot așa, vrăjmașul urmărește îndeosebi pe cei ce vestesc Cuvântul. Dacă n-ar fi cu ei harul lui Dumnezeu care să-i țină tari pe cale, având un cuget curat, ar fi doborâți. Am fost deci înștiințați că acestea trebuie să se întâmple. În evanghelie spune: „Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni” (Ioan 15.20). Vrăjmașii Domnului Isus au aruncat asupra Lui insulta că El cu ajutorul domnului dracilor scoate demonii (Matei 9.34), ca să țină pe oameni departe de El. Și de atunci, Diavolul mereu aruncă insulte, îndeosebi împotriva celor ce vestesc Cuvântul. Fără rușine de om și fără teamă de Dumnezeu, vinii și alții îi pun în seamă lucruri care nici prin minte nu ți-au trecut.

Nu numai din epistola aceasta, dar și din alte epistole se vede că apostolul Pavel a avut mereu a face cu același vrăjmaș și cu același fel al lui de a lucra. Lucruri rele și neadevărate au fost spuse pe seama lui Pavel. Apostolului îi venea destul de greu să vorbească despre sine însuși ca să se apere. Citiți epistola a doua către Corinteni și veți vedea ce greu îi venea să se apere. Dacă ar fi fost numai persoana lui în joc, nici nu s-ar mai fi apărât; era însă în joc lucrarea lui Dumnezeu, și de aceea se apăra, dar cu multă sfială, dându-și seama că făcea un lucru pe care n-ar fi vrut să-l facă.

Din Tesalonic, apostolul primise informații că după plecarea lui de acolo, veniseră niște vrăjmași care tulburau adunarea. Acești oameni cunoșteau într-o măsură lucrurile evangheliei; dar erau în mâna Celui Rău niște unelte care să lovească în trecerea de care se bucura apostolul Pavel. Apostolul n-avea nevoie să le dea cine știe ce explicații, ci s-a mulțumit să aducă aminte Tesalonicenilor de clipele când a fost între ei.

„Voi înșivă stiti, fraților”... Este un cuvânt de cinste și încredere pe care le arată Pavel acestor credincioși. În adevăr, credincioșii nu întrebunțează la întâmplare cuvântul de „frate” sau „frați”. Pentru ei, cuvântul acesta este scump și nu vor să-1 spună nimănui într-un chip lingușitor sau mincinos. Ei au nevoie să se încredințeze dacă cineva este frate sau soră. Numai după ce s-au încredințat, spun acest cuvânt, altfel nu.

„Voi înșivă stiti, fraților, că venirea noastră la voi n-a fost zadarnică”. Ii pune deci pe ei înșiși să-și aducă aminte cum a fost venirea lui la ei și zice: „După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru, să vă vestim evanghelia lui Dumnezeu, în mijlocul multor lupte”. În Filipi fuseseră rău bătuți, aruncați într-o închisoare mizerabilă, în întuneric și cu picioarele în butuci. Totuși, pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închiși îi ascultau. Deodată s-a făcut un mare cutremur de pământ. Temnicerul s-a întors la Dumnezeu, iar lor li s-a dat drumul și au plecat de acolo. Deci ca niște oameni bătuți, așa au plecat din Filipi și au venit în Tesalonic. Despre acest lucru vorbește apostolul când spune: „Am suferit și am fost batjocoriți”. Bătaia era cu nuiiele, până la vânătași, până țâșnea sângele.

„Am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru.” Cineva ar putea spune că apostolul venea din Filipi ca un erou. Dar nu, apostolul nu dădea deloc impresia de erou. Este o plăcere când vedem la el atât sinceritate și smerenie. Corintenilor le spune că atunci când a fost în mijlocul lor

a fost slab, fricos și plin de cutremur (1 Corinteni 2.3), deci un om cu aceleași slăbiciuni ca și noi. Aceasta nu este o îndreptățire pentru defectele noastre, dar parcă suntem mângâiați. Apostolul spune că a venit totuși plin de încredere. El știa în cine crede, se știa angajat în lucrarea de răspândire a evangheliei. Batjocura, bătaia, închisoarea sau amenințarea cu moartea nu puteau să-l oprească de la ceea ce i-a spus Dumnezeu să facă. Dumnezeu l-a pus să vestească evanghelia și el nu putea să tacă.

„Am venit plin de încredere în Dumnezeul nostru.” În noi înșine, fricoși, slabi și cu multe defecte, dar ne sprijinim pe Cel Atotputernic. Poate că nu este plantă mai slabă decât iedera, care nu poate să stea în picioare. Ea însă se lipește bine de stejar și, când o cădea stejarul, atunci cade și ea. Și la noi sunt multe slăbiciuni. Apostolul Pavel spune și el aceasta despre el (2 Corinteni 11.30). Alții pot să se laude cu puterea lor. Noi nu putem face aceasta, căci ne-am așezat în lumina lui Dumnezeu și vedem la noi multe defecte, multe nedesăvârșiri.

Suntem însă plini de încredere în Acela care ne sprijinește și care are toată puterea în cer și pe pământ. Tocmai în slăbiciune se arată puterea lui Dumnezeu (2 Corinteni 12.9). Persoane slăbite dau dovadă de atâta statornicie pe cale! Batjocorâți, urâți, amenințați, și totuși în picioare! Aceasta este puterea Domnului, care păstrează pe credincioșii lui. Femei slabe, și cu sufletul și cu trupul, bătute și alungate, trec totuși biruitoare. Focul evangheliei nu se stinge în sufletele lor, datorită puterii Domnului care ne iubește și face ca puterea harului Lui să ne fie dată ca să ne țină neclintii pe cale.

„Am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru.” În drum spre Tesalonici se vor fi gândit oare: Nu cumva vom fi greșiți? N-ar fi oare timpul să mai tăcem? Nu cred că s-au lăsat stăpâniți de astfel de gânduri. Ba, dimpotrivă, își vor fi zis: Timpul este scurt și s-ar putea ca în curând să plecăm de pe pământ. Să răscumpărăm deci vremea, s-o întrebuințăm cât mai bine.

Eu am impresia că în adevăr, cu cât mă apropii mai mult de bătrânețe, cu atât viața mi se pare mai importantă. Și cu cât mă apropii de veșnicie și mă uit înapoi, cu atât parcă n-am lucrat nimic pentru Dumnezeu sau și, chiar dacă am lucrat ceva, lucrarea are multe defecte. Aceasta mă smereste.

Aș vrea totuși ca în timpul care-mi mai rămâne de trăit să lucrez mai mult pentru Dumnezeu. Pavel zicea că uită ce este în urma lui și se aruncă spre ce este înaintea (Filipeni 3.13). La urmă, cred că nimeni nu se va putea lăuda decât cu harul lui Dumnezeu.

„Am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru, să vă vestim evanghelia lui Dumnezeu.” Cu durere trebuie s-o spunem, Cuvântul evangheliei nu spune nimic oamenilor, în marea lor majoritate, deși este un cuvânt care cuprinde cea mai mare dulceță, căci evanghelia este vestea bună că Dumnezeu ne iubește, că Dumnezeu este gata să ne ierte dacă noi ne pocăim și credem în evanghelie, că Domnul Hristos, când este primit prin credință ca Stăpân și Mântuitor, ne dă o inimă nouă și o viață nouă, și ne duce în cer, la slavă veșnică. Cine poate pătrunde toată dulcețea evangheliei? Cu cât înaintezi mai mult în viața de credință, cu atât mai dulce îți este evanghelia harului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel n-a învățat evanghelia de la vreun om, ci de-a dreptul prin descoperirea lui Isus Hristos (Galateni 1.12). Domnul Hristos însuși i-a arătat ce este evanghelia. De atunci încolo, apostolul Pavel n-a umblat după faimă pământească și, ca un om dintr-o bucată, n-a mai vrut să mai știe de nimic altceva decât de Domnul Hristos și de El răstignit.

Mă întreb: Oare toți câți citesc aceste rânduri au gustat și au văzut că bun este Domnul? Mă tem că în mintea unora evanghelia este doar o carte mare cu scoarțe groase. La atâta se reduce gândul celor mai mulți despre evanghelie. Vestind evanghelia, stim că aducem la cunoștința oamenilor ceva de care au neapărată trebuință, dacă vor să fie împăcați cu Dumnezeu și să fie mântuiți. De evanghelie ne arde nouă? vor zice cei săraci, lipsiți și amărâți. „Da, săracilor se predică evanghelia”, a spus Domnul Isus către Ioan Botezătorul prin ucenicii aceluia trimiși la El (Matei 11.5). Oricare ar fi starea unui om, numai prin evanghelie, ea poate deveni alta; căci întâi trebuie să fim în rânduială cu Dumnezeu și după aceea vin cele ale pământului: griji și nevoi. Sunt însă și suflete care, nesatisfăcute de ale pământului, vor să respire un alt cer, un aer curat, aerul sfințeniei lui Dumnezeu. Aceștia vor fi fericiți să audă evanghelia, adică vestea bună a iertării păcatelor și a împăcării cu Dumnezeu.

Pavel își slăvea slujba. El nu cunoștea ceva mai înalt pe lume decât să vestească evanghelia lui Dumnezeu și n-ar fi schimbat slujba lui cu nimic în lume. Lucrurile de pe pământ își pierduseră pentru el strălucirea și nu mai aveau preț. „Propovăduirea noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire, nici pe necurăție, nici pe viclenie.” Aceste învinuiri i le aduceau vrăjmașii lui. Ei ziceau: Ce îl ascultați pe acela? Este un rătăcit, un despărțit de sinagogă, ca să facă o sectă, secta nazarinenilor (Faptele Apostolilor 24.5). El nu vine la voi cu gânduri curate. Este un om viclean. Nu este sincer. Voi nu băgați de seamă, dar este așa cum vă spunem noi... Pavel însă le răspunde calm.

„Ci, fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze evanghelia, căutăm să vorbim ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inimile.” Deci avem a face cu Dumnezeu. Ce înțelege omul, îl privește. Noi însă știm că lucrăm înaintea lui Dumnezeu, care cunoaște ce scop urmărim.

Dacă judecă cineva lucrurile dintr-un anumit punct de vedere, i se pare că cel ce merge pe calea cea adevărată este un rătăcit. Dacă judecă lucrurile din punctul de vedere al bisericilor oficiale, va socoti rătăciți pe toți câți urmează Domnului Hristos. Lucrurile trebuie însă judecate din punct de vedere al Cuvântului lui Dumnezeu. Cine va judeca așa nu va mai numi rătăciți pe cei ce nu sunt ca ei. Iată, pe apostolul Pavel l-au numit rătăcit. Și dacă și pe noi ne-or numi rătăciți, nu este de mirare. Vorba aceasta a lor nu ne mișcă deloc, pentru că noi știm în Cine credem și avem de partea noastră Cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veac. Dorim să rămânem în Domnul Isus și în Cuvântul Lui.

Toți copiii lui Dumnezeu sunt așa în privința aceasta. Micile diferențe între ei nu contează; în chestiunea mare a mântuirii, a iertării păcatelor și a vieții cu Domnul Isus, nu este deosebire între ei. Înțelegem pe cei ce ne numesc rătăciți. Zică însă ce vor, noi știm că suntem cu Domnul Isus, care este Calea, Adevărul și Viața; și avem dreptarul învățăturii sănatoase, care este Cuvântul scris.

„Nici pe necurăție”. Prin necurăție se înțeleg legăturile trupesti neîngăduite. Multe blestemății au fost aruncate împotriva celor dintâi creștini. Fiind prizonieri, ei se adunau pe ascuns în peșteri, în păduri. Din aceasta vrăjmașii lor născocneau învinuiri că trebuie să facă nelegiuiri între ei, bărbați și femei. De această învinuire n-am fost scutiti nici noi. În adevăr, ne adunăm ca să ne plecăm genunchii înaintea lui Dumnezeu și să ne rugăm. Din faptul că ne adunăm și seara, unii răspândesc asupra noastră bănuiala de nelegiuiri. Ce să le facem? Putem noi să astupăm gura lumii? Constatăm însă că minciunosul, vrăjmașul sufletelor noastre de la început s-a servit de aceleași minciuni de care se servește și acum. Suntem înștiințați prin Cuvânt că așa trebuie să fie. Dar poate că în vorba „necurăție” să între alte lucruri, de care vorbește mai jos.

Erau învinuți și de viclenie, desi erau oameni care trăiau cu Dumnezeu. Omul nu poate pătrunde tot lăuntrul inimii altui om. „Eu, Domnul, cercetez inima și încerc rărunchii” (Ieremia 17.10). Cu El avem a face și El stie că suntem sinceri. Cred că se poate cere de la orice om să fie sincer și serios, cu atât mai mult de la cei credincioși. Și dacă la cineva dintre ei se constată nesinceritate și neseriozitate, degeaba mai poartă numele de credincios. Domnul să zguduie pe cel nesincer și neserios — oriunde ar fi el — ca să-l facă întâi sincer și serios și pe urmă să lucreze în el.

Noi vorbim înaintea lui Dumnezeu și căutăm să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu. Cine caută să placă oamenilor, trebuie să-i lingusească. Cine însă vestește evanghelia, mărturisește adevărul și caută să placă lui Dumnezeu. Când aude pe cineva felicitându-l, se întristează, căci aceasta înseamnă că acel om n-a luat nimic pentru sine, nu s-a văzut păcătos și nu s-a îndreptat spre Domnul Isus. Atâția alții ne întorc spatele, pentru că nu vor să audă că sunt păcătoși. Ce să le facem? Să nu mai spunem adevărul? Noi vorbim înaintea lui Dumnezeu. Vrea să ia cineva seama la cele vestite de noi, va fi binecuvântat. Nu vrea, va pierde binecuvântarea și-și va mări răspunderea. Noi nu căutăm să ne aplaude oamenii, ci să plăcem lui Dumnezeu care ne cercetează inimile. El stie ce este acolo, căci totul este gol și descoperit în fața ochilor Aceluia cu care avem a face. Și El stie și ne îndeamnă să facem acest lucru: dacă-l facem din dragoste, din datorie sau din alt motiv. Apostolul Pavel se cerceta pe sine ca să vadă cu ce motiv făcea lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu. De aceea se întreba: Caut eu să plac oamenilor sau lui Dumnezeu?

„În adevăr, cum bine știți, niciodată n-am întrebuințat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei de bani: martor este Dumnezeu. N-am căutat slavă de la oameni: nici de la voi, nici de la alții, deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste.” Cu asta vrea să spună că nu și-a făcut adepți. În ziua de astăzi se întâmplă la fel, căci vinii numesc pe credincioși după numele unui om: „adeptii cutăruia”. Dar ei nu știu ce spun. Dacă nu este cineva adeptul Domnului Isus, n-a făcut nimic. Poți să mergi la cele mai curate adunări și să ascuți pe cei mai aleși slujitori ai lui Dumnezeu, dacă n-ai trecut de partea Domnului Hristos, de nici un folos nu-ți este.

„N-am căutat slavă de la oameni”, căci am căutat să plăcem lui Dumnezeu. A căuta laudă de la oameni este un imbold necurat, departe de apostolii Domnului. „Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii.” Cu aceasta, aduce aminte Tesalonicenilor de purtarea lor în timpul celor trei săptămâni când s-a întemeiat adunarea din Tesalonic. Ne-am purtat blânzi, n-am pretins nici o laudă de la voi, nici să ne ridicați în slăvi; dimpotrivă, ne-am coborât la voi, ca o doică ce-și crește cu drag copiii.

Cuvântul „doică” se găsește numai odată în Noul Testament, aici. De ce a zis așa apostolul? Că s-a purtat blând, o știm și o înțelegem. Dar ca o doică? Unii au spus că Pavel era Evreu și totuși a predicat la Neamuri, deci a hrănit pe Tesaloniceni, a fost o doică pentru ei, care erau de origine păgână. Alții însă țin seama de faptul că Pavel nu făcea nici o deosebire între Evrei și celelalte națiuni. În adevăr, în evanghelie nu mai este deosebire între ei. Pavel spune: „ca o doică ce-și crește cu drag copiii”. Pe când mă gândeam la acest cuvânt, mi-a venit în minte o idee: Se poate ca o mamă să nu-și poată alăpta copilul; copilul trebuie însă alăptat și atunci este nevoie de o doică. Normal este ca mama să-și alăpteze copilul. Dar sunt și excepții. Copilul vine pe lume foarte slab. Puiul de om este mai slab decât puiul de prepeliță. Acela, cum a ieșit din găoace, poate să meargă; copilul nu. Vițelul stă pe picioare, copilul nu; mânzul merge, copilul nu. Copilul are neapărată nevoie de cineva care să-l hrănească, fie că este mama, fie doica. Apostolul Pavel hrănea pe aceia cărora le vestea evanghelia. Toată ființa lui era plină de evanghelie, plină de Duhul lui Hristos și hrănea pe alții cu ceea ce i se dăduse.

Domnul Isus ne face să ne gândim la cloșcă, atunci când a spus: „Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum îți strânge găina puii sub aripi!” Domnul are pe ai Săi sub aripile Lui ocrotitoare. În Psalmul 91 se spune același lucru: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic”... Puii de găină află sub aripi nu numai ocrotire, ci și căldură. Cineva a studiat aripile cloștii și a aflat că ele alcătuiesc un bun adăpost pentru niște ființe așa de firave, cum sunt puii. Copilul trebuie îngrijit și hrănit. Pavel dădea din ființa lui, din timpul lui, tot ce avea de la Dumnezeu celor pe care-i iubea cu o dragoste sorbită din legătura lui cu Domnul Isus.

1 Tesaloniceni 2.8-20

Pavel și prietenii săi n-au vrut să fie o povară nimănui. Ei puteau să pretindă măcar întreținerea lor, dar nu s-au folosit de acest drept. Ei au fost între Tesaloniceni ca niște mame care dau copiilor lor ce au, uitându-se pe ele însele.

În credincioșii din Tesalonic — cei mai mulți probabil sclavi și muncitori în port — Pavel vedea ceva din chipul lui Hristos și-i iubea din inimă. Plin de iubire către ei, el era gata să le dea nu numai evanghelia, ci chiar viața. Apostolul se gândea desigur nu la moartea de martir pe care ar fi fost gata s-o suferă, cât la lucrarea din mijlocul lor, în care își consuma puterea și viața. Dacă adunările vor fi avut loc ziua, el lucra noaptea la meseria lui de făcător de corturi. În Cilicia erau multe capre.

Acolo va fi învățat Pavel să facă învelitori de corturi din păr de capră. La Evrei, meseria era în cinste. Orice învățat trebuia să stie și o meserie. La Greci, meseria era ceva înjositor, lucru pentru sclavi. Dar nu meseria era lucrul de căpetenie pentru Pavel, ci lucrarea de vestire a evangheliei.

Încă un lucru este de observat aici: apostolul n-a făcut o lege din aceasta, ca un vestitor al evangheliei să-și câștige existența prin lucru manual sau intelectual. El s-a purtat așa în Tesalonic din cauză că adunarea era săracă și ca să ia adversarilor săi orice pricină de a-l vorbi de rău, ca și când ar umbla după câștig. Unde situația era alta, de exemplu în Filipi, acolo a primit ce i-a dat adunarea pentru întreținerea lui. Pentru aceasta avea la temelie rânduiala Domnului, care așa a rânduit, ca cei ce predică evanghelia să trăiască din evanghelie (1 Corinteni 9.14). Este însă mult mai bine ca cel ce predică evanghelia să nu depindă în ce privește întreținerea sa, de adunare sau de adunări, ci să-și câștige singur existența, prin tipărituri sau în alt fel.

Lucruri și mai mari aduce apostolul împotriva bănuielilor aruncate asupra lui de vrăjmașii săi. „Voi sunteți martori și Dumnezeu de asemenea că am avut o purtare sfântă și fără vină față de voi care credeți” (versetul 10). Pentru aceasta sunt martori Tesalonicenii înșiși, ba chiar și Dumnezeu. N-are preț mărturia bună a oamenilor, când mărturia lui Dumnezeu este altfel; este însă de ajuns mărturia bună a lui Dumnezeu, chiar când mărturia oamenilor nu este așa. Lui Pavel nu-i era indiferent mărturia bună a Tesalonicenilor credincioși. Ca și la Domnul Hristos, la el era potrivire între vorbă și faptă, între învățătură și viață.

Apostolul vorbește apoi din nou (versetul 11 și 12) de grija lui pentru suflete. Cu o gingășie de mamă și cu o seriozitate de tată, așa a îngrijit el de orice suflet din adunare, oricât de neînsemnat ar fi fost acela. A sfătuit pe cei ușuratici, slabi și molatici, a mângâiat pe cei fricoși, a încurajat pe cei deznădăjduiți și pe toți i-a încredințat că trebuie să arate credință în viață și să se poarte într-un chip vrednic de Dumnezeu, care i-a primit ca niște copii ai Săi și i-a chemat la împărăția și slava Sa. Credința nu se desparte de viață, cum nu se despart rădăcinile de fruct. Dacă facem parte din cei pe care Dumnezeu i-a primit în adunarea Sa și dacă El a făcut din noi niște copii ai Săi și ne-a chemat să moștenim împărăția Sa veșnică, atunci trebuie să ne purtăm așa fel încât să nu-L facem de rușine, ci să-L preamărim prin toată purtarea noastră față de oamenii în mijlocul cărora trăim.

Apostolul reia în versetul 13 mulțumirea de la începutul epistolei (1.6). Pentru el este mereu o pricină de mulțumire că Tesalonicenii au primit Cuvântul care le-a fost predicat. Oricând se gândea la aceasta, ei îi apăreau ca o minune. În adevăr, în Tesalonic veniseră trei Evrei. Ei erau oameni săraci, greceasca lor lăsa de dorit, iar darul lor de vorbire era mic. Din a doua epistolă către Corinteni (10.10) știm că vrăjmașii apostolului Pavel ziceau despre el că vorbirea lui era fără nici o putere. Acești Evrei nu aduceau la Tesalonic învățături înalte de-ale filozofiei omenesti, ci vestea simplă despre un Isus răstignit, care este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii, că El a murit pe cruce pentru păcatele oamenilor și a înviat, că va veni iarăși în slavă ca să judece viii și morții. La El să vină Tesalonicenii ca să fie mântuiți; dacă nu, sunt și rămân pierduți. Pe lângă aceasta, ei susțineau că sunt trimiși ai lui Dumnezeu, iar cuvântul lor nu este cuvânt al oamenilor, ci al lui Dumnezeu.

Trebuie să recunoaștem că această pretenție este foarte mare. De câte ori ea a fost respinsă! În Atena, unii au zis: „Ce vrea să spună palavragiul acesta?” (Faptele Apostolilor 17.12). Nici în Tesalonic n-a mers fără împotrivire. Totuși mulți au primit Cuvântul care le-a fost vestit prin gura lor. Acest lucru era în fața apostolului o minune a harului lui Dumnezeu; iar aceasta îl făcea să fie recunoscător.

Da, și astăzi este o minune a harului când oamenii primesc cuvântul apostolilor cu încrederea că este Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu este silit să creadă. Totuși milioane de suflete au neclintit adevărul că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Si noi facem parte din numărul lor și am putea să murim pentru acest adevăr. Aceasta este o minune a Duhului Sfânt, altfel nu ne-o putem explica. El a doborât împotrivirile minții noastre mândre și ale inimii noastre încrezute și ne-a făcut să primim Cuvântul drept Cuvântul lui Dumnezeu, ne-a făcut să ne plecăm sub judecata Lui și să credem vestea plină de har pe care ne-a adus-o El. De ce Duhul Sfânt n-a făcut acest lucru și cu alții, de ce pe noi ne-a făcut să credem și pe alții nu, aceasta este o taină. Putem să spunem că dacă cineva nu primește acest cuvânt, se încarcă de o mare vină, lucru pe care-l va recunoaște odată. Dacă noi am primit Cuvântul, nu este meritul nostru, ci al harului și al îndurării lui Dumnezeu, har pentru care-L vom preamări în veci.

Primind Cuvântul, putem să facem experiența că în adevăr el este Cuvântul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu, cum zice Pavel în alt loc: „care lucrează în voi care credeți”. Apostolul zice în aceasta că Dumnezeu lucrează în noi prin Cuvânt sau Cuvântul lucrează în noi, ceea ce este totuna. Cuvântul primit prin credință lucrează în inimile și în viețile noastre. El face lucruri pe care nici un om nu le poate lucra. El rănește și tot el vindecă, el judecă și tot el scapă, el condamnă și tot el eliberează. El zdrobește pacea cea neadevărată a nepăsării noastre, ca să ne dea o pace nouă întemeiată pe Isus Hristos și sângele Lui. El ne schimbă inima și face toate noi în viața noastră.

Tesalonicenii trăiseră o deosebită lucrare a acestui Cuvânt în faptul că le-a dat putere să rabde prigonirile pentru Hristos și încă în așa fel încât, chiar în mijlocul lor, au fost plini de bucuria care vine de la Duhul Sfânt (capitolul 1.6).

În suferirea cu răbdare, cu statornicie și cu bucurie a persecuțiilor, Tesalonicenii se asemănau cu bisericile din Iudeea, care avuseseră de îndurat grele împotriviri din partea Iudeilor. Pe cât se pare, tot Iudeii asmuțiseră la prigoană și pe cei din Tesalonic.

Vorbind despre Iudei, apostolul spune ceva trist despre ei. Cuvintele lui sunt așa de tăioase că parcă n-ar avea dragoste de poporul său. Avea însă și alte cuvinte care arătau o mare iubire pentru ei. N-avem decât să citim Romani 9.1-5 ca să vedem dragostea lui. Aici însă avem a face cu cuvinte de învinuire. Pavel nu se temea să spună (versetul 15) că Iudeii au săvârșit cea mai mare crimă din toată istoria omenirii, omorând pe Domnul Isus, pentru că nu au văzut decât starea Lui smerită, desi era Domnul slavei, cum au spus prorocii trimiși de Dumnezeu la ei. Iudeii și-au ridicat mâna și asupra lui Pavel și a tovarășilor săi de lucru, oriunde mergeau ei, crezând că în felul acesta aduc slujbă lui Dumnezeu, câștigă bunăvoința lui Dumnezeu, când de fapt ei nu plac lui Dumnezeu și nu numai că n-au de partea lor bunăvoința lui Dumnezeu, dar au chiar mânia lui Dumnezeu asupra lor. Mai departe zice că sunt vrăjmași tuturor oamenilor. Același lucru l-au spus și unii scriitori romani, de exemplu Tacitus, care scria că Evreii nutresc ură împotriva tuturor oamenilor. Apostolul se explică însă și spune ce înțelege prin aceste cuvinte și anume că ei opresc pe robii lui Hristos să predice evanghelia la păgâni ca să fie mântuiți, împiedică deci răspândirea evangheliei oriunde pot. Aceasta este în ochii lui Pavel vrăjmășia lor. Lucrul acesta este așa de grav, încât prin aceasta ei pun vârf păcatelor lor. „Dar la urmă i-a ajuns mânia lui Dumnezeu”, pentru că în anul 48 a fost în Ierusalim o răsccoală în care au fost omorâți vreo 30000 de Evrei. (Alții iau aceste cuvinte ca prorocie a dărâmării Ierusalimului în anul 70 după Hristos.) Ei se află și astăzi sub mânia lui Dumnezeu și luptă, când pot, contra evangheliei.

Apostolul continuă: „Noi, fraților, după ce am fost despărțiți câțeva vreme de voi cu fața, dar nu cu inima, am avut cu atât mai mult dorința să vă vedem.” Când zice „cu atât mai mult” se gândește la suferințele Tesalonicenilor, despre care aflase. Cât ar fi dorit să fie între ei ca să-i mângâie și să-i întărească! Negreșit, în duh a fost cu ei, s-a rugat pentru ei mereu; dar ar fi vrut să fie între ei. Dar ca să le vadă fața, ca să le spună vreun cuvânt și să-i îmbărbăteze, de două ori sau de trei ori era să ia drumul spre ei, dar l-a împiedicat Satan.

Iată un cuvânt care ne dă de gândit. Trebuie să ținem socoteala de existența Satanei mai mult decât o facem de obicei. Pavel așa a făcut. El a pus pe seama Satanei faptul că n-a putut să meargă la Tesalonic. Satan mereu i-a pus piedici. Cum a făcut el aceasta, Pavel nu o spune. Poate că a răsculat împotriva lui pe Iudeii din Corint, poate că i-a revenit boala pe care el o numea o palmuire a Satanei. Si astăzi, tot Satan este în dos când lucrurile merg rău în adunare. Pe cât poate, el împiedică Cuvântul lui Dumnezeu să se răspândească în lume. Puterea lui este destul de mare. Pavel îl numește „dumnezeul lumii acesteia”. El este însă un câine în lanț și nu se poate întinde decât atât cât îi permite lanțul. De asemenea trebuie să știm că Domnul întoarce toate spre bine. Poate că a fost bine că Pavel n-a mers la Tesalonic.

Încă ceva; pentru noi înșine, pentru viața noastră personală, să ne așteptăm să avem de-a face cu puterea lui Satan, care are mereu metode noi ca să ne facă să cădem. Este nevoie ca în fiecare dimineață să ne așezăm sub ocrotirea Mântuitorului, ca să ne ferească de cădere. De ce voia Pavel să vină la Tesalonic? Ii stătea pe inimă lucrul Domnului de acolo și binele adunării (versetele 19 și 20): „Căci cine este nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria

noastră." Cunoaștem pilda cu minele. Robul credincios zice: „Doamne, mina ta a mai adus zece mine" și le aduce cu bucurie la domnul său. Asa trebuie să pășească Pavel înaintea Domnului Isus, odată, în ziua aceea mare. El n-ar vrea să pășească singur acolo, ca și când n-ar fi lucrat nimic, ci să aducă oameni, adunări, chiar și pe cea din Tesalonic, și să poată zice: Doamne Isuse, pe aceștia i-am câștigat pentru Tine... Aceasta va fi slava .apostolului, bucuria și cununa lui de slavă; și n-ar vrea să piardă această cunună. Aceasta trebuie să fie la orice credincios. Chiar dacă i s-a dat numai un talant, răspunde de el. Cine-ți va strânge mâna și-ți va zice în ziua slavei: Tu m-ai ajutat să vin la Mântuitorul și să aflui calea către cer? Acesta poate să fie cineva către care ai spus doar câteva cuvinte, dar te-ai rugat pentru el; el era poate departe de tine, dar n-ai încetat să te rogi pentru el. Domnul să ne ajute să câștigăm suflete pentru El și astfel să purtăm și noi o cunună când vom păși înaintea Lui! Este drept că nu ne place să auzim de batjocură, de suferință și de prigoană. Totuși bucuria Domnului este tăria noastră; iar când ne bucurăm de Domnul Isus și de legătura noastră cu El, suferințele din vremea de acum nu ni se mai par mari. Ele nu fac să fie puse alături cu slava viitoare. Aici vom suferi puțin, dar acolo vom câpăta mult, dacă în adevăr vom preamări pe Domnul și prin suferință.

Prin suferință, prin prigoană, Diavolul vrea să dărâme sufletele. Dumnezeu îngăduie să fim prigoniiți, pentru că aceasta contribuie la creșterea noastră. Dumnezeu vrea să ne facă să creștem în toate privințele, în răbdare, în bunătate, în îngăduință, în iubire față de toți oamenii. Ne rugăm pentru ei și căutăm să facem bine celor ce ne urăsc. Din partea lui Dumnezeu, prigoana și suferința fac pe om să se lămurească. Dacă el este credincios, dacă are credință adevărată, aceea rămâne; dacă însă n-are credință adevărată, se lasă și nu se mai amăgește. Domnul Isus vorbește de sămânța care a căzut pe loc stâncos. Ea înfățișează pe cei ce cred până la o vreme, dar cum vine un necaz sau o prigoană din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el. Credința este un lucru prea scump. Dacă ea nu este lucrată în noi de Dumnezeu, ci este numai o închipuire a minții noastre, atunci să se ducă. Unii frați au fost însoțiți cândva la drum de alții care se pretindeau că sunt credincioși. Când au căzut însă pe mâna jandarmilor, au întors spatele și nu le-a mai trebuit să audă de credință. Dacă deci n-are cineva credința care trebuie, nu va putea să sufere pentru Domnul Isus. Pe de altă parte, cum vom cunoaște firea omenească, cât este de rea, și că Diavolul este stăpânitorul acestei lumi? Suntem mereu în primejdia de a ne amăgi, dacă nu suntem plini de Cuvântul lui Dumnezeu. Unii ne fac impresia de oameni cumsecade, dar de îndată ce sunt puși în fața evangheliei, își dau arama pe față.

Vorbeam odată cu o femeie care se întorsese de curând la Dumnezeu și am întrebat-o: Dar soțul dumitale ce zice? — A, soțul meu este un om foarte bun, mi-a răspuns ea. Eu am adăugat: Și nu zice nimic să dumneata esti acum credincioasă? — Ce să zică? Ce poate să zică? Ce lucru rău este că eu slujesc acum lui Dumnezeu? a spus ea. În gândul meu îmi ziceam: Bine, bine, vom mai vedea! Mai târziu, am întrebat-o din nou: Dar soțul dumitale ce mai zice acum? — Vai, nu-l mai cunosc, s-a făcut așa de rău, de batjocoritor, așa de nervos!... Eu am zâmbit și mi-am zis în gând: Te-ai schimbat dumneata; el tot acela a fost și înainte, numai că atunci când a venit în legătură cu lumina evangheliei, a luat altă poziție, contra acestei lumini.

Nu putem să cunoaștem pe om cât este de mândru, de încrezut și de îndărătnic, decât când este pus în fața luminii lui Dumnezeu. În felul acesta ne cunoaștem mai bine și stim cum ne amăgem, socotindu-ne drept oameni buni.

Unii credincioși trec prin încercări, alții nu. De ce? Multe lucruri nu le înțelegem acum, dar le vom înțelege odată. Și când le vom înțelege, vom spune: Doamne, Tu îți arătai bunătatea chiar în lucrurile care erau pentru mine necazuri și strâmțorări, dar eu n-am priceput... Și vom slăvi pe Dumnezeu că ne-a dat harul să rămânem statornici lângă Domnul Isus. Apostolul Pavel, deși le spunea de la început sufletelor că vor suferi, nu uita însă să adauge că Dumnezeu nu va îngădui să vină peste noi mai mult decât putem suporta. El veghează ca necazul să nu fie mai mare decât puterea de a-l răbda, pentru ca și prin aceasta să iasă o tot mai strânsă legătură cu El.

1 Tesaloniceni 3.1-5

La sfârșitul capitolului 2, apostolul Pavel spusese despre Tesaloniceni că ei sunt nădejdea lui, mângâierea lui și cununa lui. Dorea să fie la ei și aștepta clipa când toți cei credincioși vor fi nedespărțiți la Cel ce ne-a mântuit. Era însă îngrijorat pentru că venise prigoana peste cei din Tesalonic și se temea ca nu cumva, fiind de curând credincioși, să fi dat înapoi în credință. Va spune cineva: N-avea decât să se roage pentru ei. Desigur, asta o și făcea. Dar voia să afle cum au trecut prin prigoană, care totuși nu se terminase. Si a avut bucuria să afle vesti bune de la Tesaloniceni.

Când scria această epistolă, Pavel era în Corint. Spune însă că atunci când a fost în Atena, n-a mai putut să rabde. Probabil că Sila era întrebuințat în altă parte, doar Timotei era cu Pavel. Atunci 1-a trimis pe Timotei să vadă ce fac Tesalonicenii. Timotei va fi stat mai în rezervă când a fost în Tesalonic; așa s-a făcut că a putut să se strecoare neobservat, să-i îmbărbăteze, să-i sfătuiască și să-i aducă apoi vești lui Pavel. Așa merge în lucrarea lui Dumnezeu: aceia căroră lumea le face un nume mai mare, nu sunt așa de liberi, pentru că mulți ochi sunt îndreptați spre ei; sunt însă alții mai mici, care pot să se strecoare ușor și să facă lucrarea pe care le-o dă Dumnezeu s-o facă pentru suflete. Pavel spune: „N-am putut să mai rabd". Ajunsese ca o oală acoperită care fierbe așa tare că aburii din ea ridică capacul. Așa fierbea Pavel înăuntrul său.

Nu i-a fost ușor lui Pavel să se găsească într-un oraș mare ca Atena, fără să cunoască pe nimeni, necum pe vreun credincios. Credincioșii știu că atunci când merg în vreun sat sau oraș unde nu este nici un credincios, le vine greu. Ar dori măcar un singur suflet cu care să poată lega o vorbă despre Domnul Isus. Chiar dacă ar fi acolo aer curat, chiar dacă sănătatea lor ar spori, totuși dacă nu găsesc acolo un frate sau o soră, nu se simt bine. Le arde inima de dor după adunarea din care au plecat și în care sufletele le sunt înviorate.

„De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsați singuri în Atena și v-am trimis pe Timotei." Vorbind despre Timotei, spune apoi despre el trei lucruri care erau o bună recomandare pentru el: „fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu și împreună lucrător cu noi."

În vremea de la început, credincioșii cântăreau bine orice vorbă care le ieșea din gură. Ei nu ziceau „frate" oricărui om. Cuvântul „frate" este un nume scump, iar ei nu numeau pe cineva „frate" până nu-l cunoșteau ca frate. Astăzi acest nume s-a cam tocit, ca tot ce ajunge o modă. Timotei era în adevăr un „frate". Este bine să nu întrebuințăm cuvinte împrumutate de la alții, ca nu cumva să ajungem să ne jucăm de-a cuvintele. Cuvinte prețioase pot să-și piardă valoarea dacă sunt aruncate la voia întâmplării oricui și oricând.

Ați auzit vreodată de la noi, când ne adresăm la toți, cuvântul „fraților”? Niciodată. De ce? Pentru că nu vrem să încurcăm pe oameni, dându-le un titlu pe care ei nu-l au. Pe cei ce au trecut de partea Domnului Isus, îi cunoaștem și avem cu ei legătură frățască, pe aceia îi numim „frați”. O bună recomandare pentru cineva este aceasta: este un „frate”. Ducându-mă pe la cineva, am întrebat pe o doamnă inteligentă care a venit de multe ori la adunare: Vreau să știu dacă sunteți sora noastră în Domnul Isus. — Da, sunt, a răspuns ea. — Mulțumesc, destul, i-am zis eu.

Alt titlu pe care-l dă aici Pavel lui Timotei este: slujitorul lui Dumnezeu. Slujește lui Dumnezeu omul care ascultă de Dumnezeu și lucrează pentru Dumnezeu, omul care de bunăvoie lui a trecut de partea Domnului Hristos, ca să-l slujească toată viața.

„El este împreună lucrător cu noi în evanghelia lui Hristos”, deci este un colaborator al nostru. Ori eu, ori el, totuna este. El, care m-a însoțit atâta timp, știe felul meu de a lucra. Așa că, ori că m-ați asculta pe mine, ori pe el, totuna este. Eu am încredere în el și vi-l recomand cu bucurie. Cred că și Tesalonicenii se convinseseră despre Timotei, dar Pavel iubea mult sufletele care se predaseră în totul Domnului Isus. Însărcinarea dată lui Timotei era „să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră”. Dacă ați luat seama când am citit, veți fi numărat poate de 12 sau de 13 ori într-un capitol scurt cuvântul „credință”. Iată un lucru care ar trebui să ne dea de gândit.

Pe vremuri, la Constantinopol a fost un împărat numit Iulian Apostatul. Acesta ar fi făcut școala creștină împreună cu Vasile cel Mare și cu Grigore de Nazians. A venit deci în legătură cu evanghelia. Istoria spune însă că în familia lui au fost câteva crime. Când venea un împărat, omora pe toți din neamul lui care ar fi putut să-i fie un rival. Așa se face că la un timp omul acesta a dat cu piciorul la tot ce primise de la creștini. De aceea i s-a zis „Apostatul”, căzut de la credință. Dar el n-a fost niciodată creștin, așa că n-a avut de unde să cadă.

Când a ajuns împărat, a vrut să restabilească păgânismul. Era foarte inteligent, dar și-a pus inteligența în slujba răului. El n-a persecutat pe creștini în mod violent, ci în alt fel. Pe copiii creștinilor îi dădea afară din școli, căci zicea: Ce vă trebuie vouă școala? Pentru voi, cei săraci cu duhul, cei proști sunt fericiți... A dat afară pe creștini din servicii. A scris împotriva creștinilor, ca să-i lovească așa cum a putut mai bine. Tot ce a adunat de la vrăjmașii creștinismului, a folosit într-un mod inteligent și viclean. El zicea: Toată inteligența voastră, toată înțelepciunea voastră este să credeți. Deci sunteți niște bigoți, niște proști... Cu toate că el a spus în batjocură că toată înțelepciunea creștinilor era să creadă, a spus o vorbă adevărată, fără să-și dea seama.

Tot așa a făcut și un altul, despre care vorbește evanghelia. Acela este Caiafa, care era mare preot când a fost condamnat Domnul Hristos. Fără să-și dea seama, el a prorocit: „Voi nu știți nimic; nici nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor și să nu moară tot neamul” (Ioan 11.49-50). Bună vorbă, adevărată vorbă a spus acest om, cu toate că el se gândea la altceva. Așa și cu vorba lui Iulian Apostatul, că toată înțelepciunea creștinilor este în credință și nu știu altceva decât credința.

Da, ceva mai de preț decât credința în Domnul Hristos, noi nu cunoaștem. Această credință în Domnul Isus o semănase Pavel și o lucrase Dumnezeu în Tesaloniceni. Acum, Pavel trimite pe Timotei ca să-i întărească în credință. Aceasta o făcea, aducându-le aminte de cuvintele vestite lor de apostolul Pavel și îndemnându-i să folosească puterea pe care au primit-o din momentul în care au crezut în Domnul Isus. Aveți putere, pentru că aveți pe Domnul Isus și în El aveți totul deplin. Nici un credincios n-are dreptul să se plângă și să spună că de cutare lucru nu poate să se lase, că acel lucru nu poate să-l facă. De toate m-oi lăsa, dar de tutun ba, zice cineva. Apostolul Pavel însă spune: „Pot totul prin Hristos care mă întărește”. Da, El ne scapă de orice lanț de păcat. Dacă îl avem pe El, avem puterea trebuitoare ca să-l facem voia. Așa va fi întărit Timotei pe Tesaloniceni: Afundați-vă rădăcinile în El, strângeți legătura cu El și folosiți puterea care vine de la El, prin credință. Aceasta este biruința voastră.

În același timp, Timotei avea însărcinarea să încurajeze inimile Tesalonicenilor. Într-adevăr, câteodată poate să vină peste cineva un duh de frică. „Pentru ce te măhnești, suflete, și esti neliniștit înăuntrul meu?” se întreabă psalmistul (Psalmul 42) și tot el răspunde: „Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși îl voi lauda”. Tesalonicenii aveau să primească de la un slujitor al lui Dumnezeu, cum era Timotei, cuvinte de îmbărbătare: Nu vă lăsați înspăimântați de potrivnici, țineți sus steagul evangheliei, rămâneți credincioși Domnului Isus! Chiar dacă vă vor omorî, o cunună frumoașă vă așteaptă... Și este un spectacol foarte trist când un credincios se clatină în fața prigoanei. Istoria Bisericii cunoaște și cazuri de acestea.

Ca să facă sufletele să se clatine de la credința în Domnul Isus, vrăjmașul se folosește ori de amenințare, ori de ademeniri. Lumea caută să atragă sufletele de pe cale, ca femeia stricăță care își aruncă ochii într-o parte și într-alta până găsește pe cineva care s-o urmeze, ca boul la măcelărie, cum spune în cartea Proverbelor. Ademenirile lumii sunt destule. Și dacă vrăjmașul nu izbutește cu ademenirea, vine cu amenințarea: Ai să vezi cât ai să suferi!

Tesalonicenii nu trebuiau să se clatine în mijlocul împrejurărilor în care se găseau. Apostolul le-a spus de la început că au să sufere, și iată că se împlinea ce le spusese.

Înainte noastră, pe calea suferinței, a mers Domnul Isus, despre care prorocul Isaia scrie în capitolul 50: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obrații înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări.” Domnul nostru a fost ca un corp străin în lumea aceasta: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” Toți cei care l-au urmat, au avut să sufere, căci la aceasta suntem rânduiți.

Un slujitor ales al lui Dumnezeu, ca Pavel, căuta să-i pună din timp în cunoștință, ca să nu fie surprinși. Iar dacă cineva nu este prigonit și nu întâmpină nici o împotrivire și necaz, face să se întrebe atunci dacă este în adevăr credincios. Nu se poate fără suferință. „Dacă voințe cineva să Mă urmeze, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze”, deci să fie gata să sufere pentru Mine. De la început, Dumnezeu a spus că va pune vrăjmașie între șarpe și femeie, între sămânța lui și sămânța ei (Geneza 3.15). Necredincioșii care luptă împotriva credincioșilor nu-și dau seama că la spatele lor este vrăjmașul sufletelor. Lucrul acesta trebuie să-l cunoască bine totii credincioșii.

1 Tesaloniceni 3.6-13

Tesalonicenii trecuseră biruitori prin prigoana care continua. Veștile primite prin Timotei erau bune. Timotei i-a spus că Tesalonicenii nu numai că nu s-au clătinat, dar chiar stau în credință, ceea ce a fost pentru Pavel o pricină de mare bucurie. În prigoană, și Dumnezeu își face lucrarea, și Diavolul își face lucrarea. Diavolul urmărește să doboare sufletele de la credință. Dumnezeu vrea ca ai Săi să învețe unele lucruri

pe care altfel nu le pot învăța, să se întărească în credință, sau — cum s-ar zice — să se călească. Vrajmașul n-a avut câștig. Nici unul dintre Tesaloniceni n-a dat înapoi, căci nu numai atât, dar sufletele au sporit în ce privește legătura cu Domnul Isus, au sporit și în dragoste și și-au strâns tot mai mult rândurile. Diavolul a căutat să stingă focul credinței și al dragostei care ardea cu putere în mijlocul lor, dar în loc să-l stingă, acela mai mult s-a aprins.

Noi nu pricepem totdeauna căile lui Dumnezeu.

Dacă însă suntem mai predați Domnului, ne vom pleca capul în fața voii Lui: Dacă așa vrei Tu, Doamne, fie și așa! Noi știm că ne iubesti și ai gânduri bune cu noi. Acum nu pricepem, dar așteptăm cu răbdare să vedem lucrarea Ta. „Ferice de aceia în a căror inimă locuiește încrederea” (Psalmul 84.5). Prigoana a făcut ca rândurile Tesalonicenilor să se strângă tot mai mult, iar dragostea frățească și credința lor în Domnul Isus să se mărească tot mai mult. Cam același lucru se întâmplă adeseori și în familie. Când vine un necaz peste ea, moartea cuiva, o pagubă mare, dacă soții nu se iubesc între ei, încep să se învinuiască: Numai tu ești de vină, își zic unul altuia, ți-am spus să ducem băiatul la doctorul cutare și n-ai vrut, nu m-ai ascultat... În casele credincioșilor însă astfel de învinuiri amare încetează. Dacă așa a vrut Dumnezeu... își zic ei și si pleacă capetele.

Un credincios era departe de țara lui și a primit acolo vestea că singura lui fată a murit. Atunci, acel credincios a spus o vorbă mare: Noi iubim voia Domnului. Dacă așa a vrut El... Necazul și suferința în casa celor credincioși poate să-i strângă în dragostea unuia față de altul. Ei se unesc în rugăciune, se smeresc înaintea lui Dumnezeu și sunt binecuvântați.

Prigoana din Tesalonic a fost în mâna Domnului petrol turnat pe foc, căci focul dragostei s-a mărit tot mai mult. Așa este Dumnezeu: El singur poate să scoată și dintr-un rău, un bine. De s-ar înfige acest gând în sufletele noastre, ca să stăm în picioare înaintea Domnului și când se întâmplă ceva la care nu ne-am așteptat, ceva trist, ceva dureros. Să stăm liniștiți ca să vedem felul cum va lucra Dumnezeu și să fim încredințați că Dumnezeu n-are cu noi decât gânduri bune și de pace.

Apostolul a mai primit prin Timotei și vestea că Tesalonicenii păstrează despre apostolul Pavel o plăcută aducere aminte. Negreșit, după plecarea lui Pavel din Tesalonic, s-au dus în adunare și defăimători. Astfel de oameni umblau mai peste tot pe urmele lui Pavel și-l vorbeau de rău. La Corinteni, se vede clar lucrul acesta. Dar aceia nu și-au ajuns scopul. Este drept că defăimarea alunecă până în fundul măruntaielor, dar ea n-a găsit la Tesalonic oameni slabi. Ei vor fi întrerupt pe defăimători și le vor fi zis: Lăsați, lăsați, nu începeți să ne vorbiți de rău pe acela prin care Dumnezeu ne-a adus vestea cea bună a mântuirii. Înțelegem scopul pe care-l urmăriți. Dacă aveți ceva bun de spus, spuneți-ne; dacă nu, lăsați-ne în pace, căci nu vrem să ne tulburați. Acela și-a pus în joc viața ca să ne aducă la cunoștința evangheliei; iar voi ce vreți să faceți acum? Dacă defăimătorii ar întâlni peste tot suflete de acestea, li s-ar închide gura. Sunt însă și suflete slăbuțe, care dau crezare minciunilor și defăimărilor și se pomenesc dezlipiți de cei ce le-au vestit evanghelia (Galateni 4.17). După aceea le strecoară învățăturile lor stricate care au ca urmare revenirea la păcatele care fuseseră părăsite.

Starea de suflet a unei adunări se măsoară adeseori după starea de suflet a păstorilor ei sufletești. Nimeni nu trebuie să facă din păstorie sufletești ai adunării niște idoli, dar nici să-i defăimeze. Apostolul Pavel îndeamnă pe credincioși să prețuiască pe cei ce le vestesc cuvântul. Dar cei ce umblă cu defăimări își vor lua răsplata. Tesalonicenii păstrau despre Pavel o plăcută aducere aminte și doreau să-l vadă între ei. Pavel le răspunde că și la el este aceeași dorință de a-i vedea. De aceea se ruga zi și noapte și cerea ca atunci când Dumnezeu va găsi cu cale, să-i netezească drumul la ei, să-i vadă și să se poată bucura împreună. „Zi și noapte” înseamnă că avea o dorință arzătoare. Cât a așteptat Pavel împlinirea acestei dorințe, nu știm, dar mi se pare că a așteptat un an de zile.

Primind știrile, Pavel s-a bucurat și le scria:

„Fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre — nu spune ce strâmtorări și necazuri a avut — am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră”. Este frumos ca atunci când te afli în strâmtorare și necaz să te bucuri de bucuria altuia; bucuria altuia să-ți fie de mângâiere. Parcă vrea să spună: Nu mai mă gândesc atât la mine, că mă găsesc în necaz, cât sunt mângâiat că voi stați tari în credință... Aceasta arată un suflet lepădat de sine și iubitor de alții. „Acum da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul” (versetul 8), în credința în El. În capitolul acesta se vorbește mult despre credință. Dar oamenii nu știu ce este credința. După ei, ar fi să ai unele păreri. Se cere din partea celor ce vestesc Cuvântul multă, multă bătaie de cap, ca să lămurească pe oameni ce este credința. Ea nu constă în păreri. Ea înseamnă legătura cu Dumnezeu. Poți să ai oricâte păreri despre Domnul Isus, dacă însă nu L-ai primit ca Stăpân și Mântuitor, ca să asculți de El și să-L urmezi, atunci nu crezi în El. Legătura cu El o face credința. A sta în credință este totuna cu a sta tare în Domnul. Credința pune pe Domnul Isus pe scaunul de domnie al inimii, ca să ia în mână frânele inimii și ale vieții, și așa să te conducă la El. Doamne, îți place Ție pasul pe care vreau să-l fac, vorba ce vreau s-o spun, gândul care mă stăpânește? Credința ține seama de El în toate; dacă nu, ea este o închipuire; și cu închipuiri n-ajungi în cer, ci în fundul prăpastiei.

Nu de mult, a venit la mine cineva care tot dădea zor că și el este credincios. La un timp, l-am întrebat: la ascultă-mă, cum se capătă iertarea păcatelor? — Să nu le mai faci, mi-a răspuns el. Atunci i-am arătat că nu știe de jertfa de pe Golgota, de sângele Domnului Hristos care ne curățește de orice păcat, lucru care face parte din lucrurile începătoare ale evangheliei. l-am arătat că pretinsa lui credință nu cuprinde decât simple păreri; iar cu păreri și cu îmbunătățiri nu merge pe calea credinței.

Apostolul spune: „Voi stați tari în credință, în Domnul”, iar noi suntem mângâiați prin acest fapt, că vă bucurați de Domnul Isus, trăiți cu El și suferiți pentru El. Voi stați pe temelia care a fost pusă și care este sângele Lui vărsat pe crucea de pe Golgota, sânge prin care ne-a câștigat mântuirea, și vă adânciți rădăcinile sufletului vostru în harul Lui, întemeindu-vă pe El și pe Cuvântul nezuguduit al lui Dumnezeu. Aceasta este credință.

„Cum putem noi oare să mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră înaintea Dumnezeului nostru?” (versetul 9). Niciodată mulțumirea nu este la înălțimea arătării bunătății și iubirii lui Dumnezeu. Credincioșii s-au învățat să fie recunoscători și să mulțumească Domnului. Ei ar vrea să mulțumească chiar pentru toate, dar de multe ori uită lucrul acesta. Pentru cele bune mai mulțumesc ei, dar ar trebui să mulțumească și pentru cele rele, lucru pe care mai rar îl fac.

„Zi și noapte îl rugăm nespun să vă putem vedea fața și să putem împlini ce mai lipsește credinței voastre." Pavel stătuse vreo trei săptămâni în Tesalonic. În acest timp n-a putut să le dea toată învățătura pe care trebuiau s-o aibă. Ca un părinte plin de iubire față de ei, Pavel ar fi vrut să fie în mijlocul lor, și ca să îplinească ce mai lipsea credinței lor.

În adevăr, dacă prin credință primim pe Domnul Isus si-L avem, atunci credința noastră trebuie să meargă crescând, adică să cunoaștem tot mai bine pe Domnul Isus și să ne bucurăm de o tot mai strânsă legătură cu El. Evanghelia este foarte simplă. Știți că nu toți înțeleg cuvântul meu. Oamenii nu pot să înțeleagă că toată viața creștină se rezumă la Domnul Hristos. Ei se gândesc la forme și la alte lucruri. Noi însă le cerem să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu, cel puțin Noul Testament. Așa vor putea să cunoască pe Domnul Isus, negreșit trăind în legătură cu El. Noi suntem mai favorizați decât Tesalonicenii. Ei puteau să aibă pe vremea aceea cel mult Vechiul Testament în grecește, dacă-l aveau și pe acela. Pe atunci nu se scrisese Noul Testament. Noi însă avem și Vechiul și Noul Testament tradus în limba noastră pe înțelesul tuturor și putem să ne adâncim în fiecare zi privirile în Cuvântul lui Dumnezeu, ca să cunoaștem astfel tot mai bine pe Domnul Isus.

De aceea, apostolul zice: „Însuși Dumnezeu Tatăl nostru și Domnul nostru Isus să ne netezească drumul la voi!" (versetul 11). Cui s-a rugat Pavel: Tatălui sau Domnului Isus? În Dumnezeire nu ne amestecăm, citim așa cum este scris. Ne rugăm ori Tatălui ori Domnului Isus. Să avem însă grijă să nu uităm cui ne rugăm, ca nu cumva, uitând că ne-am adresat Tatălui ceresc, să spunem că S-a răstignit pentru noi. Rugăciunea trebuie să fie foarte lămurită și cu puține vorbe, încât dacă Domnul Isus ne-ar întâmpina la ușă și ne-ar cere să-i spunem încă odată ce l-am spus în rugăciune, să fim în stare să facem lucrul acesta. În adunarea de rugăciune unul aduce un gând, altul alt gând și se face astfel un buchet frumos, când suntem călăuziți de Duhul Sfânt. (Rugăciunea către Duhul Sfânt nu se vede în Cuvântul lui Dumnezeu.)

„Domnul să vă îmbogățească și să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi înșine pentru voi." Bogăția pe care trebuie s-o urmărim este bogăția în dragoste unii față de alții și față de Dumnezeu. Dragostea stă totdeauna în legătură cu credința. Credința fără dragoste n-are preț; la fel și dragostea fără credință. Amândouă merg împreună. În ce privește dragostea, nu vom face niciodată greșeala să spunem că avem destulă dragoste. Nu. Niciodată n-avem destulă, atât față de Cel Prea Înalt, cât și între noi ca frați și față de cei ce ne înconjoară. Totdeauna rămânem datori în ce privește iubirea. „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții" (Romani 13.8). Cine n-a gustat, nu știe ce dulce este legătura dragostei frățești. Dar cine a gustat-o, acela găsește că pe pământ, în afară de dragostea Domnului Isus, nu este ceva mai scump decât dragostea de frați. Dragostea aceasta trebuie să se întindă nu numai în cercul fraților, ci și mai departe, la toți cei ce ne înconjoară. Așa ne cere Dumnezeu și El face lucrul acesta ca noi să iubim pe toți oamenii.

Și ne rugăm „ca să vi să întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Lui." Avem nevoie de inimi tari, care să se bucure de o strânsă legătură cu Domnul Isus, pentru că numai o inimă tare și bine întemeiată în Domnul Hristos poate să-L mărturisească cu îndrăzneală și cu înțelepciune. Dacă inima nu este întărită în Domnul Isus, vine frica și rușinea, și atunci în loc să spui o vorbă despre Domnul Isus sufletului cu care stai de vorbă, taci. Avem nevoie de o inimă tare ca să ne împotrivim poftelor păcătoase ale firii noastre, ca să-i putem spune: Du-te, poftă păcătoasă, du-te, gând păcătos, tu n-ai ce căuta în mine, căci acum am pe Domnul Isus și nu vreau să păcătuiesc cu nimic împotriva Lui. „Cum să păcătuiesc împotriva Dumnezeului meu?" zicea Iosif din Vechiul Testament. Avem nevoie de o inimă întărită în Domnul Isus, ca să ne împotrivim Diavolului, care umblă ca un leu răcnind și căutând pe cine să înghită. El vrea să ne doboare de la curăția și dragostea pe care trebuie s-o avem față de Domnul Isus. Inimile să ne fie fără învinuire, în sfințenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.

Inima să fie fără vină „înaintea lui Dumnezeu Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi". Tesalonicenii aveau pe inimă venirea Domnului Isus mai mult ca oricare alții. Merseseră până acolo încât își părăsiseră ocupațiile și așteptau pe Domnul Isus. Au greșit însă că au părăsit munca.

Fapt este însă că „cine are nădejdea aceasta în El, se curățește după cum El însuși este curat". Dar de care venire să fie vorba aici? Domnul Isus vine în două etape. Vine ca să ia pe credincioșii Săi de pe pământ, vine în văzduh când cei morți înviază și împreună cu cei vii care sunt schimbați într-o clipă, sunt trași toți sus ca de un magnet. Tot din venirea Lui face parte și venirea împreună cu sfinții Săi, ca să domnească pe pământ. Unii au înțeles că aici ar fi vorba de venirea Lui pentru răpire, iar sfinții care-L vor însoți atunci ar fi sfinții îngeri sau îngerii sfinți. Când va veni Domnul Isus pentru a domni, sfinții sunt credincioșii care L-au întâmpinat în văzduh și vin și ei să împărățească cu Domnul Isus.

1 Tesaloniceni 4.1-8

Acestea sunt îndemnuri pentru viață, dar nu sunt pentru toți oamenii, ci numai pentru cei credincioși. Veți spune poate: Nu sunt toți credincioși? Nu. — Dar totuși se numesc creștini. — S-or fi minind, dar aceasta nu înseamnă că și sunt. Credinciosul a trăit o minune. Si cine n-a trăit minunea, nu este credincios. Minunea aceasta este învierea sufletului la o viață nouă, este întoarcerea la Dumnezeu, împăcarea cu Dumnezeu, nașterea din nou. Celui ce n-a trăit această minune, nu i se poate cere să se poarte după îndemnurile acestea. Dumnezeu nu obișnuiește să ceară de la oameni, dacă n-a dat mai întâi. Domnul Isus nu seceră unde n-a semănat și nu culege smochine din mărar, decât numai după ce a schimbat mărarul în smochin. Până n-a intrat cineva pe poarta cea strâmtă, ca să apuce pe drumul îngust care duce la cer, Dumnezeu nu-i cere să se poarte într-un chip vrednic de El.

Cum aș vrea ca astfel de gânduri să se înfigă adânc în dumneavoastră, ca să vă faceți bine soco- teala dacă ați trăit minunea trecerii de partea Domnului Isus! Sunteți datori să vă faceți o serioasă cercetare de sine, ca să vedeți cum stați. Dumnezeu nu cere o viață sfântă de la cel pe care nu l-a făcut El mai întâi sfânt. El mai întâi îți dă și pe urmă li dai și tu din ce ti-a dat El. Ceilalți să se pocăiască și să creadă în jertfa de pe Golgota, să-L primească pe Domnul Isus și să-L urmeze. Până n-or face pasul acesta, astfel de lucruri scumpe și înalte nu simt cerute de la ei.

Apostolul Pavel spune Tesalonicenilor: „Ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu". Am primit deci informații că voi chiar așa faceți cum v-am învățat, se cade însă să sporiiți tot mai mult. Omul poate să trăiască pentru ca să placă lui însuși, făcându-și voia, sau pentru plăcerea lumii, făcând voia Diavolului, și în sfârșit ca să placă lui Dumnezeu, făcându-l voia. Cine vrea să placă lui Dumnezeu se întreabă continuu: felul meu de a gândi place lui Dumnezeu? Ce vorbesc eu place lui Dumnezeu? Ce fac eu, place lui Dumnezeu? Cine trăiește numai pentru sine se numește egoist. A trăi ca lumea, în dosul căreia este Diavolul, înseamnă necredință. Cel credincios și-a ales să placă lui Dumnezeu, de aceea urmărește ca prin toate să fie slăvit Dumnezeu.

„Știți ce învățăături v-am dat prin Domnul Isus." V-am predicat pe Domnul Isus și v-am arătat cum să fiți plăcuți lui Dumnezeu, iar voi vă aduceți aminte de îndemnurile pe care vi le-am dat. „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră." Dumnezeu vrea ca din păcătoșii care s-au întors la El, să facă oameni sfinți. Întâi îi socotește sfinți și după aceea le dă putere să trăiască ca sfinți. Sfințenia este lucrarea lui Dumnezeu în sufletul care a primit pe Domnul Isus. Din clipa în care L-ai primit, ești sfânt, adică ești pus deoparte pentru El. Sfințenia este darul pe care ți l-a făcut Dumnezeu, nu ți-ai câștigat-o prin puterea ta sau vreă faptă a ta. Domnul Hristos este pentru noi sfințire și răscumpărare (1 Corinteni 1.30). Oricât de plin de păcat ar fi trecutul cuiva, Domnul îl iartă și-l socotește drept ca și când n-ar fi greșit niciodată. Atât este de mare harul lui Dumnezeu! Dacă ar mai rămâne din trecut un păcat neșters, necurățit de sângele Domnului Isus, n-ai putea să te bucuri de pace deplină. Așa treci de partea Domnului Isus, în rândul sfinților care si-au ales să facă de acum voia Lui. Un astfel de lucru întrece orice închipuire.

Cum să cunoaștem voia lui Dumnezeu în orice privință, ca s-o și putem împlini? vor întreba mulți. Cine a împlinit voia lui Dumnezeu în totul, ca să ne luăm și noi după el? Răspunsul este simplu și ușor: Domnul Isus a împlinit în totul voia lui Dumnezeu. El a fost supus și ascultător până la moarte și încă moarte de cruce (Filipeni 2.8). El este singurul care a slăvit în totul pe Tatăl pe pământ, pentru că El păcat n-a făcut și dacă a murit, a murit pentru păcatele noastre. El a trăit voia Tatălui, fără nici o abatere. „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?" întreba El pe potrivnicii Săi. Fariseii și cărturarii cunoșteau bine legea și dacă ar fi văzut la Domnul Isus vreun păcat, cum L-ar mai fi învinuit! Și așa, ei L-au învinuit, dar pe nedrept.

Vrei să cunoști voia lui Dumnezeu? Caută să cunoști pe Domnul Isus. Nu este vorba să cunoști unele cuvinte din Biblie sau adevăruri, zise creștine, ci să cunoști pe Domnul Isus și, prin El, să cunoști pe Dumnezeu ca Tată. Aceasta este viața veșnică (Ioan 7.3).

Ce se întâmplă însă? Avem încă în noi o fire păcătoasă, care poate să ne înșele; mai este și lumea cu ispitele ei la tot pasul și în dos Diavolul care, ca un leu răcnind, caută pe cine să înghită. Dumnezeu ne-a dat însă pe Duhul Sfânt ca să locuiască în noi ca într-un templu și ne-a dat și Cuvântul lui, Scriptura Sfântă. Domnul Isus spune: „Cercetați Scripturile, căci ele vorbesc despre Mine". Scriptura ne stă la îndemână ca să cunoaștem voia lui Dumnezeu.

În legătură cu sfințirea, Pavel pune în față câteva păcate care puteau să se mai ivească în vreun fel. Tesalonicenii nu erau de mult timp credincioși. Trăiau într-o lume stricată. Tesalonicul era un port și se știe că viața din porturi a fost și este foarte stricată. Chiar fără aceasta, și la Greci și la Romani era mare destrăbălare. Păcatul acesta era parcă mai răspândit ca oricare altul. De altfel, el este păcatul tuturor timpurilor și al tuturor popoarelor. „Să vă feriți de curvie!" Stiti destrăbălarea din care ati ieșit! Evreii erau învățați din Lege și aveau o viață mai deosebită, ei nu erau în întunericul grozav în care se aflau păgânii.

Nu putem să vorbim mai pe larg despre păcatul acesta. El cuprinde un domeniu așa de întins și așa de felurit, încât cine s-ar apuca să vorbească mai pe larg despre el, ar intra într-o bălăceală înspăimântătoare. Câte alte lucruri se petrec în ascuns și țin tot de acest domeniu! Oamenii cred că ce fac ei în ascuns, ascuns rămâne și de ochii lui Dumnezeu, dar se înșală. În Psalmul 139 spune: „Nici chiar în tunică nu este întunecos pentru Tine." Scriind Efesenilor, apostolul spune: „Este rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns" (5.12). Păcatul acesta este un păcat împotriva trupului tău și, ca orice păcat, împotriva lui Dumnezeu. Corintenii care veniseră în legătură cu filozofia, își puseseră în lucrare mintea așa fel încât ajunseseră aproape să încuviințeze acest păcat. Unii din ei judecau așa: După cum pântecele este pentru mâncare și mâncarea este pentru pântece și vor pieri amândouă, și mâncarea și pântecele, când omul moare, tot așa este și trupul: chiar dacă îl dai desfrânării, o să moară odată și atunci a pierit și desfrânarea. Pavel însă le spune: Este adevărat că pântecele este pentru mâncare și mâncarea este pentru pântece, iar Dumnezeu va nimici și pântecele și mâncările; însă trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul și Domnul pentru trup (1 Corinteni 6.13).

Păcatul desfrânării este un păcat și împotriva semenului tău. Va spune cineva: Ne-am învoit la acest păcat. Oare învoirea face din păcat ceva îngăduit? Nu știu care să fi scăpat să nu fi fost întinat de acest păcat, fie în faptă, fie în vorbă, fie în gând. Omul leagăna păcatul în gând și apoi îl înfăptuiește. Pe urmă are să suspine toată viața pentru urmări.

„Fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și în cinste, nu în aprinderea poftelor, ca Neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu." Despre apostolul Pavel, Domnul spune: „Este un vas pe care l-am ales" (Faptele Apostolilor 9.15). Apostolul Petru spune despre femeie că este un vas mai slab (1 Petru 3.7). Aici spune că fiecare să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste. Trupul să fie deci ținut ca un vas curat. Este nevoie ca și în privința aceasta, credinciosul să fie sub călăuzirea Duhului Sfânt. Fată de soția sa, el să nu abuzeze, să-i dea cinste și să țină seama de slăbiciunile ei.

„Nu în aprinderea poftelor, ca păgânii, care nu cunosc pe Dumnezeu." Ciudat dar adevărat: și în această privință găsim rânduială în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Nimeni să nu umble cu înșelăciune și cu nedreptate în treburile față de fratele său, pentru că Domnul pedepsește toate acestea, după cum v-am spus și v-am adeverit."

Un om care se pretindea credincios avea o vacă de vânzare. Un credincios era amator să cumpere o vacă și s-au învoit la preț. Dar vaca este sănătoasă? a întrebat cumpărătorul. — Sănătoasă, a răspuns vânzătorul. După câteva zile, vaca a murit, pentru că era bolnavă. Atunci s-a descoperit că vânzătorul a umblat cu înșelăciune și nedreptate.

Astfel de nedreptăți și înșelăciuni nici nu trebuie să se pomenească între credincioși. Înșelătoria și nedreptatea vin din lăcomia de avere. Celor lacomi de avere le place de evanghelie pentru că ea îi face să nu mai dea bani pe tutun, pe băutură, pe petreceri și distracții de tot felul. În felul acesta, banii rămân în buzunar. A scăpat omul de unele, dar iată că si-a hrănit lăcomia de bani, care este o închinare la idoli și o rădăcină a tuturor relelor.

Credincioșii sunt deci îndrumați să nu umble nici cu înșelătorie, nici cu nedreptate în treburile lor, între ei și față de ceilalți oameni. Când un credincios și-a dat cuvântul, să aibă grijă să-l respecte. Când este vorba de vânzare și cumpărare, să nu fie cu vicleșug și înșelătorie. Când ai în păstrare bani străini, nu te atingi de ei. Cu banii tăi poți să faci ce vrei, când însă te vei atinge de banii străini, îți tulburi pacea. Ți zici că ai să-i pui la loc, dar până atunci vine cine ti i-a încredințat și ti-i cere. Cu rușine va trebui să constati că n-ai meritat încre- derea pe care ți-a

acordat-o. Mai ales când este vorba de moșteniri, oamenii se reped ca la pradă.

Apostolul adaugă că Dumnezeu pedepsește aceste lucruri: desfrânarea, înșelătoria, nedreptatea. Scriptura Sfântă ne dă exemple, că Dumnezeu pedepsește aceste lucruri. Sodoma și Gomora au pierit din pricina unui păcat urăcios care era acolo. Lăcomia de avere s-a văzut, de exemplu, la împăratul Ahab. Lângă pământul lui, avea și Nabot, un om sărac, o vie. Ahab a pus ochii pe via lui Nabot și i-a propus să i-o cumpere sau să-i dea tot pământ în schimb. Nabot însă a răspuns că nu-și vinde moștenirea. Ahab s-a supărat. Atunci Izabela, soția lui, prin vicleșug și minciuni, a omorât pe Nabot. Așa a pus Ahab mâna pe via lui Nabot.

„Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire. De aceea, cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt!” Deci nu vă vorbesc de la mine, ci din partea lui Dumnezeu. Dacă ascultați, pe Dumnezeu ascultați; dacă nu ascultați, pe Dumnezeu nu ascultați, căci cu El aveți a face. În ce mă privește, eu v-am pus în față cuvintele lui Dumnezeu.

Mai mult, Dumnezeu v-a dat nu numai înștiințări și sfaturi prin mine, ci v-a dat și Duhul Său cel Sfânt. Ascultați deci de Duhul Său care vă îndreaptă privirile spre Domnul Isus. Ascultați de îndemnurile Lui, pentru ca astfel să puteți duce o viață curată înaintea lui Dumnezeu.

1 Tesaloniceni 4.9-12

Dragostea frățească este un lucru asupra căruia stăruie aici apostolul Pavel și vorbește despre ea în cuvinte foarte frumoase. Dragostea frățească trebuie să se găsească neapărat în adunarea lui Dumnezeu; iar dacă lipsește de acolo, atunci acolo nu este adunarea lui Dumnezeu.

Apostolul spune: „Cât despre dragostea frățească, nu aveți nevoie să vă scriem, căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții.” Când te învață Dumnezeu, te învață adevărata învățătură. Unii învață singuri și se numesc autodidacți. Alții învață de la alții. Cine învață de la Dumnezeu, acela este adevărat învățat. „Teodidacți” este numele grecesc al celor învățați de Dumnezeu. Când înveți doar de la oameni, poți să-ți mobilezi doar capul; când însă te învață Dumnezeu, învățătura Lui se coboară la inimă. Cel învățat de oameni nu se simte obligat ca ceea ce spune altora să si facă el mai întâi. În creștinătate sunt mulți „teologi”, dar puțini „teodidacți”. Ei au învățat despre Dumnezeu, dar nu sunt învățați de Dumnezeu. Oamenii i-au învățat despre Dumnezeu, despre Biblie, dar de la Dumnezeu însuși ei n-au învățat, pentru că nu sunt întorși la Dumnezeu. Și dacă nu s-au întors la Dumnezeu, pot să spună altora cuvinte frumoase, cuvinte alese, dar degeaba. Celor ce vorbesc altora ceea ce ei nu cred și nu trăiesc, ar trebui să le fie rușine.

Cineva spunea — nu știu dacă-l mai reproduc întocmai — că se apucase să învețe pe alții ceea ce el nu prinsese decât cu capul. Dar în timp ce învăța pe alții, îi răsuna mereu în urechi: Ești vin măgar, ești un măgar! A învăța pe alții de bine, în timp ce tu trăiești rău, adică în păcat, este un lucru pe dos. Ce înveți, să trăiești; numai după ce trăiești tu mai întâi, să înveți pe altul sau pe alții. Vorbăreții care au prins de prin adunări unele lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu le trăiesc, aduc cea mai mare pagubă evangheliei.

Dragostea frățească trebuie să se afle neapărat în adunarea lui Dumnezeu. Cu vorba aceasta puteți să măsurați ceea ce cunoașteri. Sufletul omenesc dorește să iubească și să se știe iubit. Acest lucru este mai necesar decât pâinea. Fetele îndeosebi își fac nădejdi frumoase despre căsătorie, căci fiecare fată dorește să aibă un soț care s-o iubească și pe care si ea să-l iubească, s-o facă fericită si ea să-l facă fericit pe el.

Este natural să fie așa si este frumos. Realitatea este însă prea adeseori foarte tristă. În loc să dea peste o persoană care s-o iubească și pe care să-l iubească, dă peste câte o persoană egoistă și morocănoasă, vitioasă și ușuratică. Judecați căsătoriile pe care le cunoașteți și prea puține veți găsi așa cum trebuie să fie. Sunt soți care merg până acolo încât își bat soțiile. Dacă este bărbat, deci mai tare, trebuie să-și bată soția? Ce căsătorie să mai fie aceea în care certurile si chiar si bătăile nu se mai sfârșesc! Vai de astfel de căsătorii! Destul rău face însă și cicăleala și pornirea spre supărare. Sunt soți care nu-si vorbesc cu zilele, se închid în ei însisi si poartă gânduri rele unul împotriva altuia. Frumos a fost idealul pe care l-au legănat la sân, dar realitatea este destul de amară. Căsătoria a fost adusă din rai — așa se zice — dar ce a ajuns! Gemete și suspine. Întâlnești o femeie pe stradă și o întrebi: Ce mai faci? — Bine, zice ea. Dar acasă a plâns, certându-se cu soțul ei, și a trebuit să se spele pe ochi, ca să nu se vadă că a plâns. Se silește să se arate zămbitoare, dar inima îi plânge. Dacă omul ar fi credincios, nu s-ar întâmpla astfel de lucruri. După rânduiala lui Dumnezeu, soții ar trebui să se iubească între ei si să fie ca doi tovarăși de drum în calea către cer. Nefiind între soți Domnul Isus, egoismul apare la unul sau la altul. Țin minte cum istorisea o credincioasă întoarcerea ei la Dumnezeu. Ca fată în școală, zicea ea, îmi formasem un ideal despre căsătorie. Voi lua un bărbat frumos, cu un caracter ales, îl voi iubi și mă va iubi și vom fi fericiți. La timpul cuvenit, s-a căsătorit. Dar, vai, peste ce bărbat a dat! Un om morocănos care venea acasă tăcând și pleca de acasă tăcând, tăcând stătea la masă si tăcând se ridica de la masă. Câțiva ani, tot așa au dus-o.

Într-un timp erau să se despartă, dar a intervenit cineva și nu s-au despărțit. Inima mea, zicea ea, dorea după iubire. În timpul acesta, a ascultat evanghelia și s-a întors la Dumnezeu. Dragostea Domnului Hristos a fost turnată în sufletul ei. Acum, zicea ea, știu că sunt iubită de Domnul Isus, Mântuitorul meu.

Sunteti toti încredințați că este cineva care vă iubește, iar acela este Domnul Isus? O, da, El pe toți ne iubește si vrea ca toti să fim mântuiti si, venind la El, să aflăm în El izvorul de pace și iubire. Sufletele doresc după iubire, ele doresc să iubească și să fie iubite, dar trebuie să găsească pe cineva vrednic de iubit. Iubirea curată, adevărată, adâncă, sinceră este numai în Domnul Isus.

Între sufletele care vin la Domnul Isus se stabilește o legătură de iubire. Intrând în adunarea lui Dumnezeu, găsesc acolo un cerc mai mare sau mai mic de suflete cu care se înțeleg și se iubesc. Ele au același Tată, pentru că au același Mântuitor și Păstor, si același Duh Sfânt. Ei sunt lucrarea lui Dumnezeu și văd minunile pe care El le face cu sufletele.

Nu este suflet credincios care să nu fie în stare să-si istorisească întoarcerea la Dumnezeu, o experiență sau alta din viața de legătură cu Domnul Isus.

Dragostea frățească se numește pe grecește „filadelfia”. În Apocalipsă, una din cele șapte biserici este biserica din Filadelfia. Ceea ce caracterizează această biserică este: „ai păzit cuvântul Meu și n-ai tăgăduit numele Meu”. O spun fără nici o laudă pentru noi că aceasta este și partea noastră: Cuvântul lui Dumnezeu și numele (persoana) Domnului Hristos. Am gustat și știm că dulce este dragostea de frați și iubim

pe toți cei ce iubesc pe Domnul Isus. Este drept că mulți dintre noi lasă de dorit în această privință, dar putem să trecem peste lipsuri și defecte, ca să rămânem la dragostea care trebuie să meargă crescând.

Nu trebuie să fie între noi ca în lume, unde merge după regula: Sunt prieten cu dumneata câtă vreme îmi faci voia, îmi faci pe plac; din momentul în care am descoperit la dumneata ceva care nu-mi place, nu mai vreau să știu de dumneata. În adunarea lui Dumnezeu nu este așa. Acolo sufletele se deschid unele față de altele, își spun unele altora ce gândesc și ce li se întâmplă în viață, își împărtășesc bucuriile și necazurile; iar dacă un suflet din neveghere sau din neștiință s-a abătut cu ceva, nu-i spui: De acum nu mai vreau să știu de dumneata. Dimpotrivă, cauți să-l ajuți ca să se îndrepte.

În adunarea lui Dumnezeu este iubire. De aceea credincioșii sunt vioi și abia așteaptă să se vadă între ei ca să mai schimbe un cuvânt sau să-si strângă mâna. Chiar numai întâlnirea cu frații este o înviore. Iar când vine un credincios să-ti vorbească de rău pe un frate sau o soră, nu te unești îndată cu el, ci cercetezi ca să vezi cum stau lucrurile. Nu primim învinuire împotriva fraților și surorilor de la oameni care pot să înțeleagă greșit lucrurile. Chiar dacă ni se par sinceri, se poate să-i urască și să ne strecoare și nouă în suflet ura lor și astfel să ne vatăme dragostea care ne leagă. Tesalonicenii erau învățați de Dumnezeu să se iubească unii pe alții. Această învățătură face parte din școala cea mai înaltă. Așa ceva numai în școala Domnului Isus se învață. Din momentul în care sufletul s-a întors la Dumnezeu, a intrat în școala Domnului Isus; iar lucrurile pe care le învață în ea, de la Dumnezeu le învață. Apostolul era foarte bucuros să constate că, în privința dragostei frățești, nu mai e nevoie să le dea vreun îndemn nou, pentru că dragostea frățească exista. Mai mult, iubirea lor se întindea până departe în întreaga Macedonie. De la Tesalonic porniseră raze de lumină în jur și colo, colo se vor fi întemeiat mici adunări, pentru care adunarea din Tesalonic era o adunare mamă.

Când s-a făcut colecta pentru sfinții din Ierusalim, „adunările din Macedonia” (2 Corinteni 8) au contribuit cu multă dărnicie, chiar peste puterile lor. Desi foarte săraci, s-au arătat foarte darnici pentru sfinții de departe, care ajunseseră în mare strâmtorare.

Pentru păstrarea dragostei frățești, se cade să ne formăm cugetarea din Cuvântul lui Dumnezeu și sub călăuzirea Duhului Sfânt. Să vedem în fiecare răscumpărat al Domnului o minime a harului lui Dumnezeu.

Un credincios avea câțiva copii, care se credeau că sunt ceva și priveau de sus pe credincioși. Când auzeau ceva rău despre credincioși, spuneau tatălui lor cu oarecare satisfacție și dispreț. La un moment dat, tatăl lor le-a spus: Să tăceți din gură! Aceștia sunt frații pe care mi i-a dat Dumnezeu. Voi nu știți ce a făcut Dumnezeu cu ei. Eu știu ce mare distanță este între ceea ce au fost ei înainte și ceea ce sunt ei acum. Aceasta este familia mea cerească, în care mă simt eu bine, pentru că în ei și între ei lucrează Dumnezeu și-și desfășoară puterea Lui minunată.

Inima trebuie să ni se lărgească tot mai mult. Pentru aceasta ne stă la îndemână nu numai Cuvântul lui Dumnezeu, ci și rugăciunea. Veți fi băgat de seamă că, la început, rugăciunea se învârteste mai numai în jurul tău, ca să mulțumești pentru ce ți-a dat Dumnezeu sau să ceri de la El ce este nevoie. Cu timpul, inima se mai lărgește, iar rugăciunea se lărgește și ea. Adunarea de rugăciune contribuie și ea la aceasta. Ati luat seama cum rugăciunile unora se întind până departe, chiar la cei de peste tot pământul. Inima li s-a lărgit așa fel încât se bucură de răspândirea evangheliei pe tot pământul. Aceasta o învățăm în școala Domnului Isus și unii de la alții, dacă suntem cu băgare de seamă la lucrarea lui Dumnezeu care se desfășoară în adunare.

Două lucruri trebuie avute în vedere dacă vrem să păstrăm și să creștem în dragostea frățească: a ierta și a da. Deschizându-ni-se inima, trebuie să ni se deschidă și punga. Săracul credincios nu poate să întindă mâna la lume, pentru că-i este rușine. El mai bine moare de foame decât să-și întindă mâna să cerșească. Lipsa lui se cade s-o vadă frații. Deprin- de-ți privirea pentru ca atunci când intri într-o casă, să vezi dacă acolo domnește lipsa sau strâmtorarea. Dacă nu vom avea ochii deschiși, atunci cum ne vom exercita în dragoste? Cum poți să stai la masă având două feluri de mâncare, când știi că fratele sau sora ta n-are nici macar o bucată de pâine? Dacă nu ne gândim în felul acesta, cum vom spori în dragostea frățească? „Mai fericite este de cine dă decât de cine primește” este un cuvânt păstrat de la Domnul Isus prin apostolul Pavel.

În dărnicie să se exercite toți credincioșii, chiar și cei săraci. Nu este vorba ca unul din adunare să strângă darurile și să le împartă, ci fiecare să aibă ochii și inima deschise, ca să vină în ajutor acolo unde trebuie. Cine nu face așa, se închircește.

Trăind împreună, am ajuns să ne cunoaștem între noi. Sunt între noi persoane darnice și sunt și de cele mai puțin darnice. Acestea din urmă nu sporesc ca cele dintâi. Știți că scaunele pe care stați au fost plătite de mâini care au spălat vase și rufe? Mic este câștigul fetei care este undeva în serviciu, mare este dărnicia ei în comparație cu venitul ei. Exercitându- se în dărnicie, inima se umple de o tot mai multă dragoste frățească și este fericită. Dumnezeu Se numește „fericitul Dumnezeu” și dă cu mână largă și fără mustrare. El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti. El dă chiar celor ce-L înjură sau îl tăgăduiesc. Credincioșilor sinceri și predați Domnului, le pare rău că nu pot face tot binele pe care-l văd că este de făcut. Ei ar vrea să se încarce cu greutatea altora, dar nu pot. Dar dacă nu pot să înlăture toate suspinele și lacrimile unui suflet în nevoie, măcar un suspin sau o lacrimă caută să aline prin ce i-a dat Dumnezeu. Adunările împodobite cu dărnicie înfloresc. Adunările care nu sunt așa tânjesc și se veștejesc, iar dragostea frățească nu înflorește în ele.

Mai este nevoie, cum am spus, și de a ierta. Cuvântul lui Dumnezeu spune că toți greșim în multe feluri. Dragostea însă găsește dezvinovățire pentru orice sau acoperă totul. Este cu puțință să greșim unii față de alții și să nu ne purtăm la înălțimea cuvenită. Dacă însă ne iubim, găsim scuze unii altora și ne iertăm unii pe alții. Atunci, dragostea frățească nu este vătămată până în rădăcinile ei.

Este cineva care spune că citește Cuvântul lui Dumnezeu, iubește pe Domnul Isus, se roagă, dar trăiește fără adunare, adică izolat. Unde este sem- nul că ai trecut din moarte la viață? „Știm că am trecut din moarte la viață, fiindcă iubim pe frați”.

Care îți sunt frații? Care îți este cercul? Atunci ce fel de dragoste frățească ai? Sufletele acestea se lipsesc de binecuvântarea pe care, potrivit Psalmului 133, Domnul o dă acolo unde frații locuiesc împreună în unire.

Dragostea frățească rămâne când suntem însuflețiți de duhul iertării unuiia față de altul. Unele persoane sunt așa de sensibile încât, dacă li se pare că cineva nu le-a privit bine sau nu le-a băgat în seamă, s-au și posomorât. Acestea sunt persoane nefericite. Surorile îndeosebi sunt îndemnate să condamne această sensibilitate care le face să sucească toate pe dos, iar dragostea frățească să fie vătămată. Fel de fel de temeri ți-au trecut prin minte și, când ai stat de vorbă cu acea persoană, vezi că nimic nu este adevărat și te-ai amărât degeaba. O inimă largă și înțelegătoare, o inimă iubitoare trebuie să dorească fiecare în parte. Apostolul Petru spune că un duh blând și liniștit este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Surorilor credincioase, ati cerut cu stăruință acest duh blând și liniștit, și l-ați primit? Ați zis: Doamne, sunt prea sensibilă, îmi sare țandăra din orice, sunt expusă la multă nervozitate. Dă-mi, Te rog, un duh blând și liniștit?

Apostolul spune apoi Tesalonicenilor: „Să căutați să trăiți liniștiri, să vă vedeți de treburile și să lucrați cu mâinile voastre, cum v-am sfătuit.” Să nu ducă deci o viață frământată, alergând de colo până colo și punându-și mintea numai la afaceri aducătoare de câștig. Nu așa! Să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburile și să lucrați cu mâinile voastre. Tesalonicenii erau așa de plini de așteptarea Domnului Isus, încât își părăsiseră ocupațiile și în nelucrare așteptau pe Domnul Isus. Apostolul le spune că nu fac bine, ci să trăiască liniștiri și să-și vadă de treburile. Lucrați cu mâinile voastre și așa să așteptați pe Domnul Isus. Pe vremea aceea, lucrul cu mâinile era disprețuit de cei înstăriți. A lucra cu mâinile era partea sclavilor. Astăzi, toți prețuim munca, fie cu mâinile, fie cu capul. Așa îi este dat omului: Să muncească și să-și câștige existența cu sudoarea frunții.

„Să trăiți liniștiți” mai îndeamnă să nu umblați de colo până colo, fără nici un rost, cum fac unele femei; ba încă mai pun și Biblia în geantă. Ar face mai bine să-și vadă de casă, de gospodărie, să țină casa curată, să aibă grijă de copii, să-i îmbrace, să-i spele; iar dacă mai este timp, să facă vizite; dar toate la rostul lor.

Și astfel, „să vă purtați cuviincios cu cei de afară și să n-aveți trebuință de nimeni.” Cei de afară sunt cei ce nu sunt credincioși, cei ce nu fac parte din adunare. Aceia să vadă că sunteți oameni cu scaun la cap, oameni liniștiți, oameni care fac să fie stimați pentru viața pe care o duc.

Adaugă însă „să n-aveți trebuință de nimeni”, adică să nu cadă pe capul nimănui, să nu aștepte să fie ajutați de alții. Dacă nu lucrezi, ajungi să nu mai ai nimic. Dai fuga la împrumut, căci nevoia te silește. Promiți să dai înapoi și nu te poți ține de cuvânt. Umbli să te cârpești, dar mai rău te rupi.

Astfel de îndemnuri le dădea apostolul Pavel, în vederea subiectului despre care începe apoi să le vorbească.

1 Tesaloniceni 4.13-18

Dacă numai atât cât am citit acum ar fi scris apostolul Pavel Tesalonicenilor, încă n-ar fi scris degeaba. Aceste cuvinte cuprind un adevăr foarte prețios, adevăr care alcătuiește „fericita noastră nădejde”. Dar, deși adevărul acesta este spus aici cum nu se poate mai clar, creștinătatea l-a pierdut. Și l-a pierdut nu de acum, ci de multe veacuri. În școlile unde se învăța lucrurile religioase, nimeni nu-i învăța pe elevi despre ce am citit aici. Cât am fost într-o astfel de școală, habar n-am avut de așa ceva. Despre Cuvântul lui Dumnezeu am învățat multe, dar Cuvântul lui Dumnezeu însuși nu l-am citit, nu aveam nici un interes pentru el. Chiar între cei ce sunt copii ai lui Dumnezeu, chiar între aceia adevărul acesta nu este lămurit, pentru că li s-au pus ochelari la ochi și văd lucrurile așa cum le sunt înfățișate în adunare. Multe adunări nu știu ce este cu cele spuse în aceste rânduri, cu răpirea Bisericii. Veacuri de-a rândul adevărul acesta a fost ca ascuns. Dar acum o sută și mai bine de ani, Dumnezeu a ridicat niște credincioși foarte serioși și aceia au atras atenția asupra acestui adevăr numit „răpirea Bisericii”. Unii s-au trezit, alții nu. În ziua de astăzi este la fel. Cei ce sunt treziți, sunt și din pricină că au acest adevăr; iar cei ce nu sunt așa, sunt și pentru că n-au acest adevăr.

Tesalonicenii aveau lucrul acesta, că Domnul Isus va veni și va lua pe ai Săi de pe pământ. Se gândeau însă la credincioșii care au murit. Să mai aștepte aceia încă o mie de ani, când va fi învierea tuturor? În felul acesta ei ar fi păgubiți, în timp ce aceia care vor fi vii la venirea Domnului vor fi câștigați. Apostolul răspunde la această grijă a lor. Mai înainte le spusese: „Să împlinesc ce mai lipsește credinței voastre”, adică, în ce privește învățătura, Tesalonicenii aveau nevoie ca ea să se completeze. Acum le spune: „Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.”

Scriptura întrebuințează despre credincioși cuvântul „adormit” în loc de „mort”. Domnul Isus însuși întrebuințează acest cuvânt. „Lazăr doarme, dar Mă duc să-l scol”. Despre fiica lui Iair spune: „Fetița n-a murit, ci doarme”. Cei ce erau acolo de față își băteau joc de El, se socoteau mai înțelepți ca Domnul Isus. El însă știa ce spune. Moartea la cei credincioși este numită somn; ea este odihnă în ce privește trupul. Unii își dau cu părerea că și sufletul doarme, până când va fi învierea sau răpirea. Părerea lor nu este adevărată. Sufletul nu doarme. Nici chiar pe pământ, sufletul nu doarme când doarme trupul. Abia aștepti să fii la Domnul Isus și ajuns acolo să te culci să dormi? Așa încurcă lucrurile oamenii care nu se țin în totul de Cuvântul lui Dumnezeu și nu pun versetele din el în legătură unele cu altele. De ce Domnul Isus numește moartea celor credincioși adormire? Pentru că la El orice cuvânt era plin de putere. Era de ajuns ca El să cheme, și mortul răspundea ca și când ar fi fost viu. „Lazăre, vino afară!” L-a chemat, atâta tot; n-a pus mâna pe el, nu l-a atins. „Talita cumi”, „fetițo, scoală-te îți zic”, cum îi zicea mama ei dimineața, când fetita ei mai întârzia la somn. A strigat-o și ea s-a sculat. Așa de ușor? Da. Așa lucrează Dumnezeu: a poruncit și s-a făcut. Așa vedem pe prima pagină a Bibliei, îndeosebi. A zis și s-a făcut. Avem de-a face cu un Dumnezeu atotputernic. Este destul ca El să zică și se face. Nu există piedică în fața atotputerniciei Lui. Toată Biblia mărturisește lucrul acesta și la fel și experiența credincioșilor.

„Nu voim să fiți în necunoștință despre cei care au adormit (au murit), ca să nu fiți întristați, ca ceilalți care n-au nădejde.” N-au nădejde cei ce n-au lumina evangheliei. „Adio pentru totdeauna, adio că ne-ai rupt inima din noi!” îi auzi pe ai lor plângând. Cei credincioși nu pot să spună așa, ci zic: „La revedere, în curând ne vom vedea!” Ceilalți n-au nădejde, de aceea plâng fără nici o mângâiere. Chiar dacă la slujba de înmormântare li se citește din evanghelie, lor nu le arde atunci să asculte evanghelia. Chiar ce scrie aici Apostolul Pavel se citește atunci. Dar cine ia seama? Oamenii se lasă purtați de gândurile lor și nu iau seama. Dascălii din biserici vă vor spune pe dinafară cuvintele acestea, dar nu le cred. Cei ce n-au nici o nădejde sunt cei ce n-au pe Domnul Isus, n-au viața veșnică, n-au legătură cu Dumnezeu. „A murit, s-a terminat”, zic ei. Dar nu este adevărat că dacă omul a murit, s-a terminat cu el, pentru că după moarte urmează judecata. Unde merge sufletul omului nemântuit? Unde a mers sufletul bogatului nemilostiv. Iar când trupul va învia, va merge în iad. „Este rânduit oamenilor să moară o singură dată și după aceea vine judecata.” Judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă de el însuși, ca să se împace cu

Dumnezeu. Așa este scris în Scriptură. Cuvântul l'î Dumnezeu este adevărul, și noi ne plecăm în fața Lui. Crede cineva că Dumnezeu poate să spună minciuni? Oamenii trăiesc așa fel ca și cum Dumnezeu nu ne-ar fi vorbit în Cuvântul Lui și-L fac mincinos prin faptul că nu-L cred.

Apostolul spune mai departe: „Dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.”

Cuvântul lui Dumnezeu spune că cei născuți din nou, cei răscumparați alcătuiesc un trup (al cărui cap este Domnul Isus) și fiecare în parte este un mădular, iar Duhul Sfânt face unitatea acestui trup. Ce s-a întâmplat cu capul trebuie să se întâmple cu fiecare mădular în parte. Pe unde a trecut Domnul Isus trebuie să treacă fiecare răscumplat al Lui. Domnul Isus a murit și a înviat, și fiecare răscumplat trebuie să moară și să învieze; cu o singură excepție: a celor ce vor fi în viață în timpul venirii Domnului Isus pentru răpire. Aceia vor fi schimbați cât ai clipi din ochi și nu vor mai trece prin moarte.

Cum va fi această schimbare nu stim. Cine o va trăi, va ști foarte bine, nu-i va trebui mult ca să priceapă. În adevăr, când trăiești un lucru, îl pricepi, chiar dacă altul nu-1 pricepe. Ce este nașterea din nou nu pricepe cine n-a trăit-o, oricâtă silință ne-am da noi ca să lămurim aceasta. Când însă ai trăit-o, nu mai trebuie să-ți spună nimeni.

„Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.” Venirea Domnului Isus are două etape. Întâi El vine până în azduh, pentru credincioșii Săi, iar după un timp scurt vine împreună cu credincioșii Săi pe pământ. Întâi sunt răpiți de pe pământ și pe urmă vin totii împreună cu El, ca mireasa care-si însoțește mirele. De cei necredincioși, nici vorba. Aceia vor învia după împărăția de o mie de ani și vor fi judecați.

„Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.” Vă spunem prin Cuvântul Domnului, deci nu vă spunem de la noi. Domnul Isus-însuși i-a împărțit acest adevăr. Pavel a primit adevărul acesta direct de la Domnul Isus. Probabil a avut o descoperire specială. Luând cunoștință de cele ce se petreceau în Tesalonic, Pavel va fi avut nevoie de mai multă lumină în chestiunea aceasta și se va fi dus înaintea Domnului: Dă-mi, Doamne, ca să le dau și eu, căci nu știu ce să le răspund. Atunci, într-o descoperire anume, Domnul Isus i-a spus ce se va întâmpla cu cei care au adormit.

Evangelia însăși, Pavel n-a primit-o de la om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos, cum spune la Galateni. În ce privește Cina Domnului, Pavel spune Corintenilor: „Am primit de la Domnul”. Deci era o descoperire specială de la El. Cum i-a făcut Domnul această descoperire, nu este treaba noastră să știm. Vorba este că Domnul a găsit în el o persoană careia a putut să-i împărtășească aceste lucruri, și prin el și nouă.

De ce zice însă: „Noi cei vii care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți”? Citind aceste cuvinte și știind că Pavel n-a avut parte de răpire, cineva ar putea să zică: Pavel s-a înșelat, căci a murit și n-a fost răpit. Așa îmi vorbea odată cineva. Atunci l-am întrebat: Dar cum crezi dumneata că trebuia să zică aici? Momentul răpirii, vremurile și soroacele, le-a păstrat Tatăl sub stăpânirea Sa. Credinciosul este dator să aștepte pe Domnul în fiecare clipă. Pavel nu putea să fie sigur că va muri, căci aștepta răpirea. De aceea spune: „Noi cei vii”. Totuși el a contat și pe faptul că s-ar fi putut să moară, pentru că la 1 Corinteni spune: „Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa”. Deci, chiar dacă avea parte de moarte, avea parte și de înviere. Apostolul nu s-a înșelat și a arătat că trebuie să așteptăm pe Domnul în fiecare clipă. Și dacă așa îl aștepta Pavel, cu atât mai mult noi acum, când venirea Domnului este mai aproape ca oricând.

Deci, noi care vom fi în trup, spune la 1 Corinteni 15, într-o clipă, cât ai clipi din ochi, vom fi schimbați. Trămbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Nu vom lua-o înaintea celor care au adormit, pentru că întâi vor învia cei adormiți în Hristos. Întâi înviază ei și după aceea noi suntem schimbați. Pentru aceasta însă nu este nevoie de zile, de săptămâni sau de luni, căci lucrul acesta se petrece foarte repede. Nu vă întristați deci, cu privire la cei adormiți, ca și cum ei ar fi păgubiți, ca și cum trupurile lor ar rămâne în mormânt încă o mie de ani și n-ar avea și ei parte de „fericita noastră nădejde.” Adevărul acesta este plin de mângâiere pentru toți.

„Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului (nu „unui arhanghel”) și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.” Strigăt, glas de arhanghel, trâmbița lui Dumnezeu. Parc-ar fi vorba de o muzică care începe să cânte, pentru ca cei ce trebuie să facă marșul, să pornească la drum. În strigătul lui Dumnezeu, în glasul arhanghelului și în trâmbița lui Dumnezeu este putere.

Vor vedea ceilalți oameni lucrul acesta? Vor auzi ei strigătul, glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu? Nu stim. Mă tem însă că nu vor auzi nimic și nu vor vedea nimic. Cu cei credincioși se va face o lucrare minunată; numai ei vor auzi strigătul, glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu. Ceilalți se vor pomeni fără credincioși, fie că vor fi răpiți ziua, fie noaptea. În Scriptură se vorbește de trei străji, dacă nu de patru. Când la noi este ziua, în altă parte a pământului este noapte; iar când la noi este noapte, acolo este ziua. Toți vor fi răpiți în același timp.

„Întâi vor învia cei morți în Hristos.” Cine îi va învia? Dumnezeu. Lucrul acesta trece peste mintea noastră. Inima crede și se bucură, dar mintea rămâne în urmă. Corintenii se întrebau și ei: cum va fi aceasta? — Nebun ce ești, le răspunde Pavel, de ce-ți mai bați capul cu asta? Este destul să știi că ai a face cu un Dumnezeu atotputernic.

„Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.” Deci Domnul nu vine până pe pământ, ci până în văzduh. „Și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” Starea dintre moarte și înviere este aceea că sufletul este la Domnul Isus. „Aș vrea să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine”, spune apostolul Pavel. Deci când sufletul credinciosului s-a despărțit de trup, merge la Domnul Isus. Mântuirea desăvârșită n-o avem însă decât atunci când și trupul va fi schimbat ori înviat. Atunci vom fi desăvârșiți, pentru că vom vedea pe Domnul Isus așa cum este și vom fi ca El. „Mângâiați-vă deci unii pe alții cu aceste cuvinte.” În adevăr, aceste cuvinte cuprind o mare mângâiere. Când am vizitat pe câte un bolnav credincios, am încercat să văd cu ce poate fi el mai mângâiat și am observat că nu există mângâiere mai potrivită pentru el decât „răpirea”. Ce ne-a spus aici Dumnezeu poate avea loc într-o clipă, iar noi ne tot facem planuri pentru viitor și ne lăsăm stăpâniți de fel de fel de temeri. Cel mai bun lucru și cea mai înaltă rugăciune în caz de boală este: „Facă-se voia Ta!” Dacă voia Lui va fi să ne ia de pe pământ prin răpire, răpiți vom fi; dacă voia Lui va fi să ne ia prin moarte, prin moarte vom trece, pe unde a trecut și Învățătorul nostru și nu vom avea din aceasta nici o pagubă.

Nădejdea răpirii este numită în Cuvânt „fericita noastră nădejde” sau nădejdea care ne face fericiți. Ce va fi atunci când vom fi atrași ca de un magnet în văzduh? Legea gravitației nu va mai avea putere asupra noastră, căci vom avea alte trupuri, nu din materia de acum.

Toți răscumpărații Domnului se vor vedea atunci și nu vor avea nevoie de cine știe ce lămuriri ca să se cunoască și să se unească în a slăvi pe Dumnezeu. Milioane de ființe răscumpărate și fericite vor lăuda pe Domnul cum nu putem să-L lăudăm aici pe pământ.

În vederea aceasta trebuie să ne pregătim. Cum? Copiii ascultători, când tatăl lor este plecat undeva, îl așteaptă cu dor, mai ales când știu că nu vine cu mâna goală. Ei sunt liniștiți și cuminiți, pentru ca, atunci când se va înapoia tatăl lor și va întreba pe mama lor dacă au fost cuminiți și ascultători, mama să poată spune că așa au fost. Duhul Sfânt ne crește ca să ne facă asemenea Domnului Hristos. Duhul Sfânt trebuie să zică atunci: „Gata, s-a sfârșit.”

Dacă o soție își iubește soțul care a plecat departe, ea se va pregăti în vederea venirii lui, ca s-o găsească cu casa curată și toate în rânduială, masa pregătită și tot ce poate să facă plăcere soțului ei. Femeia care nu își iubește soțul se va da după alte lucruri și va pierde din vedere că soțul ei trebuie să vină și poate s-o găsească într-o stare care nu i-ar face plăcere. Noi vom fi din acei copii ai lui Dumnezeu care iubim pe Domnul nostru, pentru că El ne-a iubit mai întâi. Dorim ca El să ne găsească în pace și veghind în așteptarea Lui. Mireasa se cade să-și aștepte mirele, să găsească toate în rânduială la venirea Lui.

Asupra lumii, răpirea credincioșilor nu va face prea mare impresie. O broșură „Unul va fi luat și altul lăsat”, înfățișează răpirea ca un eveniment care va răscoli întreaga lume. Nu este adevărat. Ai noștri se vor pomeni fără noi, dacă nu vor lua în seamă chemarea evangheliei. Desigur, ei vor fi răscoliți. Te vor căuta într-o parte, te vor căuta într-altă parte, dar degeaba, că nu te vor mai găsi. Soțul necredincios se va pomeni fără soția sa credincioasă. Atunci își va da seama de adevărul acesta la care n-a voit să ia aminte; asemenea soția necredincioasă se va pomeni fără soțul credincios. Dar evenimentul acesta nu va influența deloc istoria, care își merge cursul ei. Învățătura aceasta este o învățătură scumpă a noastră, care nu supără, credem, pe nimeni.

Această „fericită nădejde” ne face să fim atenți asupra purtării noastre. Vine Domnul Isus într-o clipă sau alta; cum mă găsește și unde mă găsește El? Mă găsește într-un loc cuviincios, unde să-mi pară bine că mă găsește, ori mă găsește într-un loc de care mi-ar fi rușine? Mă găsește într-o stare de suflet de care poate să Se bucure, ori mă găsește într-una despre care ar putea să zică: Așa Mă aștepti tu pe Mine?

Mulți s-au întrebat dacă Domnul Isus va lua pe toți ori numai pe unii care sunt pregătiți în vederea aceasta, în timp ce pe cei ce nu sunt pregătiți îi va lăsa pe pământ. La aceasta, unii au răspuns că după cum în Orient secerișul este în serii, se seceră odată ce a fost copt întâi, apoi se seceră a doua oară și a treia oară, ce se coace mai pe urmă, tot așa și răpirea va fi în serii. Această părere însă nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus va răpi pe toți ai Săi. Aș zice pe toți „credincioșii”, dar sunt oameni care se numesc credincioși dar nu sunt născuți din nou. Aș zice iarăși pe toți câți s-au întors la Dumnezeu, dar sunt unii care s-au întors de la unele păcate, dar nu la Dumnezeu. De aceea prefer cuvântul de „cei născuți din nou”. Dacă faci parte din trupul Domnului Hristos, ești un copil al lui Dumnezeu, vei fi răpit. Dacă însă ești încă încurcat în păcate, atunci ce fel de credincios ești? Credința care n-are ca urmare sfințenia, nu este credință. Credința care trăiește în păcat cunoscut ca păcat, nu este credință. O astfel de credință este doar o închipuire de credință, o imitație care n-are nici o valoare.

Trebuie să avem credința adevărată, care să ne despartă de tot ce nu este după voia lui Dumnezeu, și o viață în rânduială înaintea Mântuitorului nostru. El așteaptă cu mare dor clipa când să vină și să ne ia la El, ca să fim totdeauna cu El. Ferice de acela pe care-lgăsește veghind în așteptarea Lui și cu viața în rânduială, încât să poată spune: „Vino, Doamne Isuse!”

1 Tesaloniceni 5.1-11

La sfârșitul capitolului 4, apostolul a vorbit despre răpirea credincioșilor. Credincioșii ale căror trupuri vor fi atunci în morminte, vor învia cei dintâi, iar cei pe care venirea Domnului Isus îi va găsi în trup, vor fi schimbați într-o clipă, dobândind un alt trup, de slavă, și astfel cu toții vor fi răpiți în nori, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Cei ce ascultați aceste cuvinte, vă bucurați în vederea acestui lucru, aveți adică siguranța că dacă vine Domnul Isus în noaptea aceasta, vă va lua să fiți totdeauna împreună cu El? Ce împiedică pe om să fie răpit de Domnul Isus? Păcatul. Sunteți în rânduială înaintea lui Dumnezeu în felul arătat în Cuvântul Său? Dacă nu sunteți încă în rânduială, puneți-vă numaidecât în rânduială prin pocăință și credință, căci nu este vreme de pierdut.

Nu se știe ziua când va avea loc răpirea. Este drept că în decursul istoriei s-au făcut multe greșeli în privința aceasta de către aceia care s-au apucat să fixeze o dată; greșelile lor au cam coborât ideea venirii Domnului Isus. S-au făcut greșeli din cauză că oamenii n-au ținut seama de tot Cuvântul lui Dumnezeu. Au cercetat pe prorocul Daniel, au cercetat Apocalipsa, ca să fixeze data venirii Domnului Isus. Aceasta a fost o greșeală pe care au făcut-o și unii din cei sinceri credincioși. Acum vreo 80 de ani, adventiștii au impresionat lumea cu vestea că în anul cutare vine Domnul Isus. Dar n-a venit. Au zis atunci că a fost o greșeală de calcul. Și au făcut atunci altă socoteală. Dar nici atunci n-a venit. Nu știu dacă până acum s-or fi tămăduit de a fixa date, lucru pe care Dumnezeu îl oprește, când spune că ziua aceea n-o știe nimeni, nici chiar îngerii din cer, nici chiar Domnul Isus. Lucrul acesta l-a păstrat Tatăl sub stăpânirea Sa. Nimeni nu trebuie să fixeze o dată, dar toți credincioșii au să aștepte în fiecare clipă venirea Domnului Isus.

Unii așteaptă pe Domnul cu bucurie, alții nu. Ei nu sunt cu viața în rânduială și nu-L iubesc. Și-au legat inima de ale pământului și nu doresc să-1 părăsească. Îl așteptăm noi cum îl aștepta apostolul Pavel? La Romani 13 el spune: „Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua”. „Ziua” este desigur venirea Domnului Hristos pentru credincioșii Săi.

Folositor lucru este să-ti faci control în fiecare seară: Unde am fost? Ce am vorbit, ce-am făcut, ce-am gândit? S-a strecurat vreun păcat, vreun neadevăr, vreo supărare, vreun gând necurat? Descoperi ceva, mărturisește Domnului, ia iertare și părăsește. Numai așa poți să te culci în pace, dacă nu este nimic între tine și Dumnezeu. A doua zi, când te scoli, așază-te din nou sub ocrotirea Celui Prea înalt și spune-I că n-ai altă dorință decât să te păzească curat și fără vină înaintea Lui. Așa trăiește cel ce așteaptă pe Domnul Isus. Avem datoria de a-L aștepta în pace și veghind.

Tesalonicenii credeau adevărul venirii Domnului Isus, dar nu lucrau și-L așteptau nelucrând. Apostolul le scrie că trebuie să-și vadă de treburi și să-L aștepte lucrând: Altfel vor ajunge în greutăți, vor cădea pe capul altora și vor strica mărturia.

Tesalonicenii doreau probabil să știe când va veni Domnul Isus. Apostolul le răspunde și le spune că în privința aceasta ei au cunoștința trebuitoare, așa că nu mai este nevoie să le scrie. Le spusese că „ziua Domnului”, zi care cuprinde și venirea Lui și cele ce se petrec atunci pe pământ, „va veni ca un hoț”. Hoțul vine pe neașteptate. Nu știi când a intrat hoțul în casă și ți-a luat lucrurile din ea. Ai dormit și n-ai simțit nimic. Dar pentru cine va fi această venire ca a unui hoț noaptea? Desigur, pentru lume. În ce vă privește pe voi, Tesalonicenilor, ziua aceea nu vă va fi ca ceva neașteptat.

Apostolul adaugă: „Când vor zice: „Pace și liniște!”, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”. Este o liniște și o pace pe care și-o fac oamenii, dar ea va fi liniștea și pacea dinaintea furtunii. Unii din cei ce ne găsim acum aici, am apucat cele două războaie din urmă. Înainte de a începe ele, ni se părea că este pace și liniște în lume. Cum s-a declarat însă războiul, au și început grozăviile care țin de război. Pacea și liniștea dinainte erau pacea și liniștea dinaintea furtunii. Deodată încep tunetele, trăsnetele, vijelia grozavă care scoate pomii din rădăcină. Atunci toți sunt îngroziți. Peste cei ce nu cunosc pe Domnul Isus „va veni o prăpădenie neașteptată, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”. Femeia însărcinată nu știe ceasul când va fi să nască. Lumea aceasta poate să mai știe că va veni Domnul Isus, dar nu știe când va fi ceasul acela.

„Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.” Fii ai luminii și ai zilei sunt totuna cu copii ai lui Dumnezeu. Voi ați primit pe Domnul Isus, care a spus: „Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. Voi ați trecut din întuneric la lumina Lui minunată. Voi iubiți lumina, voi trăiți în lumină. Voi ați terminat-o cu întunericul păcatului, vă place lumina și nu vreți să trăiți decât în lumină, adică înaintea lui Dumnezeu.

Voi care sunteți fii ai luminii, copii ai lui Dumnezeu, nu veți fi surprinși de venirea Domnului Isus și nu veți fi în neorânduială. În adevăr, dacă iubești lumina, vrei ca totul în viață să fie curat și neîntinat, pentru că „totul este gol și descoperit înaintea Aceluia cu care avem a face”. De om poți să ascunzi, dar de Domnul Dumnezeu este oare ceva ascuns? „Nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul ca lumina.” Omul gândește că poate să se ascundă de ochii lui Dumnezeu, dar „unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta?” Cel credincios nu numai că nu vrea să fugă departe de Dumnezeu, ci dimpotrivă, fericirea lui este să se apropie de Dumnezeu (Psalmul 73.28). Cineva zicea: Dacă este să fugi, fugi în brațele lui Dumnezeu.

Cei ce nu au pe Domnul Isus, n-au viață din El și trăiesc în păcatul lor, pe aceștia Cuvântul îi numește „copii ai nopții și ai întunericului”. Ei n-au lumina lui Dumnezeu, sunt în întuneric, dorm somnul păcatului, cum doarme cineva noaptea. Aceștia vor rămâne surprinși și înspăimântați când va veni Domnul Isus.

Îndemnul apostolului către cei ce sunt în lumină este: „De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”. Domnul Isus este pentru biserica Lui, pentru răscumpărării Lui, luceafărul strălucitor de dimineață, pe care nu-l văd decât cei ce se scoală de dimineață. După Cuvântul lui Dumnezeu, noaptea însemnează întunericul moral, întunericul păcatului; iar peste omenire se lasă tot mai mare negură de păcat. Din cauza negurei morale care se lasă, este pericol ca și credincioșii să adoarmă, după ce au fost treziți la o viață nouă. De aici și îndemnul apostolului să nu dormim ca ceilalți, să nu devenim molatici și nepăsători, ci să veghem și să fim treji în vederea venirii Domnului Hristos.

„Cei ce dorm, dorm noaptea; și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea.” Cineva ar putea să zică: Altădată oamenii se îmbătau noaptea, dar acum se îmbată și ziua. Este un progres în rău, care mărește nenorocirea oamenilor. Cei ce sunt ai nopții, pot să doarmă somnul morții; dar voi, cei ce sunteți „ai zilei”, care nu mai trăiți în întuneric, nu vă mai îmbățați. Poate că prin aceasta nu se înțelege numai o îmbătare cu băuturi ametoare, ci și o îmbătare cu lucruri de pe pământ. Câți nu-și afundă privirile în cărțile de un fel sau de altul și sunt ca beti! Câți nu se entuziasmează după artă, după filozofie, alții după sport, alții după politică, până acolo că le umplu tot sufletul, toată gândirea, toată viața!

Inima celor credincioși nu trebuie să se mute de la Cel ce ne-a câștigat pentru Sine. Un poet credincios spunea frumos cam așa: „Doamne, ce-ai făcut Tu din mine, că mi-ai mutat inima la Tine!”

„Dar noi, fiindcă suntem ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii.” Este vorba deci de o luptă, în vederea căreia trebuie să ne înarmăm, luând toată armătura lui Dumnezeu de la Efeseni 6. Aici sunt amintite numai două arme: platoșa și casca sau coiful, pentru că este vorba de lupta în vederea așteptării Domnului Isus. Să ne îmbrăcăm deci (și să nu ne dezbrăcăm niciodată) cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii. Platoșa era o haină sau mai degrabă un pieptar cu mâneci, foarte tare. Câteodată, era făcut din zale, altădată din solzi care veneau unii peste alții ca solzii peștelui. Ea apăra pieptul și îndeosebi inima de lovituri. Dacă o săgeată străpungea platoșa și ajungea la inimă, se înțelege că acel ostaș cădea în luptă. Soldații de astăzi nu mai au așa ceva. Coiful sau casca apăra capul. Ea se poartă și acum de soldați în luptă.

Armătura aceasta are un înțeles spiritual. Să îmbrăcăm platoșa credinței și a dragostei. Și la Efeseni vorbește de platoșă, dar acolo o numește „platoșa neprihănirii”. Nu este deosebire, pentru că îndreptățirea este prin credință, prin har; iar dragostea este urmarea faptului că am fost socotiți neprihăniți. Să păstrăm deci cu multă scumpătate credința și dragostea, ca nu cumva să vină peste noi ceva care ne-ar răni inima și ne-ar face să cădem. Să fim deci treji, ca să păstrăm credința noastră „preasfântă” în Domnul Hristos, și dragostea noastră față de El și față de frați și față de oricine, ca să fie întreagă și nevătămată. Să ne apărăm inima, ca nu cumva să pătrundă în ea necredința sau ura sau dușmănia, care pot să ne omoare. De asemenea, îndoielile pot să ne zdruncine credința.

Coiful sau casca este „nădejdea mântuirii”, iar la Efeseni zice „coiful mântuirii”. A fi mântuit înseamnă a avea păcatele iertate, a fi scos de sub puterea păcatului și a merge în locul unde nu intră nimic păcătos. Domnul Isus ne-a mântuit, căci ne-a dat iertarea păcatelor și ne-a scos de sub puterea păcatului, și ne va mântui primindu-ne la El în slavă. Iată un adevăr care trebuie ținut cu toată tăria.

„Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânia, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Iată ce gânduri are Dumnezeu cu noi. El n-a rânduit pe nimeni la mânia, căci El vrea ca orice om să fie mântuit și să ajungă la cunoștința adevărului. Cei ce nu vor ce vrea Dumnezeu

cu ei, rămân în păcat și sub mânia lui Dumnezeu. Nu înseamnă că Dumnezeu n-a vrut să-i mântuiască, ci ei n-au vrut să se întoarcă la El și să fie mântuiți. Dar dacă omul nu vrea și își alege mai degrabă păcatul, atunci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nedreptăți a oamenilor (Romani 1.18). Pe noi ne-a rânduit „să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El” (versetele 9-10).

Iată de ce a murit Domnul Isus pentru noi: ca să trăim împreună cu El. Deci nu ca să-l putem zice: Mulțumesc că mi-ai iertat păcatele; de acum încolo, pot să trăiesc cum vreau, căci m-am suit în trăsura mântuirii, în care pot să dorm, căci ea mă va duce drept în cer. Aceasta ar fi o cugetare nelegiuită, pe care nu numai Duhul Sfânt, dar și bunul simț o condamnă în întregime. Am fost mântuiți ca să trăim împreună cu El în toată vremea și în tot locul.

Se poate așa ceva? va întreba cineva. Nu puneți întrebarea când stați la poartă. Intrați pe poartă și atunci veți vedea ce este înăuntru; primiți adică pe Domnul Isus și veți vedea atunci ce vă zice El să faceți și ce să nu faceți, ce să gândiți și ce să nu gândiți, ce să vorbiți și ce să nu vorbiți. El face să cadă la pământ temerile noastre. Nu este greu să birui isпита și păcatul când ești cu Domnul Isus. Dacă te încrezi în El și te bizuiesti pe El, El te va scoate biruitor. Dacă, în umilință, vei zice în tine însuși: Domnul poate să mă țină în picioare, să mă ferească de orice cădere, aceasta înseamnă că te bizui pe El și îl chemi în ajutor. Acesta este mersul normal al vieții cu Domnul Hristos: Din biruință în biruință, nu din înfrângere în înfrângere.

„Fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.” Prietenul nostru, Mântuitorul nostru, Păstorul nostru este în toate zilele cu noi și trăim împreună cu El. El este călăuza noastră, sprijinul și ocrotirea noastră, totul pentru noi. El Se însărcinează să ne ducă acolo unde ne-a pregătit un loc, numai noi să ținem ochii țintă la El, pentru ca El să ne poată călăuzi cu privirea Lui.

„De aceea, mângâiați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții, cum și faceți” (versetul 11). În fața acestui cuvânt și a gândurilor care s-au semănat acum în suflete, mă întreb: Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este el o mângâiere pentru toți? Ne zidim noi unii pe alții? Încercăm să-1 facem, pentru ca acest Cuvânt al lui Dumnezeu să fie luminos și plin de putere pentru sufletele noastre, care au nevoie să fie întărite tot mai mult în vederea vieții pe care trebuie s-o ducem.

1 Tesaloniceni 5.12-18

Sfaturile practice pe care le dă acum apostolul Pavel cititorilor epistolei sale nu sunt grele de înțeles. Aceasta nu înseamnă însă că ceea ce ai înțeles repede, repede vei și trăi. De aceea este nevoie să stăruim asupra unor cuvinte așa de simple, în nădejdea că ele se vor săpa mai bine în minte și în inimă.

„Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor”. Cei care fac o lucrare în adunare sunt puși în văzul tuturor; iar unii, în loc să-i prețuiască, îi critică. Între credincioși nu trebuie să fie așa. Prin critica lipsită de dragoste, oamenii care lucrează ceva în adunare sunt descurajați. Apostolul însă spune: Să-i priviți bine, să-i prețuiți, ba încă să îi prețuiți foarte mult, ca să fie încurajați, nu descurajați. Ei vă cârmuiesc în Domnul, ei vă conduc nu în felul lumii, ci în Domnul, cu dragoste și cu smerenie. Poate că între Tesaloniceni, cei ce lucrau între ei și îi conduceau, nu prea vor fi fost prețuiți. De aceea li se dau aceste îndemnuri, care sunt pentru toate timpurile.

„Trăiți în pace între voi” și nu vă certați. Se întâmplă și lucrul acesta, căci vin în adunare și oameni care au prins cu capul ceva, dar nu sunt născuți din nou. Aceștia aduc tulburare în adunare.

„Vă rugăm de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială, să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți.”

Cuvântul grecesc „neorânduială” ne duce cu gândul la o ceată de ostași care merg în marș. Fiecare ostaș, când merge în marș, trebuie să țină pasul cu ceilalți și unul să nu împiedice pe altul în vreun fel, căci dacă s-ar opri — de plidă — ca să-și încheie bocancii, împiedică pe cei din urmă; iar dacă i s-a desfăcut ceva, trebuie să se dea la o parte, ca să nu împiedice pe cei ce vin pe urmă. Tot așa trebuie să fie și în adunarea lui Dumnezeu: unul să nu împiedice în mers pe altul. Dacă însă vreunul are viața în neorânduială, să se dea singur la o parte, până se pune în rânduală, și pe urmă să-și reia locul. Lucrul acesta nu este înțeles de obicei și de aceea cei ce trăiesc în neorânduială trebuie muștrați. Dacă primesc muștrarea și se îndreaptă, răul este înlăturat; dacă însă nu primesc muștrarea și se încăpățânează, cad pe cale. Câți nu s-au prăbușit din pricină că nu s-au smerit! Astfel de oameni încurcă mersul adunării și trebuie dați la o parte, spre îndreptare. Nu ne este indiferent nici un suflet; orice s-ar întâmpla, noi nădăjduim și ne rugăm ca Dumnezeu să lucreze.

„Să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți.” Darul de a îmbărbăta este un dar deosebit. Nu toți pot să facă aceasta, dar toți trebuie să se exercite în ea. Tesalonicenii erau în deznădejde din cauză că nu știau ce este cu morții lor care, desi credincioși, n-apucaseră răpirea. Altul poate să fie deznădăjduit din cauză că nu înaintează pe cale și multe rele se tin încă de el. Datoria credincioșilor lămurii este să îmbărbăteze pe astfel de oameni. Sunt și frați în stare să vadă și altă față a lucrurilor și așa ridică pe ceilalți. Unul se unește cu altul la văicăreală, altul însă spune: Lucrul acesta poate să însemneze și altceva. De ce să fii așa de abătut? Alții pot să ajungă la deznădejde din cauza greutăților: copii mulți, venit mic. Alții au de suferit de boli care se prelungesc. Cei ce cercetează spitalele se îngrozesc de atâta suferință. Ce o fi având Dumnezeu cu mine, zice câte cineva, de-mi dă atâta suferință? Cine are darul de a îmbărbăta, îi îndreaptă privirile în altă parte: fie la suferințele Domnului Hristos, fie la venirea Domnului Hristos. Sufletul a știut lucrul acesta, dar îi face bine să-i aducă altul aminte.

„Să sprijiniți pe cei slabi.” Sunt slabi în ce privește încrederea, în ce privește cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu, în ce privește libertatea creștină. Unul care este mai tare crede că poate să mănânce de toate, altul care este mai slab nu mănâncă decât verdețuri. Pentru imul toate zilele sunt la fel, pentru altul o zi este mai deosebită decât alta. Cel slab are nevoie să fie sprijinit și să-i fie respectat cugetul slab, cum spune la Romani 14: „Să fiți răbdători cu toți”. Oh, câtă nevoie este de răbdare!

„Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău.” Pornirea firească este să răsplătești răul cu rău, să te răzbuni. Evanghelia nu încuviințează aceasta însă. Răzbunarea este a lui Dumnezeu. Noi să nu ne lăsăm biruiți de rău, ci să biruim răul prin bine. „Căutați totdeauna să faceți ce este bine atât pentru voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți pentru toate.”

Inima firească răspunde: Imposibil! Cum o să te bucuri totdeauna? Cum o să te rogi mereu? Cum o să mulțumești pentru toate? Dar aceste îndemnuri sunt date numai celor credincioși. Celor ce n-au primit pe Domnul Isus, nu li se poate cere să urmeze aceste îndemnuri. Autoritatea cea mai înaltă este Dumnezeu și dacă Dumnezeu zice așa, îmi este destul. Eu mi-am ales să fac voia Lui și să primesc tot ce-mi spune El. Fie că înțeleg, fie că nu înțeleg, Dumnezeu așteaptă de la mine ascultare. — Poate cineva să se bucure întotdeauna, să se roage neîncetat, să mulțumească pentru toate? Întrebă cineva; eu însă mă întreb: este în mine aprinsă dorința ca numai așa să fac, cum este arătat aici? Dacă experiența mea nu ajunge la cât spune Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta este din cauza mea; însă Dumnezeu spune adevărul, deci că așa este cum este scris aici. Nu trebuie să măsoar Cuvântul lui Dumnezeu după cât pot sau nu pot eu, ci să mă măsoar pe mine după Cuvântul lui Dumnezeu.

Cineva ar putea să zică: Pavel, cuvintele acestea sunt foarte frumoase. Dar tu, te-ai bucurat tu întotdeauna? Nu cumva să ceri altuia să facă ce nu faci tu. Pavel a trăit acest îndemn. Era după o zi în care fusese bătut. Cămașa îi va fi fost lipită de carne, căci fusese bătut până la sânge. A fost băgat apoi în închisoare și dat în grija temnicerului ca să-l păzească bine. Temnicerul, om conștiincios în împlinirea datoriei, l-a dus în fund de tot și i-a pus și picioarele în butuci. Lemnele butucilor strângeau picioarele așa fel că nu putea să circule sângele normal și-i producea dureri. Închisoarea aceasta este cea din Filipi, unde Pavel era împreună cu Sila. Ce-a făcut când s-a găsit în această stare? La miezul nopții, Pavel cânta împreună cu Sila cântări de laudă. Citiți epistola către Filipeni și veți vedea că are multe îndemnuri la bucurie. Când a scris însă epistola, Pavel era închis și aștepta poate moartea de martir. Totuși scrie: „Bucurați-vă totdeauna, iarăși zic, bucurați-vă.” Chiar în fața morții, bucuria lui nu s-a micșorat. Deci el a trăit îndemnul pe care-l dădea altora.

Și de ce putea Pavel să se bucure întotdeauna? Pentru că bucuria lui nu depindea de împrejurări. La el nu mergea după cum bate vântul: când împrejurările simt favorabile, mă bucur; când însă ele nu simt favorabile, las apripile în jos.

Înainte de a merge în Ghetsimani, la judecată și pe Golgota, Domnul Isus a spus ucenicilor Săi că vrea ca bucuria lor să fie deplină. Dar dacă bucuria nu trebuie să depindă de împrejurări, de ce să depindă ea? De Domnul Isus, care nu Se schimbă, ci ieri și azi și în veac este același. Dacă în adevăr bucuria noastră depinde de El, nici ea nu trebuie să se schimbe. — Bine, dar câteodată ești întristat, ești bolnav, ai dureri, va zice cineva, cum ai să salți de bucurie atunci? Chiar și atunci bucuria nu dispăre cu totul și pacea nu se tulbură până în adânc. Durerea nu stinge rădăcinile păcii în adâncimile ei și ale bucuriei noastre. Pe fața credinciosului se citește pace și bucurie. Credincioșii au luat câștigul cel mare pe care l-a dat harul lui Dumnezeu. Cum să nu ne bucurăm? Că împrejurările se schimbă, este prea adevărat; dar bucuria Domnului ne rămâne în toate împrejurările. Pot să nu mă bucur de mine, pot să nu mă bucur de împrejurări, dar de Domnul Isus mă voi bucura.

Dar să te rogi neîncetat? Cum vine asta? Fiecare trebuie să-și aibă ocupația lui. Cum o să stea mereu în genunchi și să se roage? Dar nu asta o spune Pavel. Credinciosul trebuie să fie totdeauna în stare de rugăciune. După cum ostașul în război este totdeauna cu arma la el și gata de luptă, tot așa cel credincios să fie totdeauna în stare de rugăciune. Rugăciunea a fost asemănată cu vorbirea la telefon, vorbire între două persoane care nu se văd. Se întâmplă însă ca telefonul să fie întrerupt (vreau să zic de legătura lui cu Dumnezeu). A fost vreo furtună și a căzut undeva vreun copac peste firul de telefon și s-a rupt. Credinciosul să poarte grijă ca telefonul să nu fie întrerupt, vreau să zic de legătura lui cu Dumnezeu; iar ceea ce rupe legătura cu Dumnezeu este păcatul.

Piedici în calea rugăciunii sunt mai multe, dar toate intră în ideea de păcat. Scriptura spune că dacă îți aduci darul la altar și ești certat cu fratele tău, du-te întâi de te împacă cu fratele tău și apoi vino să aduci darul. Aceasta este o vorbire pentru cei din Vechiul Testament. În limba Noului Testament aceasta înseamnă: dacă vrei să te rogi, gândește-te întâi și vezi dacă nu cumva ești certat cu cineva. Dacă da, atunci nu te mai ruga, du-te întâi și te împacă, și pe urmă vino să te rogi.

„Mulțumiți pentru toate.” Minte omenească zice că nu se poate să mulțumești pentru toate. Este firesc să mulțumești pentru cele bune. Dar pentru cele rele? Iov însă a spus femeii lui: „Primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?” Dacă vom umbla smeriți cu Dumnezeul nostru, Dumnezeu ne va binecuvânta și va face ca toate să lucreze împreună spre binele nostru.

Citeam odată cum în cutare țară un om condamnat la moarte pentru credința lui, era dus să fie executat în capitala țării aceleia. Pe vremea aceea nu erau trenuri, iar credinciosul era dus călare pe un cal. Pe drum, calul a căzut, a prins piciorul omului sub el și i l-a rupt. Deși în dureri îngrozitoare, credinciosul a zis celor ce-l însoțeau: „Poate și asta va fi spre vreun bine!” Aceia râdeau de el, neînchipuindu-și cum ruperea unui picior ar putea să-i fie cuiva spre bine. L-au dus la o gazdă și i-au pus piciorul în scândurele până a fost în stare să fie dus iarăși pe cal și să-și continue drumul cu el. Când au ajuns lângă capitală, aud clopotele bătând tare. Ce să însemneze sunetul acesta de clopote? Și-au zis ei. Cineva le-a explicat că a murit regina care a fost până atunci și acum a venit o alta. Regina care murise prigonea pe credincioși; cea care a venit nu-i prigonea. Credinciosul a scăpat astfel de la moarte. Atunci au văzut însoțitorii lui că și ruperea piciorului i-a fost spre bine. În câte alte cazuri se arată ce adevărată este vorba: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”!

De aceea, putem să-l mulțumim pentru toate.

Acestea sunt ultimele îndemnuri pe care le dă apostolul Pavel credincioșilor din Tesalonic. Ele sunt pentru credincioși. Dumnezeu nu poate să vorbească la toți oamenii la fel. El nu poate să spună unui om care nu s-a întors la El să nu stingă Duhul, să nu disprețuiască prorociile.

„Nu stingeți Duhul.” Traducătorul scrie „Duhul” cu literă mare, ceea ce înseamnă că este vorba de Duhul Sfânt. Ne întrebăm: Cum poate cineva să stingă Duhul? Ioan Botezătorul spunea despre Domnul Isus: „El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc”. Când S-a coborât Duhul Sfânt la început peste ucenici, era în chip de limbi ca de foc. Expresia „nu stingeți Duhul” are același înțeles cu „nu stingeți focul”. Cei din adunare pot să stingă Duhul în înțelesul că pot să stingă lucrarea Duhului Sfânt. Ei pot să toarne apă peste ea, cum se toarnă apă peste foc ca să fie stins. Lucrul vine cam așa: Dacă Duhul Sfânt arde cu flacără într-un suflet, flacăra Lui caută să iasă în afară, sub formă de entuziasm. Mai ales în sufletul mai tânăr, entuziasmul clocotește și atunci vrea să spună și altora un cuvânt pentru lauda Domnului. Începătorii însă pot să se emoționeze când apar în fața unei mulțimi de oameni, le bate inima și vorbesc cu entuziasm, dar poate nu așa de clar. Cei mai în vârstă să nu descurajeze pe un astfel de suflet, pentru că n-a putut să-și exprime bine ceea ce avea de spus. La cei începători este mai mult entuziasm decât idei. Ideile hrănesc, dar entuziasmul impresionează. Nu trebuie să li se taie curajul cu o critică aspră. Adunarea care are oameni înțelepți va veghea asupra acestora și se vor feri să nu le stingă entuziasmul, când el este o flacără a Duhului. Sunt însă și adunări unde nu s-a procedat așa și au avut pagubă. Domnul să dea înțelepciune celor cu experiență ca să deosebească ce este de la Duhul Sfânt și ce este din firea păcătoasă. Ce este de la Duhul Sfânt trebuie încurajat, ce este însă din firea păcătoasă trebuie condamnat.

„Nu disprețuiți prorociile" stă în legătură cu „nu stingeți Duhul". La începutul Bisericii, cum citim la 1 Corinteni 12 și 14, în adunare erau o mulțime de daruri duhovnicești. Cu vremea însă darurile au fost retrase și au rămas doar puține și anume darurile care pot fi numite permanente: evangheliști, păstori, învățători.

Aici vorbește de prorocie. După cum se vede la 1 Corinteni 14, prorocul vorbea din partea lui Dumnezeu către oamenii credincioși. El avea urechea îndreptată spre Dumnezeu și gura spre cei credincioși, ca să le împărtășească ce primea de la Dumnezeu. Ca și prorocii din Vechiul Testament, tot așa și prorocii din Noul Testament spuneau: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu!" Ei nu spuneau deci gândurile lor, ci ceea ce primeau de la Dumnezeu. Dacă Evreii n-au ținut seama de cuvintele prorocilor, deci au disprețuit prorociile, au ajuns ce au ajuns. Așa pățesc și cei din Noul Testament, dacă disprețuiesc prorociile. Cine are darul de proroc, ori descoperă șiretenia și vicleșugul firii păcătoase, ori descoperă adâncimea harului lui Dumnezeu. Astfel de lucruri trebuie totdeauna bine cunoscute în adunare. Nimănui nu-i este îngăduit să stea nepăsător față de aceste lucruri. Cine le va disprețui, va fi mult păgubit.

Proroc se numea și omul care vorbea în public din partea lui Dumnezeu și se adresa inimilor și cugetelor oamenilor. Astfel de dar era și în Tesalonic. În adunarea de acolo vor fi fost mai puține daruri decât în Corint, dar darul de proroc era. În zilele noastre avem scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu și oricine poate fi controlat prin el. Și noi spunem: „Așa vorbește Dumnezeu" — când punem în fața sufletelor cuvintele lui Dumnezeu. La începutul Bisericii, credincioșii nu aveau Noul Testament, care s-a scris mai pe urmă; nici chiar Vechiul Testament nu puteau să-l aibă cu ușurință. Noi însă avem întreaga Scriptură, care este dreptarul învățături sănătoase. Ar fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, ca să vină cineva într-o adunare și să-și spună părerile lui. Acolo sunt oameni care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu și nu îngăduie să li se vorbească lucruri abătute de la Cuvânt.

„Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun." Cuvântul acesta este adeseori răstălmăcit de unii spre pierzarea lor. Ei susțin că, dacă sunt credincios, îmi este îngăduit să mă ocup cu orice lucru, să caut să cunosc toate, să citesc orice carte, să văd orice film cât de păcătos, să merg în orice tovărășie de oameni plini de păcate — numai să păstrez ce este bun. Cine gândește în felul acesta, arată că nu este condus de Duhul lui Dumnezeu. Sunt lucruri care pot să fie cercetate și sunt lucruri despre care știi mai dinainte că nu-ți vor fi decât spre pagubă sufletească.

Cuvântul trebuie înțeles sub călăuzirea Duhului Sfânt; altfel poți să dai în prăpastie, din care să nu mai ieși. Nu oricine poate să citească o carte care vorbește contra adevărilor Sfintei Scripturi, pentru că nu oricine este în stare să răstoarne spusele unor astfel de cărți. Adeseori îmi sunt aduse cărți ca să văd dacă sunt bune. Am căpătat deprinderea să le deosebesc și să spun dacă sunt bune sau nu, dacă sunt de recomandat sau nu. Cine va întreba, pagubă nu va avea; cine nu va întreba, ar putea să se depărteze de scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu. Rămâneți deci la scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu și la tot ce este potrivit cu el și care vă pătrunde cu fior de sfințenie și raze de lumină adevărată.

„Feriți-vă de orice se pare rău" este un îndemn foarte serios. Cine se tine de acest îndemn va fi binecuvântat. „De orice se pare rău", nu de orice este rău. De răul cunoscut ca rău, dacă esti credincios, te ferești, desigur; dar de ceea ce numai pare rău, nu totdeauna. Cine însă iubește pe Domnul Isus și trăiește în temere de Dumnezeu, acelaia Duhul îi dă de veste că un lucru este rău și odată încredințat că un lucru este rău, nimeni nu-l poate zdruncina din această încredere. „Fiți simpli (proști) în ce privește răul și înțelepți în ce privește binele" (Romani 16.19). „Simplu" înseamnă că am o încredințare temeinică și nu mă învoiesc să intru în discuție cu cei buni de gură care caută să mă convingă în alt fel, în timp ce viața lor lasă de dorit. Suntem în timpurile din urmă, când se construiește Babilonul religios și fiecare vine cu părerile lui, cu învățăturile lui; iar oamenii se încurcă. Sufletele care merg de colo până colo și dintr-o adunare într-alta, ajung de nu mai știu ce să creadă. Unul zice: Veniți la noi, căci la noi este adevărul; altul zice că la ei este adevărul. Putini zic: Veniți la Domnul Isus, căci El este Adevărul și Mântuitorul.

„Feriți-vă de orice se pare rău." Când ți-a dat cineva de veste că un lucru poate să fie periculos, trebuie să te ferești. De exemplu, nu este bine ca un bărbat să viziteze singur pe o soră credincioasă. Sora credincioasă trebuie să înțeleagă singură și să nu aștepte să-i spună altul că nu este cuviincios să primească vizita unui bărbat credincios. Cine nu face așa înseamnă că nu se ferește de orice se pare rău. Oricât de bună și curată ar fi intenția, tot va da naștere la bănuieli rele. Credinciosul să ia cu el pe soția sa și așa să viziteze pe sora care este singură acasă. Chiar numai buna cuviință cere ca așa să se facă. Puneți la inimă, vă rog, lucrul acesta și nu mai faceți predică evangheliei printr-o libertate care nu este libertate.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos." „Dumnezeul păcii" înseamnă că Dumnezeu a făcut pace. Noi am fost vrăjmași lui Dumnezeu prin gândurile și faptele noastre rele, dar Domnul Hristos ne-a împăcat cu Dumnezeu, ispășind pe cruce păcatele noastre.

Dumnezeu de care n-am ținut seama și nu L-am ascultat, ba chiar L-am tăgăduit și L-am înjurat, tot El ne-a întins mâna de împăcare prin Domnul Isus. Sunt gata să te iert, să-ți șterg păcatele, dacă tu te recunoști păcătos, te pocăiești și crezi că ce s-a făcut pe cruce, pentru tine s-a făcut — este vorbirea lui Dumnezeu prin evanghelie. „Dați mâna Domnului" spune undeva în Scriptură. Tot El, Cel nebăgat în seamă și necinstit de noi, tot El întinde mâna prin evanghelie. Dacă însă păcătosul refuză mâna Lui întinsă, rămâne să-și culeagă pedeapsa veșnică.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin." Mântuirea și urmarea ei, sfințirea, este de la un capăt până la altul lucrarea lui Dumnezeu; dar nu fără voia noastră. Când ne-am hotărât să urmăm Domnului Hristos, am zis: De acum, Doamne, voia Ta vreau s-o fac, nu a mea. Fă-mă să cunosc tot mai bine voia Ta, că numai voia Ta vreau s-o fac. „Pe deplin" înseamnă că lucrarea se continuă mereu. Din momentul în care m-am întors la Dumnezeu, am luat iertarea păcatelor prin credința în sângele Domnului Isus, din momentul acela sunt sfânt, adică am fost pus deoparte pentru Dumnezeu. De atunci începe lucrarea de sfințire și se continuă până la desăvârșire; dar desăvârșirea o vom ajunge atunci când vom vedea pe Domnul Isus.

„Și duhul vostru, sufletul vostru, și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos." Aici sunt arătate cele trei părți care compun ființa omenească. Aici este arătat mai luminos ca oriunde că omul este alcătuit din duh, suflet și trup. Drept este că în evanghelie se vorbește de trup și de suflet; dar când se vorbește de suflet, se înțelege și duhul. Apostolul Pavel vorbește la 1 Corinteni de duh și de trup; dar când vorbește de duh se înțelege și sufletul. Ce este duhul omului? Este partea cea mai adâncă a ființei lui, parte prin care se face legătura cu Dumnezeu. Animalul nu are duh și de aceea nu se poate bucura de o legătură cu Dumnezeu. Templul de la Ierusalim

avea trei părți: locul preasfânt, locul sfânt și curtea. Așa este alcătuit și omul. Locul preasfânt este duhul, locul sfânt este sufletul și curtea este trupul.

Toate aceste trei părți trebuie sfințite. În locul preasfânt de la templul din Ierusalim nu intra decât marele preot odată pe an. O perdea îl despărțea de locul sfânt. Până nu se întoarce omul la Dumnezeu, duhul lui este în întuneric, întunecat. De ce? Pentru că n-are legătură cu izvorul de lumină care este Domnul Isus. De aceea câtă vreme n-are pe Domnul Isus, duhul nu se bucură de legătura cu Dumnezeu. El este ca adormit, întunecat, fără lumină, fără cugetare din Dumnezeu. Când însă omul se întoarce la Dumnezeu, lumina străbate în duhul lui și acela se trezește ca dintr-un somn. El se apropie atunci de Dumnezeu, dorește după Dumnezeu, suspină după Dumnezeu. Tot prin lumina harului lui Dumnezeu îi este arătată crucea de pe Golgota ca singura lui scăpare. Din jertfa Domnului Isus străbat atunci raze de lumină în duhul omului, iar omul se bucură de mântuirea pe care Altul i-a câștigat-o și pe care o primește în dar. Duhul Sfânt locuiește atunci în el, adică în duhul omului, ca într-un templu, și-l călăuzește. "

Sufletul este partea care vine în legătură cu lumea. De suflet țin așa numitele puteri sufletești. După vechea împărțire, ele sunt trei: minte, inimă și voință. (Sentimente, simțiri, porniri și impulsuri, acestea țin de suflet.) Aceste calități se găsesc într-o măsură oarecare și la animale. De exemplu, animalele din curte se țin după cine le dă să mănânce. Aceasta înseamnă că îl cunosc, deci au o minte oarecare, au memorie și chiar și sentiment (inimă). Câinele ține la stăpânul lui. Când eram copil am învățat o poezie despre un câine care a murit pe mormântul stăpânului lui. Era o poezie duioasă. Se zice că la fel este și pisica. Sentimente se găsesc și la animale. Oarecare inteligență se găsește și la animale; de asemenea și voință mărgintă, instinct.

De suflet ține și imaginația sau fantezia. Toate trebuie sfințite. În ce fel? Imaginația sau fantezia nu trebuie să ne ducă unde vrea ea, ci trebuie pusă sub călăuzirea Duhului Sfânt. Câte persoane leagănă în imaginația lor păcatul! Dacă tânărul sau tânăra leagănă un anumit păcat la sân, nu este de mirare că după aceea și îndrăznește să facă ceea ce nu trebuia să facă. Imaginația face vii lucrurile pe care nu le-ai văzut. Citești să zicem o carte despre polul nord. În timp ce citești, ea acolo te duce. Ea poate trece mări și țări și tot ea poate trece peste multe veacuri în urmă, aflând de timpuri și oameni de altădată. Dar tot ea poate să întoarcă păcatul pe toate fețele și să ți-l zugrăvească în culori atrăgătoare. Iată de ce trebuie pusă sub călăuzirea Duhului Sfânt. De suflet țin și sentimentele. Si ele trebuie sfințite, căci dacă nu sunt sfințite, ajungi să-ți faci idoli din ființe sau lucruri care n-ar trebui să pună stăpânire peste tine. Ești credincios și trebuie să ai milă de animale, dar nu vei ține mai mult la pisica dumitale decât la copiii dumitale. Mintea se ocupă cu fel de fel de întrebări, dar si ea are nevoie să fie luminată și hrănită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Voința de asemenea trebuie să fie gata să se supună vocii lui Dumnezeu. Așa este sfințit sufletul.

Punând stăpânire pe duh, Duhul Sfânt pune apoi stăpânire și pe suflet. Caracterul nostru trebuie și el pus sub stăpânirea Duhului, ca El să poată lucra în noi un caracter creștin cu adevărat. Numai călăuziti de Duhul Sfânt devenim oameni duhovnicești. Trupul nostru de asemenea trebuie să fie sub călăuzirea Duhului Sfânt. Mulți și-au disprețuit trupul, numindu-l măgar, care trebuie ținut nemâncat și neîngrijit. Aceștia au socotit trupul ca sediul păcatului, care trebuie pedepsit, făcându-l să rabde de foame, culcându-l pe piatră, hrănindu-l cu rădăcini si amărăciuni. Dar cu aceasta n-au făcut nimic. În privința aceasta, poate că și unele traduceri sunt de vină, căci în loc de „carne” sau firea păcătoasă, au tradus cu „trupul”, ceea ce nu este corect. După Cuvântul lui Dumnezeu, trupul celui credincios este templul Duhului Sfânt. Nu pot să-l duc oriunde ca să-l necurățesc, nici măcar să-l obosesc prea mult. Cu trupul trebuie să ne purtăm într-un chip cuviincios. Dacă te duci, de exemplu, undeva și acolo mănânci cât șapte, de se miră cei ce te văd, este aceasta o purtare cuviincioasă față de trup? Unde este înfrânarea, care face parte din „roada Duhului?” „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.” Chiar și în ce privește legăturile bărbatului cu femeia, Cuvântul recomandă înfrânarea.

Dacă cineva se sperie de înălțimea unei sfințenii depline, apostolul dă curaj și spune: „Cel ce v-a chemat este credincios si va face aceasta”. Deci nu te uita nici la tine, nici la oameni, nici la împrejurări, ci la Cel ce a început în voi această lucrare bună și care o va duce până la capăt. „El este credincios”, deci Se ține de cuvânt și ce a promis El și împlinește. Dacă Dumnezeu însuși Se însărcinează să mă facă sfânt si în duhul, si în sufletul si în trupul meu, atunci sunt măgăiat.

„Fraților, rugați-vă pentru noi.” Pavel, mai ai tu nevoie să se roage alții pentru tine, tu cel plin de atâtea daruri? Pavel își dădea seama de însemnătatea lucrării pe care o făcea și de răspunderea pe care o avea. Cu cât mai mult se vor ruga credincioșii pentru cei ce le slujesc, cu atât vor avea mai buni slujitori. Să nu socotiți pe nimeni că n-are nevoie să fie ajutat prin rugăciune. Aici se vede că are nevoie chiar cel plin de daruri, cum era apos- toiu Pavel. El se găsea în multe primejdii, dar frații îl țineau ca pe brațe în rugăciuni.

„Spuneți sănătate tuturor fraților, cu o sărutare sfântă.” Sărutarea sfântă nu se mai obișnuiește în ziua de azi. În Orient însă, ea nu mira pe nimeni. Acolo oamenii sunt mult mai expansivi și, întâlnin- du-se, puteau să se sărute cu o sărutare sfântă. Noi suntem mai reci, iar cei din tinuturile mai reci ca ale noastre simt si mai reci ca noi. Această sărutare era sărutarea dragostei și a păcii.

„În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților”, căci ea nu era adresată numai la cei socotiti mai ceva, ci tuturor si era de folos ca toti să ia cunostintă de ceea ce le dădea Dumnezeu prin scrisul apostolului.

În sfârșit, dorința cea mai mare din urmă si cea mai înaltă: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi!” Ceva mai dulce decât harul nu este.

Dorință mai bună si mai înaltă decât să rămânem și să creștem în harul lui Dumnezeu nu este.

clickbible.org